

กุมภาพนธ์พรัตน์ร้าย	ไทยระทึก
ต่างหาดคาดคาดลึกศึก	กล่มบ้าน
หลากรเหตุเลเสมอภาคคึก	เช่นฆ่า
กันด่าห้าจัดจ้าน	จำกัดจังหวะเลา
เปลวกล้ากระฉ่อนไฟเม้ม	เมืองไทย
ร้อนเร่าเขย่าจากไป	ป่วนแครวน
ทุกชีวิตร่วมทับถมใจ	เจียนชาด
มีนีดีบีบลอมของแม่น	มีดฟ้าเฟฝน
แต่ละคนหนาช่วงร้าย	มลายไชน
ทุกชีวิตดอต้อนใจ	จบบ้า
โ อิไทยจักลับสมัย	เมืองล่ม แล้วๆ
มาเดิดโครงอย่าซ้ำ	ช่วยช้อนก่อนฉบับหาย
หากหมายจักกอบภัย	กันจริง
อย่าต่างแยกช่วงชิง	รีบร้อน
ขอให้ได้ร่วมวงวิง	วอนเติด ไทยเยอ
ผนึกคิดกลั่นกลุ่มก้อน	ก้อนแก๊ปกฎหมาย
อย่าตูตัวมัวแม้	รัฐธรรม ญญายเลย
ว่าผิดเป็นเหตุจำ	จักแก้
ก็ขอสื่นยืนคำ	ชี้ชาด
คน“ชาดธรรม”แนแท้	จุ่งแก๊ตรงประเด็น.
● สไมร์ จำปาแพง	●
๒๘ ม.ค. ๒๕๕๓	

ແຫຕຸແທກ້ຢັ້ງໄທຍ

เหตุเกทภัยที่กำลังเกิดกับสังคมไทยในปัจจุบันนี้ มักไปโทษกันที่ว่า “เป็นเพราคนคนเดียว” ยิ่งบางคนถึงกับสาปส่งให้มันรีบ ๆ ตายไปซะ แผ่นดินไทยจะได้สงบสุขเลียที แต่ถ้าใครคิดถึงมาร์กอสจอมเผด็จการของพิลิปปินส์ แม้ทางอาชีโน่นจะโค่นล้มจนตัวเองเป็นผู้นำขึ้นมาได้ แต่เชื้อโรคร้ายที่โคงกินคอรัปชั่น ก็ใช่ว่าจะหมดได้ง่าย ๆ นางอาชีโน่สู้จนด้วยตัวเอง... แต่ผู้นำรุ่นต่อ ๆ มา ก็ยังโคงกินคอรัปชั่น ซับซ้อนยิ่งกว่าเดิม

ความโลก-กรธ-หลงของนักการเมือง
ไม่ต่างจากเชือ “瓦யร้าย”
ที่อันตรายยิ่งกว่า “ໄວຮສ” ๒๐๐๙
ผู้ใดจะสมเชือ “瓦யر้าย” ให้ตนเองจนโตวันโตคืน
ผู้นั้นย่อมพบกับความเลื่อมลอมอยู่บัดיחยนะ
พระโลก-กรธ-หลง นี่ พระพุทธองค์เปรียบได้
กับเป็นศัตฐ - เป็นข้าศึก - และเป็นเพชณชาต
ในภายใต้ผู้นั้น
โลกะ ໂທະ และໂມහะเมื่อเกิดขึ้นในตนแล้ว
ย้อมกำจัดบุรุษผู้มีจิตلامก
เหมือนชุยไฝ่กำจัดไม่ໄຟ ฉะนั้น.

คุณธรรมเท่านั้นที่จะจัดการเชือ “瓦யร้าย”
๓ ตัวนี้ได้
คุณธรรม...คืออะไร ?
ตอบได้ง่าย ๆ “คุณ-นะ-ทำ !” อย่าลืม
คุณ-นะ-ทำ ! คุณ-นะ-ทำ ! คุณ-นะ-ทำ... “ก่อน!”
เมื่อ “ทำเป็นธรรม-ธรรมเราทำ”
ให้โลก-กรธ-หลงจากคลาย ได้
เหตุเกทภัยย่อมหมดไป
คงมีแต่สุขสวัสดิ์กับชีวิตของเรา

▣

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒๓๖ เดือน มีนาคม ๒๕๕๓
ເອກົປ່າ ພຸດວາ ໂທດ ພຸດວາປີ ພຸດວາ ເອກົປ່າ ໂທດ ຈາກໜີ້ຈຶ່ງເປັນເວົາ ວິວມາເຫຼື້ອເປັນໜີ້

ກរນໄລ

- 1 ນັຍັກ : ແຫດແທກຍິໄຕ
- 3 ດາວໂຫຼວງ
- 4 ຈາກຜູ້ອ່ານ
- 6 ຄຸນິດຄິດໜ່ອຍ
- 7 ບ້ານປ່ານາດອຍ
- 12 ສີສັນຫິວິດ
- 16 ຊ້າພເຈົ້າຄິດອະໄຮ
- 21 ກາຣຸຕູນ
- 22 ບໍທຄວາມພິເສດນ (ທຳໄມຈຶ່ງຕົ້ນພວເພີ່ຍງ???)
- 26 ພຸທສາສຕ່ຽກຮ່າງເມືອງ
- 28 ກຳປັ້ນຖຸນດີນ
- 32 ຄິດຄນລະຂ້າ
- 36 ຮັຮມດາຂອງໂລກຈະໄດ້ໄນໂຄກສລດ
- 38 ຂົວຕົນມື້ປໍ່ງໝາກ
- 48 ທາດກທັນຍຸດ
- 50 ຈາກ..ຍາຍຫຸປ..ລົງ..ໃນຫລວງ
- 53 ເຮືອງສັນ(ຫລັງມັນທີເງື່ນສົງນ)
- 57 ຂົວຕົກໄສຕົມພິບ
- 60 ຜຸ່ນທີ່ໄຟກຳໄຟນ
- 62 ຄວາມຄິດທາງການເມືອງໃນພຸທສາສනາ
- 68 ຄືນິຫຼຸງສາມາດວິການຮັກໃຫ້ແຜ່ນດິນ
- 71 ເວົ້າຄວາມຄິດ
- 72 ເຮືອງຍ່າງນີ້ຕົ້ນຊ່ວຍກັນເພຍແພວ
- 75 ແມ່ນປັ້ນສຮສະຮະ
- 77 ກົດກາເມືອງ
- 80 ປິດທ້າຍ

ສ່າມຍົງ ຈຳປາແພງ/ຈົງຈັງ ຕາມພ່ອ
ຈຳລອງ ຄວິມື່ອງ

ບຽນພາບທີ່

ບຽນພາບທີ່

ຈຳລອງ

ທຶນ ສມອ.

ສ່າມຍົງໄພທິວິກ່າຍ໌

ວິສູຕະ

ພິມລວັກທີ່ ທູໂຕ

ມາວມພຸທົ

ດັ່ງນັ້ນ ວິມຸຕິດິນັນທະ

ແຮງຮວມ ຂາວທິນທີ່

ສ່າມພົງຍົງ ພິ່ງເຈົ້າລູຈິຕິຕ

ສ່າມຍົງໄພທິວິກ່າຍ໌

ມາວມພຸທົ

F.M:dinhin2503@gmail.com

ເຄີມຄັກທີ່ ແກ່ງມາງານ

ລົ້ອກວິເກວິນ

ຟົດ ເທັກສຸວິນທີ່

ຖຸນຍົງ ເຄຣຍູ້ນູ່ສ່ວັງ

ຮະພີ ສາຕົກິກ

ນາຍນອກ ທຳເນີຍບ

ມ່ລວ ສີເຈີນ

ທັກພລ ເມື່ຍມສມນູຮັນ

ປະກອງ ເຕກພັດ

ພ.ຕ.ທ. ຮູ່ງໂຈນ ເຮືອງຖຸກທີ່

ບຽນພາບທີ່

ພ.ຕ.ທ.ໄຈນ

e-mail : roj1941@gmail.com

: farinkwan@yahoo.com

ກອງປັບໃຫ້ບຽນພາບ

ຖຸນຍົງ ເກຣຍູ້ນູ່ສ່ວັງ

ສ່າມພົງຍົງ ພິ່ງເຈົ້າລູຈິຕິຕ

ສັງການທີ່ ກາຕໂຫຼກຕີ

ແຮນດິນ ເຄີບປຸ່ນ

ຢ່ານຍາຍ ອິນທີສຣ

ນ້ອມຄໍາ ປີຍວັງທຸ່ງເຮືອງ

ວິນຫອຮມ ອໂກຕອກຮຸດ

ນ້ອມນັບ ປັບຍາວັດ

ກອງປັບໃຫ້ສິລປະກົມ

ພຸທົກພັນຫຼາດ ເທັກພຸຖົງບົນ

ຕໍ່ານາໄທ ອານື່ອງ

ແສງຄິລິນ ເຄືອນຫາຍ

ວິສູຕະ ນາພັນຫຼຸງ

ຕິນກິນ ວັກພັງຍົງໂທິກ

ກອງປັບໃຫ້ສູກການ

ກືດສົນທີ ນ້ອຍອືນທີ່

ສູງເສົ່າ ສີປະເສົງ

ຄອກບັນນຸ້ຍ ນາວານູ່ນູ່ນິຍົມ

ຜູ້ບັນໃຫ້ໄປຢູ່ໂຂມພາ

ກືດສົນທີ ນ້ອຍອືນທີ່

ໂທ. ០-៩៨៣៣-៦២៤៤, ០-៩៨៣៣-៥៤៣០

ຈັດຈຳນ່າຍ

ກຳຕັ້ງແກ່ນ ៦៤៤ ຂອບນິນທີ່ ៤៤

ດານວິນທີ່ ກອບຄຸນ ມຶ້ງກຸ່ມ ການ. ១០២៤០

ໂທ. ០-៩៨៣៣-៦២៤៥

ພິມພົງ

ບຣິຍັກ ພ້າຍກັບ ຈຳກັກ ໂທ. ០-៩៨៣៣-៥-៥

ອັດຕາລ່າສົມາຕິກ

២ ປີ ២៤ ฉบับ ៥០ ບາທ

១ ປີ ១២ ฉบับ ២៤០ ບາທ

ສ່າມພາບທີ່ ຮົວອ້ວ້າລັກນິປ່າຍລົມ

ສົ່ງໄໝ ນາງສາວເສີລົນທີ່ ນ້ອຍອືນທີ່

ປ.ປ.ຄ.ລ.ອງກຸ່ມ ១០២៤៤

ສໍານັກພິມພົງແກ່ນ

៦៤៤ ជ.ນວມທີ່ ៤៤ ດ.ນວມທີ່

ແຂວງຄລອງກຸ່ມ ເຫັນກຸ່ມ ການ. ១០២៤០

ຮົວໂອໂນເລີນຜ່ານນັງລູ້ອືອນທີ່

ທະນາຄາຮຸດໃຫຍ່ ສາຫະລຸນນວມທີ່

ນັງຫຼຸງ ນາງສາວເສີລົນທີ່ ນ້ອຍອືນທີ່

ເລຂທີ່ ០៥២/០-៩៨៣៣-៥-៥

ບັນຍັນການໂຄນທີ່ ០-៩៨៣៣-៦២៤៥

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

กุมภาพันธ์ เดือนแห่งความรักของฝรั่ง กลายมาเป็นเดือนแห่งความชังของคนไทย

“กุมภาพันธ์พรั้นร้าย	ไทยระทึก
ต่างหาดคาดคลีกคึก	กล่มบ้าน
หลากเหตุเลสماกคึก	เข่นฆ่า
ก่นดาท้าจัดจ้าน	จบจ่วงลงแล้ว”

เจ็ดหมื่นหกพันล้านบาท เงินก้อนโต มโหฬาร ยืด, ไม่ยืดหรือยืดบางส่วน ศาลได้พิพากษาออกมาแล้ว ความเสียหายได้เกิดขึ้นแล้ว เรื่องของคนคนเดียวแท้ ๆ ทำให้ “ร้อนเร่าเขย่าจากไปป่วนแครัวน์” ปั่นปวนไปทั่งบ้านทั่งเมือง

กุมภาพันธ์ เมื่อ ๔ ปีก่อน “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาชนปีตัย” ได้ชุมนุมใหญ่เป็นครั้งแรกที่ล้านนาลงเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ก่อนหน้านั้น ๗ วันผ่านได้ประกาศ “คำชี้แจง” ที่อนุสรณ์สถาน ๑๕ ตุลาคม ซึ่งตอนท้ายของคำชี้แจงนั้น ผู้ได้ประกาศต่อสื่อมวลชนว่า

“ผมจึงตัดสินใจ ขอร้องให้ท่านนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ลาออกจากเพื่อความ

สมัครส่วนบุคคลของผู้คนในชาติจะได้กลับคืนมา และเหตุการณ์ต่าง ๆ จะได้คลีเคลียลง โดยผู้และมวลหมู่สามารถท้าทายรัฐมนตรี จะไปร่วมชุมนุมที่ล้านนาลง ในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์นี้”

การเรียกร้องให้คุณทักษิณ ลาออกนั้นไม่ใช่จากคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ในคำชี้แจงตอนต้นๆ ของผู้ปราศจากฉักราชด

“คณาจารย์มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้รวมพลังกันเป็นปึกแผ่น ชนิดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน เสริมด้วยพลังนิสิต นักศึกษาหลายมหาวิทยาลัย ทั่วประเทศ”

ต้นตอที่สำคัญอันหนึ่งซึ่งก่อให้เกิดความปั่นปวนวุ่นวายในบ้านเมือง คือ การที่คุณทักษิณ เทขายหุ้นให้ลิงค์โปรดอยไม่เสียภาษี เลย ซึ่งผู้ได้เขียนจดหมายเปิดผนึกฉบับแรกเมื่อ ๓๐ มกราคม ปี ’๔๔ เตือนให้คุณทักษิณ เสียภาษี สองหมื่นหกพันล้านบาท

ถ้าคุณทักษิณ ลาออก ตอนนั้นและยอมเสียภาษีบ้านเมือง ก็จะไม่เสียหายมากมายมาถึงวันนี้ คิดแล้วน่าเสียดาย

► บ้านป่านาดอย 7

โดย...จำลอง

... ประกาศปฏิบัติการทำลายล้าง ซึ่งไม่เฉพาะแต่รัฐบาล แต่ยังรวมถึงสถาบันด้วยนั้น กลับไม่มีใครออกมากชี้ชัดได้เลย หรือว่า สิ่งไหนผิดกฎหมาย...

► สีสันชีวิต 12

โดย...สมอ.

“...คนเดียวพูดแท้ไม่ต้องการสมณะ ‘หน้าไฟว์-หลังหลอก’ สงสารสันติโศก ไม่เห็นผู้จัดการค้าสมาคม มีแต่ผู้ยากไร้ ฯลฯ ผู้ไม่มีหนทางเดินในสังคมแท้...” นี่คือทัศนวิสัยของผู้ที่คิดว่า ตนคือคนดีขนาดแท้!

► พุทธศาสนาการเมือง 26

โดย...นายนพพิม.

พระศาสดา : เหตุที่โจทฟ้องกีเพรา...

๑. ทำผิดศีล (ศีลวิบัติ)

๓. มีความเห็นผิด (ทิฏฐิวิบัติ)

๒. ประพฤติผิดจรรยา (อาจารวิบัติ)

๔. เลี้ยงชีพในทางผิด (อาชีวิบัติ)

ກົດມູນເຮັມມັນທາ

ມູລນີິໂຄມລຄົມທອງຂອງຝາກຂ່າວປະຊາລັມພັນນົມເສີມ
ຮ່ວມງານປາສູກຄາເພື່ອຮໍາລຶກສິ່ງຄຽງໂຄມລຄົມທອງຄຮັງທີ
๓၁ ໃນວັນອາທິຕິຍ໌ທີ ២១ ກຸມພາກພັນນົມ ២៥៥៣ ເຮົ່າມ ເຮົ່າມ
ເວລາ ១៣.០០ ນ. ສ ໂພປະຊຸມຄຣີບູພາ ມາຫວິທາຍາລັຍ
ຮຽມຄາສຕ່ຽວ ທ່າພະຈັນທີ່ ໂດຍກົດມູນເຮັມມັນທາ ຈະ
ປາສູກຄາ ເຮືອງ “ບນເລັ້ນທາກພັນນາຈີຕິວິຄູ່ງຢານ
ກາຮ່ອງຫລອມ ແລກກຳໜັດເລັ້ນທາງໜີ” ເວລາ
១៦.៤០-១៣.៤០ ນ.

● ມູລນີິໂຄມລຄົມທອງ

ນໍາເລີຍດາຍທີ່ “ເຮົາຄີດອະໄຮ” ອັບປັບ ២៣
ອອກຕອນປລາຍເດືອນ ພລັງຈານຝາກພັນໄປແລ້ວ
ແຕ່ສິ່ງກະນັນກີ່ຂອຍໜ່ອຍໜ່າວສາກຝາກພັນຕາໄວ້
ເພື່ອປັບປຸງໃຫ້ສ່ວນໃຫ້ວັນນີ້ ຍິນດີກັບທີ່
“ເຮົາຄີດອະໄຮ” ມີໂອກາສວັບໃໝ່ງານສ້າງສຣຄລັກຄມ

ສມານັນທີ

ດີດຕາມຂ່າວສາກໃນໜ້າທີ່ສື່ອພິມພົມ ສະດຸດຕາ
ສະດຸດໃຈຂ່າວໜີ່ທີ່ ພລ.ອ.ຂໍ້ມູນທີ່ ຊື່ນວັດຕ ອົດຕ
ຜູ້ບໍ່ມີຫາກທາງສູງສຸດ ຢ່າດີລົນທີ່ຂອງ ນ.ຊ.ທັກເຊີນ
ຊື່ນວັດຕ ອອກມາເລັນວ່າໄຟຕ່ອດຕ້ານ ແລກໄຟອຸ່ມໜູ
ນ.ຊ.ທັກເຊີນ ທັນທັນມາສມານັນທີ່ກັນ ບ້ານເມືອງ
ຈະໄດ້ລົງບໍເຮີຍບ້ອຍ ໄຈໜີ່ກີ່ໄມ່ເຫັນດີເຫັນຈາມດ້ວຍ
ເລຍ ແຕ່ອີກໃຈໜີ່ກີ່ຄືດວ່າຍອມ ຖ້າ ໄປເຄອະ ຈະໄດ້
ເລີກວ່ານວຍໄມ່ຮູ້ຈົບເລີຍທີ່

● ໜູ້ແພຣກ ແລກລາງ ກທມ.

ເຮືອງນີ້ພູດຈ່າຍແຕ່ທ່າຍກ ກາຮ້ານໜ້າເຂົ້າ
ຫາກັນ ເພື່ອ “ສມານັນທີ່” ກັນນັ້ນ ເປັນວິສິລຸດຍອດເຍື່ອມ
ເພື່ອລັນດີລຸ່ງ ແຕ່ກ່ອນຫັນຫຼາຍເຂົ້າຫາກັນ ຕ້ອງໜ່າວະ
ລ້າງຫຼາດມີໂມໄໝໃຫ້ສະອາດເສີຍກ່ອນນັ້ນຄືດຕ່າງດ້ອງ
ສໍາວັດຕະວັດຕະນອງວ່າກ່ອງກ່າວກ່າວກ່າວກ່າວ
ແຜ່ນດິນໄວ້ຍ່າງໄຮບ້າງມີໂທໜ້າທັນທີ່ຕໍ່າມກະບວນກາ
ຢູ່ຕໍ່ອ່ານຸມຍ່າງໄຮກ້ຕ້ອງຍອມຮັບໂທໜ້າທັນທີ່ຂໍ່ຈຳກັດ
ໃຫ້ສຸດລື້ນ ຜໍາຮັດໃຈດັນເອງໃຫ້ສະອາດ ກວາະ “ສມານັນທີ່”

ຈີ່ຈະເກີດໄດ້ຈົງ ຂອໃຫ້ອັນກລັບໄປ່ອານ “ປິດທ້າຍ”
ໃນ “ເຮົາຄີດອະໄຮ” ອັບປັບທີ່ ២៣ “ສມານັນທີ່ ສມານ
ຈົງ ...ລະທຶນໜ້າ ຮັບໂທໜ້າທັນທີ່ ຜໍາຮັດໃຈດັນ
ສຳນັກຜິດ ພລາດພັ້ນ ລ້າມລາດທິນ ພະຍຸດທະຍາ
ແຜ່ນດິນ ປະຕິດລົດ”

ຄນຫນອຄນ

ທ່າຍ່າງໄຮທນອ ຈີ່ຈະສ້າງສກວະຈີຕອາສາ
ໄທເກີດຂຶ້ນໃນລັກຄມໄທຢູ່ໄດ້ມາກກວ່ານີ້ ເພື່ອແກ້ປ່ຽນຫາ
ສິ່ງແວດລ້ອມຮ່ວມກັນໃຫ້ລັມຖືທີ່ພລ ອົກເຮືອງໜີ່ຄືດ
ຈະຈັດກິຈການໂອກໃຫ້ເຫົວໜ້າທັນມາສານໃຈພັນນາ
ຕົນເອງຈົນສາມາຮັກລື້ອງລືບທອດ ວັດນອຮຽມແລະ
ຈິຕິວິຄູ່ງຢານຂອງໜ້າພຸທ່າທີ່ແທ້ຈົງໄດ້

● ດົກໂຄກເດືອ່ ນຄຣສວຣຄ

ທັງສອງປະເທົ່ານີ້ໄໝພັນຜູກພັກກັບຄນ ຂຶ້ງ
ເປັນຕົວການສຳຄັງຢູ່ກວ່າວ່າອ່າໄຮ ຖ້າ ທັ້ງໝາດເລຍຄັບ
ແຕ່ທ່າຍ່າງໄຮລະຈິ່ຈະສ້າງສກວະ “ຈີຕອາສາ”
ໄທໜ່າຍ້າງໄດ້ ກາຮພັນນາຕົນເອງຈົນເຈີວິຄູ່ງສະດັບ
ສືບທອດວັດນອຮຽມແລະຈິຕິວິຄູ່ງຢານໜ້າພຸທ່າທີ່ແທ້ຈົງ
ໄດ້ນັ້ນ ຄືດຈ່າຍ ວັດນອຮຽມແລະກິຈການ
ໄດ້ໄໝຍ່າກ ແຕ່ກະບວນກາປົງປັດໃຫ້ບ່ຽນປ່ານີ້ສື
ຄົວຍາກເຍັນນັກດ້ວຍປ່ຽນຫາ ແລ້ວ ສ່ວນປະກອບກັນ
“ແມ່ພິມພົມ” ແນ່ງລະ ແລກເອີກໜີ່ຄືດ “ລູກພິມພົມ” ຍານີ້
ກົມອງໄມ່ເຫັນເອີ້ນໄດ້ ນອກຈາກ “ວັດ” ແທ້ ທີ່ ຂອງພຸທ່າ
ທີ່ມີ “ພະ” ແທ້ ທີ່ ຂອງພຸທ່າທີ່ແທ່ລະເປັນຕົວການຫລັກ
ເຮີມແຮກທີ່ຈະສ້າງ “ແມ່ພິມພົມແບບໜຸດແຮກ” ສໍາຫັກ
ສ້າງ “ແມ່ພິມພົມຈຸດລອງ” ຮອງຮັບ ໃນຄຣອບຄວ້າ ໂຮງເຮົານ
ສຕານັກການເກີຍເຫຼົ່າງ ຈັນໄດ້ແກ່ພ່ອແມ່ບໍ່ຢາຕາຍາ
ລຸ່ງປ້ານ້າວ່າ ຄຽບາຈາරຍ໌ ເລຸ ຄໍາລັກຄມມີແມ່ພິມພົມ
ຈຸດແຮກແລະຈຸດຮອງ ເພີຍພອ ກາຮສ້າງເລີມສກວະ
ຈີຕອາສາ ແລະວັດນອຮຽມ ຈິຕິວິຄູ່ງຢານໜ້າພຸທ່າທີ່ກີ່ໃໝ່
ຈະໄກລເກີນຜົນໄຟ ຈຸດນີ້ຈີ່ຈະຕ້ອງຮ່ວມກັນເຮີຍກັງ
ອົງກໍາຮັດໃຈວ່າຈະທ່າຍ່າງໄຮຈີ່ຈະມີວັດແທ້ ທີ່ມີ
ພຸທ່າທີ່ສາວກແທ້ ແລ້ວ ເພີຍພອ ກາຮສ້າງເລີມສກວະ

“ตัวอย่างที่ดี มีค่ากว่าคำสอน”

พรrocการເມືອງໃໝ່

ເອເລສທີ່ວິພິ້ນຕັ້ງແລ້ວດ້ວຍແຮງສນັບສຸນຂອງມາລໝູ່ພັນນົມຕົວ ແຕ່ກິຈກະຮົມພັນນົມຕົວທີ່ຈະຮອງຮັບພຣຄກາຣເມືອງໃໝ່ ໃນສາມາກາຣເມືອງສມັຍໜ້າຍັງໄໝແນວ່າຈະຝ່າດ່ານກາຣເມືອງເກົ່າໄປໄດ້ສັກແຄໂຫັກີ້ນອູ້ກັບຄວາມຊັດເຈັນຂອງເອເລສທີ່ວິກັບພຣຄກາຣເມືອງໃໝ່ດ້ວຍ ຄໍາກາຣບຣິຫາຣໄມ່ຊັດເຈັນ ຜູກພັນກັນຮູ້ຮັງຈະໄປໄໝຮອດ ຂານພຣຄກາຣເມືອງໃໝ່ ກັບຈານເອເລສທີ່ວິ ມີກະບວນກາຣແລະອຸດມກາຣົນຕ່າງກັນ

● ພຣມ. ພກມມ. ຮະຍອງ

ເອເລສທີ່ວິພິ້ນຕັ້ງແລ້ວກີດືນ່ຳ ສູ້ຮັບຜິດຂອບບຣິຫາຣກິຈກາຣຈະໄດ້ເບາແຮງ ໄມ່ຕ້ອງທ່ວງໃຍ້ຜູ້ຮ່ວມຈານທັກຫລາຍ ທ້ວໜ້າພຣຄກາຣເມືອງໃໝ່ຈະໄດ້ທຸ່ມເທື່ອວິດຈິຕິໃຈໃຫ້ແກ່ພຣຄກາຣເມືອງໃໝ່ໄດ້ເຕີມທີ່ໃຫ້ເປັນລັດເປັນສ່ວນ ຕາມທີ່ເຫັນວ່າຈານພຣຄກາຣເມືອງ ກັບຈານເອເລສທີ່ວິ ມີກະບວນກາຣແລະອຸດມກາຣົນຕ່າງກັນນັ້ນ ກີ່ໃໝ່ແລ້ວ ເຊື່ອວ່າທ້ວໜ້າພຣຄ ແລະກາຣມກາຣບຣິຫາຣ ຄົງຊັດເຈັນໃນປະປະເດືອນນີ້ຄອຍດູຕ່ອໄປເລີດລືລາກາຣບຣິຫາຣເອເລສທີ່ວິແລ້ວຈະເປັນຕົ້ວໜ້າວັດທະນາຄົດຂອງພຣຄກາຣເມືອງໃໝ່ ຕິດຕາມດູແລະທ່ວງຕິງ ຂຶ້ແນະກັນຕ່ອໄປເລີດຂອບ

ວ່າງວາເລນໄທ໌

ໄມ່ຄຳດີດວ່າກະແລແຕກດີນວ່າງວາເລນໄທ໌ຈະມາແຮງຂາດນີ້ ນໍາຈະເປັນພຣະກາຣໂທມປະຊາລັມພັນນີ້ທັກກາຣຈຸ່ງແລະຫຼຸງກິຈເອກະນັນແລ້ວ ດັນໝູ່ລາວທີ່ໄວ້ຈຸດຍືນສັຈອຣມຊັດເຈັນ ຈຶ່ງຕົກເປັນເຫ຾ຍ່ອກະແລລັກມ ນໍາເປັນທ່ວງອນາຄຕລັກມໄທຢູ່ທີ່ນັບວັນຈະເໜວໄໜໄລໄສະຍົງຂຶ້ນ ທັ້ງ ໭ ທີ່ຄົນຮູ່ໃໝ່ມາຈະຫຼຸດພັນຄວາມເຊື່ອຄືເລືອນລອຍແບບນີ້ ແຕ່ກັບປ່ອຍຕົວລ່ອງລອຍເທິງເຕິງໄວ້ຈຸດໝາຍປລາຍທາງ

● ບາງພລີ ສມຸຖປຣາກກາຣ

ເລີ ຈະເພັງໂທໜານໝູ່ລາວຍຸດນີ້ແຕ່ຝ່າຍເດີຍວົງກົງອາກຈະໄມ່ເປັນທະຮົມນັກຫຽວຂ່າຍກົງ ນອກຈາກກະແລສັກຄົມໂທມກະຮົມທັບຊັບຊັນອີກຕ່າງໜາກໄມ່ອ່າງນັ້ນໝູ່ລາວຈະແທ່ແໜກັນໄປຈຳດະເນີນລົມຮັບຮ້ອຍ ຖ້າ ທີ່ເຂົ້າບາງຮັກຫວີ້ອຸຄຸນເອີ້ນ ແຕ່ວາງໃຈຕິດໃນແຕ່ດີກົດໄປອ່າງ ວັນນີ້ຄົນເບີກບານແລ້ມໃສ່ຮ່ວມຫວຼົງໂຮງກັນກົດຕີກວ່າເງິນເຊີ້ວເຄີຍພັນປະຈັນໜ້າຈະຝຳດັກ ຄວາມຈິງເພື່ອນພັ້ນຜອງເລື້ອແດງທັກຫລາຍແລ່ລ່າຈະເອາເຍື່ອຍ່າງບ້າງກົດນີ້ ....ຮັກກັນໄວ້ເຄີດ ເຮົາເກີດຮ່ວມແດນໄທ ເກີດຫາຕິໃໝ່ ດັນຈັ້ນໄຮຍ່າໄດ້ເຈັກກັນ

ຂໍ້ອໄດ້ຂາຍດີ

ຂ່າວຈາວເວີ່ອກາຮື່ອງກາຮື່ອງຂໍ້ອ້າຍຕຳແໜ່ນ່າງໃນວົງກາຣຕໍ່າງໆ ແລ້ວແມ່ໄນ້ໄດ້ອູ້ໃນວົງກາຣນີ້ແລ້ວແຕກົກເຊື່ອວ່າເປັນເວີ່ອກາຮື່ອງຈິງໄມ່ອິນິຍາຍປັນປາຫາກອກແລະໄນ້ໃຊ້ເພິ່ນມີໃນຍຸດນີ້ ມີມານານແລ້ວ ເພີ່ງແຕ່ວ່າເທີມເກຣີມໜັກຂັ້ນທຸກປີ ພັ້ນມາວ່າມີໃຊ້ຈຳເພາະສອງທ່ານວົງກາຣທີ່ເປັນຂ່າວເທົ່ານີ້ຫຽກ ມັນຮະບາດໄປເກືອບທ່ານ ຂໍ້າວົງກາຣຕິ ແລ້ວໄມ່ວ້າມອັນກັບເວີ່ອກາຮື່ອງແບບນີ້ຢັ້ງມີຍູ້ກົງຈິງ ແຕ່ກົດຕົວອູ້ຍ່າງສົງເລີຍມເລີຍມຕ້ວາຕາມຕຳແໜ່ນ່າງທີ່ທີ່ຄູກຈັດສວຣແຕ່ງຕົ້ງໃຫ້ໄປອູ້

● ອົດຕຣອງ ພວຈ. ແດນທີ່ຮັບສູງ

ເລີ ໃນລັກຄມຍ່ອມມີທັກຄົດແລະຄົນຊ້າ ຖາງໂຄຣທາງມັນ ໄກຣທຳມັດໄດ້ຕິທັນໄດ ໄກຣທຳຊ້າວິໄດ້ຊ້າວັນດີຫົວ້າຊ້າເກີດຈັບພລັນທີ່ຄິດທີ່ພູດທີ່ທຳ ຢັນ ຈິຕິໃຈຂອງຜູ້ນັ້ນ ແລ້ວ ຄື່ງແມ້ຈະມີຂໍ້າວົງກາຣຕໍ່າງໆ ເຕີບໃໝ່ຫຼູ່ດ້ວຍກາຮື່ອງຂໍ້ອ້າຍຕຳແໜ່ນ ແຕ່ກົກເຊີ້ວກາຮື່ອງຕິມີຄຸນຮວມຄ່ວງດຸລັກຈຸນລັກຄມໃຫ້ຮ່ວມເຍັນພອທນຍູ່ໄດ້ພອປະລາມ ທ່ານພູ້ມີອໍານາຈາເກີ່ວວ້ອງທັກປົງຈະພັດນາລັກຄມໃຫ້ຮ່ວມເຍັນເປັນສຸຂໍຍັ້ງຍືນ ຕ້ອງກຳຈັດຜູ້ໜາກຊື້ເຮືອນໃຫ້ຢູ່ນອຍໃຫ້ລື້ນເພົ່າພັນນີ້ ຍ່ອມທຳໄດ້ໄມ່ຢາກສ້າງຈິງໃຈແລະອາຈຫານຸຈະທຳ ລາຊູ !

▣ ບຣະນາວິກາຣ

นราภรณ์ธีรากาน

คุณนิต คิดหน่อย

รุ่นค้านึงถึงบ้านเกิดเมืองนอนยามนี้ น่าอ่อนโนนาถยิ่งนัก แหลมทองแคนอุดม จนระบือ “ในนำมีปลา ในนำมีข้าว” แต่บรรพกาล แม้บัดนี้ร่วงโรยก็ใช่ว่าลืมไว้รูปอย “อู้ข้าวอู้น้ำ” ก็หายไม่

หลักสิ้นใน “ไตรรงค์” ของชาติไทย สืบสัญญาลักษณ์ “ชาติ ศาสน์ กษัตริย์” หยังลึก ล้ำในสำนึกรักของไทยตลอดมา เพราะหล่อหลอม วิถีชีวิตจิตวิญญาณของไทยแท้ร่วมแผ่นดิน เราเคยอยู่ร่วมกันอย่างร่วมเย็นเป็นสุขถ้วนหน้า ได้ร่วมพระบารมี สำนึกรักในพระมหากรุณาธิคุณ มิเคยจากคลายจากสายเลือด ...มิหลงลืมกำเพิด ลับหลู่พระคุณแผ่นดิน

บัดนี้ “สยามเมืองยิ่ม” สุมเลี้ยงต่อ อำนาจเดือนถ่ายหมายเบรรูปเป็น “สยามเมือง สยอง” เหตุเพราะความมีดบอดลำพองตนของ “เจ้ามูลเมือง” วิปริตรจิตทรราม สำคัญตนว่าสูง ศักดิ์มากมีพระเดชพระคุณ ทั้งที่แท้จริงคือ “ไม่ขบธุรช” !!! น่าอ่านนัก ส่องตาภาدمอง นอกตนเห็นสรพรลึง แต่อาจหมักหมมในตน “ตานอก” มิอาจเห็น ช้ำร้ายไร “ตานิ” ด้วย จึงมีดบอดตนถึงกับหลงให้หลงผิดเห็นกงจกร เป็นดอกบัว ครุ่นคิดล้มล้าง หนึ่งสัญญาลักษณ์ใน “ไตรรงค์” แล้วงเล็กสรวงเล็กเล็กเทพบุญยแสลง โล้มร้อຍແປດ! มิคำนึงถึงความวิบัติของชาติ

“การเมือง” คือวิถีสันของความมุ่งมั่น บัดชบแสลงอัปยศ แต่ เพราะใจเร็วตวนได้ เหิมเกริม มูมามาณช้อฉลแผ่นดินจนชาวโน้นเกินอ้ำพราง ลุดที่ “พอกนิกร” จักปล่อยว่างดูดายอภัยได้ แม้กระบวนการทักษะทั้งติงเตือนสติก์มิอาจ

หยุดยั้ง หรือละท่านละเทือนต่อม “พิริ โอตตับปะ” จึงในที่สุดประจันหน้ากับกระบวนการตรวจสอบ และมิอาจฟันฝ่าด่านไปได้ ถูกพลังประชาชน อัปเปหิพันวงจรอำนวย เพื่อรำง “ชาติ ศาสน์ กษัตริย์” ให้สติตเสถียรลีบไป

ครั้นกระชากรหน้ากากการเมืองใน ครอบ “นักบุญจำแลง” ออกได้ พลันหน้าตา อับลักษณ์อันแท้จริงปราภ្យ เข้าคือ “จอมโจร บันทิต” ผู้ปล้นแผ่นดินอย่างแยบยล แม้ ประชาชนเจียนลืนเนื้อประดาตัวก็ยัง มิหารดระวางรู้เท่าทันว่าบ้านเมืองใกล้วายวอด จุดอ่อนประการนี้แหละ ขบวนการเลือดแดงจึง เติบใหญ่ ตกเป็นมวลหมู่ก่อการร้ายต่อต้าน อาจรัฐอันชอบธรรม

แต่สัจจะย้อมเย็นยองคงทนต่อการพิสูจน์ วันนี้ เหล่ารี้พลขบวนการเลือดแดงส่วนหนึ่ง เริ่ม แจ่มแจ้งประจักษ์ชัดความจริง รู้เท่าทันแผนการ ช้ำทรมของจอมโจรบันทิต ปลิกตัวกดถอย ห่างจากขบวนการลงโลก

บัดนี้ ยังไม่สายเกินที่ผู้หลงผิดทั้ง ปวงจักหวนคิดทบทวนและหวนคืนกลับสู่ ทางเกวียนสายเก่า สายครรลองธรรมที่สงบ รำงับ มิคิดคดทรยศแผ่นดิน และปลดจาก อกุศลกรรมทั้งมวล

๔

บ้านป่า นาดอย

๐๗๗๙๐

“ ๖ ราชคิดอะไร”ฉบับนี้ไม่ได้รับเหตุการณ์ เพราะต้องเขียนต้นฉบับก่อนสิ้นเดือน กุมภาพันธ์ถึง ๑๐ วัน เนื่องจาก “ชาวอโศก” คณะผู้จัดทำหนังสือนี้ ต้องไปจัดงานประจำปีคืองาน “พุทธาภิແຍກສุดยอดปฏิวัติหาริย์” ที่ชุมชนราชธานี-อโศก จังหวัดอุบลราชธานี

“งานประจำปี” ไม่ใช่ปีหนึ่งมีงานเดียว แต่มีหลายงาน ถัดจากงานนี้ไปแล้วก็เป็นงานปลูกเสก “พระ” แท้ ๆ ของพุทธ งานอโศกรำลึก งานมหาปวารณา และงานตลาดอาหารยiale

ล้วนแล้วแต่เป็น “งานบุญ” ทั้งนั้น แต่ละงานเราก็เอลิโลไปรวมกัน จะเรียกว่าทิ้งงาน ทิ้งการเดิมก็ได้ หยุดหมด ปิดร้านหมด อย่างเช่น ร้านอาหารมังสวิรัติ ลูกค้าใหม่ ๆ จะบ่นในใจว่า ทำมาค้าขายประสาหะไรไม่รู้ ปีหนึ่ง ๆ หยุดขาย หลายครั้ง ครั้งละหลายวัน

ตอนที่รัฐบาลกู้เงินเกินกำลัง ๘ แสนล้านบาท ไปใช้จ่ายเรื่องนั้นเรื่องนี้ “ราชคิดอะไร” ได้

เล่นอความเห็นคัดค้านไปแล้ว เพราะใช้จ่ายเพื่อเอาใจชาวบ้าน เพื่อหาเสียง ไม่ได้ใช้ในการลงทุน เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนเลย

เมื่อกลางเดือนกุมภาพันธ์มีข่าวดี รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจคนใหม่ประภาศเลิกโครงการสร้าง “ถนนไรีผุ่น” ๓๔,๐๐๐ ล้านบาท โดยจะหันไปสร้างรถไฟรางคูและรถไฟความเร็วสูง แต่ก็สายไปหน่อย เพราะโครงการถนนไรีผุ่นวงด แรกกว่า ๑๕,๐๐๐ ล้านบาททำสัญญาไปแล้ว เหลือ อีกประมาณ ๑๙,๐๐๐ ล้านบาทเศษ พรรคประชาธิปัตย์จะกล้าขัดใจพระคู่ก็ใจไทยด้วยการเปลี่ยนไปเป็นโครงการสร้างระบบรถหรือไม่ ประชาชนกำลังจับตาดูอยู่ ซึ่งผมเคยคุยกับโอลิมพ์ว่าโครงการระบบรางอย่างรถล้อยาน้ำที่ผมเริ่มนั้นได้ประโยชน์จริง ๆ

“สยามเมืองยิ่ม” กล้ายเป็น “สยามเมืองปากลัว” เมื่อต่างชาติเตือนพลเมืองของตนว่า อย่าสุ่มลี่สุ่มห้าเดินทางไปไหนมาไหนในเมืองไทย

สุรย์ทั้งหมด
ออกในวัน
ที่บ้านไม่เป็นอย่าง

จะถูกลูก
หลงบ้าดเจ็บล้มตาย
เลี้ยงเปล่า ๆ เพราะสถานการณ์จะรุนแรง
ขึ้นเรื่อย ๆ รัฐบาลไทยและทหารไทยยังเอาตัว
ไม่รอด ตกเป็นเหยื่อของการก่อความปั่นป่วนอยู่
เนื่อง ๆ

เป็นผลให้ความสุขของคนไทยลดลงเหลือ
ต่ำสุด “ศูนย์วิจัยความสุขชุมชน” มหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญ เปิดเผยผลวิจัยว่าการเคลื่อนไหวทาง
การเมืองได้บันทอนความสุขของคนไทยลงไป
อย่างน่าเสียดาย ได้เรียกร้องให้ผู้ใหญ่ในบ้านเมือง
หันมาแก้ปัญหาอย่างจริงจัง

“ความวัวยังไม่ทันหาย ความคราบก็เข้า
มาแทรก” กองบัญชาการกองทัพกู้ภัยด้วย
อาวุธสงคราม อีม ๓๙ ยังไม่ทันสอบสวนว่า
ฝ่ายไหนยิง ยิงมาจากที่ใด หวังผลอะไร เหตุการณ์
ใหม่ก็เกิดขึ้น กลางดึกของคืนวันที่ ๓ ก่อนวัน
แห่งความรัก ๑ วัน ได้มีผู้ก่อการร้ายยิงปืนอีม
๓๙ เข้ามาใส่หมาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตพานิชยการพระนคร ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม
กับทำเนียบรัฐบาลห่างกันเพียง ๕๐ เมตร มีคลอง
ผดุงกรุงเกษมคลองเล็ก ๆ กั้นอยู่

เวลาห่างกันไม่นาน เจ้าหน้าที่ รปภ.ของ
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญา (ศาลที่จะตัดสินคดียืด-

ไม้ยืดเงิน ๗๖,๐๐๐ ล้านบาท) ได้ตรวจสอบ
พบร่องรอยไฟไหม้บนต้นไม้
อยู่ในกล่องผลไม้บริเวณใต้ต้นไม้
ภายในรั้วของศาลฎีกี้ที่ตรวจพบ
เลี้ยงก่อนจึงไม่เกิดความเสียหาย
ได ๆ

ยิ่งอีม ๓๙ ไส้กอง
บัญชาการกองทัพก ไส้
ทำเนียบ (แต่ไปตกที่
โรงเรียนพานิชยการ)
วางแผนระเบิดซีโฟร์ในรั้วศาล ปาระเบิด
ไส้บ้านของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และ ค.ต.ส.
บางคน ยังไม่พอ มีการปะอุจจาระเข้าไส้บ้าน
นายกรัฐมนตรีอีกจะเป็นด้วยฝีมือของฝ่ายใต้ก็ตาม
ล้วนแล้วแต่บ่อกว่าในเมืองไทยหาความ
ปลดภัยไม่ได้เลย สมแล้วที่ต่างชาติเตือนพลเมือง
ของเข้า มาเมืองไทยให้ระวังจงหนัก

จุ่ ฯ ก็มีข่าวลือแพร์ลสะพัดไปทั่ว ทั้งใน
กรุงเทพฯ และต่างจังหวัด สถานีวิทยุ จล.๑๐๐ ช่วย
ประกาศเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ว่า ผู้ใดรับ
อุบัติเหตุเสียชีวิตที่จังหวัดครราชสีมา ผู้ที่รู้จัก
มากคุ้นเคยรวมทั้งชาวคณะเออสทีวิต่างได้รับ
การติดต่อสอบถามเรื่องนี้กันมากมาย คุณอัญชลีพร
คุณอัมภา คุณยุทธยงค์ คุณลุริยะลี หารือผม
เห็นว่าลักษณะปล่อยไปอย่างนั้นเราคงไม่ต้องทำอะไร
เอาก็ต้องรับโทรศัพท์ก็หมดเวลาพอดี

พอคุณยุทธยงค์แก้ข่าวทางเออสทีว
เสียงเล่าลือกเพลาลง ตกค่าผมได้รับโทรศัพท์จาก
หัวหน้าแกนนำพันธมิตร “ลุงจำลอง ลุงจำลอง
ไม่ตาย เลือดแดงบอกว่าลุงจำลองตาย เลือดแดง
โกรก เลือดแดงตกนรก เวลาขึ้นเวทีหนูจะพูดอย่าง
นั้นนะ”

ตอนที่พันธมิตรชุมนุมปักหลักพักค้าง
ทุกคืนเวลาประมาณสองทุ่มครึ่ง เมื่อเพลง “เทียน
แห่งธรรม” จบลง และพิธีกรรมภาคว่า “เชิญ
พบแกนนำพันธมิตรได้แล้วครับ” หนูบลจะออก

เดินนำขึ้นเวทีทันที ผมจังชานานนามว่า “หัวหน้าแกนนำพันธมิตร”

เมื่อไม่นานมานี้ หนูบลซึ่งภริยานไปชน กับมอเตอร์ไซค์ที่ถนนหน้าบ้าน หนูบลล้มลง падกับถนนพื้นหักเลือดไหล หนูบลรับลูกชิ้น ปูด กับคนขับมอเตอร์ไซค์ว่า “ผู้ชายต้องอดทน” รีบ คัวจักรยานขึ้กลับบ้านโดยไม่ใช่คราเรย สมแล้ว ที่เป็นหัวหน้าแกนนำ

ในระยะหลัง ๆ ฝ่ายตรงข้าม บิดเบือน ความจริง ปัดความผิดมาให้กลุ่มพันธมิตร- ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยว่า เรื่องทั้งหลาย ทั้งปวงที่ทำให้บ้านเมืองปั่นป่วนเกิดมาจากฝีมือ ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ทำให้ เกิดความแตกแยกและทำให้ประเทศชาติรุนแรง

ทุก ๆ คนก็รู้ว่า เมื่อมีการทำลายสถาบัน ประชาชนจำนวนมากจะกลุ่มกันช่วยกันปกป้อง ต่อมามีคนอีกกลุ่มนึงตั้งหน้าตั้งจากบ้านจังหวัดทำลาย สถาบัน เกิดแยกกันเป็นสองฝ่าย กล่าวหารว่า พันธมิตรพวกเราราทำให้เกิดความแตกแยก ถ้า เช่นนั้นจะให้เราล้มเลิกความตั้งใจเดิม หันไป เห็นดีเห็นงามกับเขา รวมกับเขาย่องนั่นหรือ

ที่บ้านเมืองวุ่นวายก็ เพราะรัฐบาลและ ทหารอ่อนแอก ผู้คนมีความคิดแตกแยกไม่เป็นไร ถ้ารัฐบาลและฝ่ายความมั่นคงคือทหารใช้กฎหมาย ที่มีอยู่ในเมือง ใช้กระบวนการยุติธรรม ครอทำผิด กฎหมายด้วยการพูดหรือการกระทำก็ดำเนินคดี จะไม่มีความวุ่นวายเกิดขึ้นเลย

วันก่อนผมพบท่านองค์นตรี พล.อ.อ.กำธน สินธวนนท์ ซึ่งผมสนใจกับท่านสมัยที่ออกเป็น ผู้ว่าฯ กทม. ร่วมสร้าง “สวนหลวง ร.๙” กับ การ ไฟฟ้าฝ่ายผลิตที่ท่านเป็นผู้ว่าฯ อยู่ ท่านทักทาย ด้วยใบหน้ายิ้มเย้มแจ่มใส “ช่วยดูแลบ้านเมือง ให้ดีนน” ผมตอบท่านไปทันที “ท่านต่างหากครับ ไม่ใช่ผม” ท่านสวนกลับว่า “ผม (คือท่านกำธน) เป็นผู้ถูกดูแล”

เมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ท่านได้ไปบรรยาย พิเศษเรื่อง “รวมใจชาร์รักภักดีจักรีวงศ์” ที่

สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ ท่านกล่าวตอน หนึ่งว่า

“การที่มีกลุ่มบุคคลอุกมาประการปฏิบัติ การทำลายล้างซึ่งไม่เฉพาะแต่รัฐบาลแต่ยังรวมถึง สถาบันด้วยนั้น กลับไม่มีใครออกมายังชัดได้เลย หรือว่า สิ่งไหนผิดกฎหมาย สิ่งไหนก่อความวุ่นวาย ดูเหมือนว่ารัฐบาลมีแต่ตั้งรับ” รวมความก็คือ ท่านดำเนินรัฐบาลที่อ่อนแอกไม่เอาไหน

ท่านประธานองค์นตรี พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ท่านก็ออกมายืนยันด้วยการไป บรรยายพิเศษที่มหาวิทยาลัยรังสิต เตือนว่าทหาร ต้องเข้มแข็ง ผู้นำทหารแตกต่างจากผู้นำพลเรือน เพราะมีบทบาทเกี่ยวข้องกับชีวิตของคนทั้งใน ยามปกติและยามสังคಹา

รัฐบาลและทหารอ่อนแอกมากผู้หลักผู้ใหญ่ ในบ้านเมืองจึงต้องออกมายืนยัน

ในช่วงท้ายของบทความนี้ ผมถือโอกาส เชิญชวนท่านผู้อ่าน “เราคิดอะไร” ร่วมส่งหลักฐาน ถอดถอน ๑๐๒ ส.ส. ที่ยื่นแก่ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อ ผลประโยชน์ของ ส.ส. เอง และถอดถอนนายชัย ชิดชอบประธานรัฐสภาที่นำเรื่องแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งลิดรอนพระราชอำนาจของเจ้าสัวโดยไม่ยับยั้ง แต่อย่างใด

ท่านผู้อ่านเพียงนำ “แบบประชาชนเข้า ชื่อฯ” ใบแรกกรอกข้อความถอดถอน ส.ส. ๑๐๒ คน พร้อมสำเนาบัตรประชาชนที่ท่านผู้อ่านลงนาม รับรองเอง รวมเป็นชุดหนึ่ง ส่วนอีกชุดหนึ่งก็ กรอกข้อความใน “แบบประชาชนเข้าชื่อฯ” ใบที่ ส่อง เพื่อถอดถอนประธานสภาร่วมกับสำเนาบัตร ประชาชนที่ลงนามรับรองเช่นกัน รวมเอกสาร ๒ ชุดนี้ส่งไปที่

“นายพิพพ รงไชย สถานีโทรทัศน์เออล ทีวี ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร กทม.”

ถ้ากรุณาอัดสำเนา “แบบประชาชนเข้า ชื่อฯ” ทั้ง ๒ ใบแลกจ่ายไปยังญาติสนิทมิตรสหาย จำนวนมาก ๆ ก็ยิ่งดี

แบบประชาชนเข้าชื่อร้องขอให้ต่อคณะกรรมการบุคคลออกจากตำแหน่ง

เจียนที่.....

ข้าพเจ้า (ชื่อ)..... (ชื่อสกุล).....

อายุ.....ปี.....เดือน อายุบ้านเลขที่ .....หมู่ที่ .....ตรอก/ซอย.....

จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... โทรศัพท์.....

หมายเลขประจำตัวประชาชน

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

 เป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

เข้าชื่อร้องขอเพื่อให้บุคคลตามต้องการมีความชอบด้วยกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม
การทุจริต ประกอบกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิก
วุฒิสภา มีความประสงค์ที่จะขอต่อต้าน สมชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 102 คน ที่ร่วมกัน เข้าชื่อเสนอผู้ติดเกี้ยว
รัฐธรรมนูญพุทธศักราช 2550 ออกจากตำแหน่ง

เนื่องจากมีพฤติกรรมเป็นข้อ ๆ ดังนี้

ร่วมประคบคดี

ส่อว่ากระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ

ส่อว่าจะใจให้สำเร็จหน้าที่ขัดต่อนบทบัญญัติ

แห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย

ส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่

ส่อว่ากระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม

ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรม

อย่างร้ายแรง

ทั้งนี้ มีรายละเอียดของพฤติกรรม ข้อกล่าวหา และพยานหลักฐานหรือเบาะแสตามที่ระบุไว้ในหนังสือที่ผู้ริบ
รวมรวมรายชื่อได้ชื่นไว้ด่อประธานวุฒิสภา

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้อความที่ปรากฏข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....

ผู้เข้าชื่อร้องขอ

วัน/เดือน/ปี ที่ลงลายมือชื่อ...../...../.....

หมายเหตุ ข้าพเจ้าได้แนบสำเนาเอกสารที่ลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้อง อย่างโดยย่างหนึ่ง ดังนี้

สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน หรือ

สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนที่หมดอายุ หรือ

สำเนาบัตรหรือหลักฐานอื่นใดของทางราชการที่มีรูปถ่ายสามารถแสดงตนได้

แบบประชาชนเข้าชื่อร้องขอให้ถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่ง

เรียนที่.....

ข้าพเจ้า (ชื่อ).....(ชื่อสกุล).....

อายุ.....ปี.....เดือน อายุบ้านเลขที่ .....หมู่ที่ .....ตรอก/ซอย.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....

หมายเหตุประจำตัวประชาชน   เป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

เข้าชื่อร้องขอเพื่อให้รัฐวิสิทการนิ่งติดอดถอนบุคคลตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ประกอบกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิก รัฐวิสิทการ มีความประสรงค์ที่จะอดถอน นายชัย ชิดชอบ ประธานสภาผู้แทนราษฎร ที่บรรจุร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมที่ประชุมวันที่ ๑๐ ๕๕๓ คน โดยคณะกรรมการประชุมเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ (คปคร.) เป็นผู้เสนอ

เข้าสู่ระบบวาระการประชุมของรัฐสภา ตั้งแต่วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๐ ทั้งๆ ที่เป็นร่างที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญพุทธศกรากษา ๒๕๕๐ ออกจากตำแหน่ง

เนื่องจากมีพฤติกรรมเป็นข้อ ๗ ดังนี้

☐	ร้ายแรงปกติ
☐	ส่อว่ากระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ
☒	ส่อว่าจะใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อนบทบัญญัติ แห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย

ส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่
ส่อว่ากระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม
ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรม
อย่างร้ายแรง

ทั้งนี้ มีรายละเอียดของพฤติกรรม ๗ ข้อดังต่อไปนี้
รวมรวมรายชื่อได้ยื่นไว้ต่อประธานรัฐวิสิทการ

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้อความที่ปรากฏข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....

ผู้เข้าชื่อร้องขอ

วัน/เดือน/ปี ที่ลงลายมือชื่อ...../...../.....

หมายเหตุ ข้าพเจ้าได้แนบสำเนาเอกสารที่ลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้อง อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

☐	สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน หรือ
☐	สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนที่หมดอายุ หรือ
☐	สำเนาบัตรหรือหลักฐานอื่นใดของทางราชการที่มีรูปถ่ายสามารถแสดงตนได้

ບທນໍາ

“ສຶກສັນສຶກສິ້ວຕ” ຂອບນີ້ ຂອອກນອກກປອບດ້ວຍການນຳຄຳຕອບຂອງສມຜະໂພທີຣັກໜ້າ ທີ່ມີຕົກລົມນ໌ “ເດອະກົດມາເຫຼວ່າ ດົນນອກກປອບ” ເຊິ່ນໂດຍຄຸນອກວັດຖຸ (ໃນມີຕົນ ຂອບວັນທີ ៣៣ ມັງກອນ ແກ້ວມະນີ) ຜົ່ງຜູ້ໝາຍຮາຍການ “ສົງຄຣາມສັງຄມ ອະນະການເມືອງ” ສົ່ງມາໃຫ້ພ້ອມກັບຂ້ອຄວາມ “ຝາກ...ມາໃຫ້ແທນກະຈາເງາ” ຜົ່ງແສດງວ່າຜູ້ລົງເຫັນດ້ວຍກັບ ບທຄວາມນີ້

ສມຜະໂພທີຣັກໜ້າຕອບອອກາກສາທາງສານໂທຣທັນເພື່ອມນຸ່ຍ່າຕິ (FMTV) ໃນ ຮາຍການດັກລ່າວ ເມື່ອວັນທີ ១១ ກຸມພາພັນນີ້ ແກ້ວມະນີ ເວລາປະມານ ១៨.០០ ນາທິກາ

ທີມ ສມອ. ເຫັນວ່າເປັນຄຳຕອບທີ່ສ້າງສຣສັງຄມໃຫ້ແກ່ແຍະຄວາມດີຄວາມໜ້ວ ໄດ້ສັດເຈນ ຈຶ່ງນໍາມາແພວ່ວ່ອສາຫະນຸ່ອກຮັ້ງ

ຄອລັມນ໌ຈາກໜັງສືອພິມພໍ

“ຄນດີເລີສປະເສົງສູງຄົງ”

ອ ກາສກລາງເດືອນມກາຄມກຳລັງສບາຍ ແລະ ທັ້ງເດືອນນີ້ໄດ້ກລາຍເປັນບຣຍາກາສ ແກ່ການ ເຂີມຂລອງໄປແລ້ວ ນອກຈາກຈະຂລອງປີໃໝ່ຕ່ອມ ອີກຫາລຍວັນ ພລາຍບຣີ້ທ ແລະ ອົກກົດລົງ ໄທກັບພັກງານຂອງຕັ້ງທີ່ທຳການອ່າງເໜີນດ້ານນີ້ອຍ ແລະ ເຄື່ອງເຄື່ອງຕ່າງໆ

ແມ່ນໍາທີ່ເຈົ້າຫລານຕັ້ງເລັກ ຖ້າຍັງອຸດສ່າຫຼຸກ ໄປກັບການເຂີມຂລອງຂອງຜູ້ໃໝ່ ການແກະທ່ອຂອງຂວັງ ຂຶ້ນໃໝ່ ຈະ ເປັນເວົ້ອງທີ່ນໍາສຸກ ແລະ ນໍາຕື່ນເຕັ້ນ ໄນໃໝ່ ເພາະເຕັກ ຈະ ແມ່ແຕ່ຄົນໂຕ ຈະ ທີ່ທຳການທຳການ ມີຜັວ ມີເມີຍກັນແລ້ວ ກົງກໍາລາຍລກາພເປັນເຕັກທີ່ຕື່ນເຕັ້ນ ກັບການແກະຫຼືກັບກັບການແກະຫຼືກັບກັບການ ຈະຮູ້ວ່າຂ້າງໃນຄືອະໄຮກນັ້ນ

ເວລາໄວຮ່າຍຂອງຂວັງຫຼືວິ້ວແມ່ແຕ່ກະເໜີ້ ຂອງຂວັງນີ້ໄໝ່ ແມ່ກີຈະໃໝ່ໃຫ້ເຈົ້າຕັ້ງເລັກ ຈະ

ເປັນຄົນແກ້ທ່ອຂອງຂວັງ ຜົ່ງແນວດີກາຈະໄມ້ມີໂຄ ປັບປຸງ ກົງຍັງຈະແຍ່ງກັນແກະທ່ອຂອງຂວັງຄຸນຢ່າ ຄຸນຍາຍຮາວກັບເປັນຂອງຕັ້ງເອງກັນຊຸລມຸນໄປທັງບ້ານ ແມ່ເຝັ້ງຈູ້ເຈົ້າຕັ້ງເລັກທີ່ໜ່າຍທີ່ຍົ່ວຍື່ຢູ່ວ່າງວາຍ ອູ້ຮົບ ຈະ ຕັ້ວຍ່າງສະຫັ້ນໃຈ ເພຣະໜ່າວທີ່ເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອວັນສອງວັນມານີ້ ທຳໃຫ້ແມ່ນີກອະໄໄມ່ອອກ ອື່ງ ອູ້ນານທີ່ເດີຍ ຄ້າງູ້ ຈະ ວັນດີຄືນດີເກີດມີໂຄຮາມາມແມ່ ພັດຈາກດູ້ຂ່າວໃນໂທຣທັນວ່າ ອະໄວຄືອນຍາມຂອງ ຄຳວ່າ “ຄນດີ”

ເພຣະໄມ້ກີປົມນີ້ເຫັນພຸດກັນເຫຼືອເກີນວ່າ ໄຄລະມາບວິທາປະເທດນີ້ຕ້ອງເປັນ “ຄນດີ” ແລະ ແມ່ກົງສັງລົມານານແລ້ວ ໄຄ ຄື ຄນດີ ຢ້ວີວ່າ ຄນດີ ຂອງໄຄຮັກນ?

ໂດຍເພາະເວົ້ອງຂອງສຸພາບນຸ່ງສູງວ່າຜູ້ມີ ກາພຈົນອັນດີການ ດູ້ເປັນຜູ້ມີຄຸນອວຣມສູງ ໂດຍເພາະ ເຄຍຮັບຕໍາແໜ່ງໃໝ່ໂຕຮະດັບດີຕົວຄຣມຫາເລັນບັດ, ແມ່ທັພໃໝ່ທ່ານທີ່ນໍານັບສືອເທິດທູນເຕີມທີ່ ເຊັ່ນ ປະຮານໝາຮມ ອຸນຮັກໜ້າປ່າເຂົາໃໝ່ ອະໄວຕ່ອມມີວິໄລທີ່ໄມ້ວ່າຈະພົດ ມຸນໄຫັກ ແລ້ວຊ່າງທຽບຄຸນອວຣມໄປໜົມດ

แต่ชายคนเดียวกันนี้ เมื่อยามมีอำนาจกลับไปบุกรุกเอาที่ของหลวง ซึ่งไม่ต้องการให้ใครครอบครองไปปลูกบ้านส่วนตัวอยู่อย่างหรูหารให้ญูโตเป็นการล่าวว่า เมื่อมีการประท้วงไม่พอใจกับการกระทำครั้งนี้ ก็กลับแสดงให้เห็นถึงรุตภิภาวะที่แทบจะไม่น่าเชื่อว่า ชายผู้ทรงคุณธรรมผู้นี้ จะแสดงออกมา

นั่นคือ การปฏิเสธที่จะรับผิดชอบกับสิ่งที่ตนได้ทำผิดกฎหมายอย่างชัดแจ้ง แต่อ้างว่า รอให้กรรมป่วยไม่ตัดสินว่า เขาทำอะไรผิดหรือ และถ้าจะเอาผิดเขาเพียงรายเดียว ก็ยอมจะกระทำบกรະเทือนผู้คนที่ต้องตกอยู่ในที่นั่งเดียวกันอีกนับแสนคนด้วยนะ

และกำลังประการตัวว่าเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ของผู้กระทำความผิดทั้งหมดในประเทศนี้ พุดง่าย ๆ ก็คือ ขุ่นทั้งประเทคโนโลยีและ ข้อเท็จจริงทางกฎหมายที่ไปสร้างบ้านอยู่บนเขายা�ຍเที่ยงนั้นผิดอย่างชัดแจ้ง เป็นการเอาเปรียบผู้คนชั้นล่าง และเอาเปรียบประเทศได้อย่างหน้าตาเยี่ยมไม่เกรงฟ้าดิน น่าแปลกที่คนซึ่งเป็นถึงองค์มนตรีกลับยิ่งจะต้องระดมระวังให้มากกว่าคนปกติเป็นเท่าตัว เพราะเป็นผู้ที่รับใช้ใกล้ชิดเบื้องพระยุค滥บาทกลับปฏิบัติไปในทางตรงข้ามโดยสิ้นเชิง

แม่นักลงสัญมานานแล้วว่า สุภาพบุรุษผู้ทรงคุณธรรมท่านนี้ ครั้งหนึ่งเคยบัวเป็นกิจชุจากภาพข่าวกูดเครื่องเริมนำนับถือ อีกครั้งหนึ่งพنانักศึกษาไปเดินป่าเข้าใหญ่ มีนักข่าวติดตามไปถ่ายทำภาพข่าวด้วย ดูเป็นคนรักป่าเหลือเกิน ถึงตอนนี้ซักกันไม่แน่ใจว่าท่านอาจกำลังชวนเพื่อนเดินสำรวจหาที่ดินปลูกบ้านในที่หลวงอะไรหรือเปล่า

เมื่อตอนที่ผู้ทรงคุณธรรมท่านนี้ไปมีส่วนกับการทำรัฐประหารโคนันล้มประชาธิปไตย ทางให้ตัวเองได้เป็นนายกรัฐมนตรีแทนลูกพี่ของท่านซึ่งก็ชอบแสดงภาพพ骏เนื้อไว้คล้าย ๆ กันว่า นิยมคนดี สนับสนุนคนดีมีคุณธรรม ก็ยังอุกอาจชืนชมว่าท่านผู้นี้เหมือน วินสตัน เชอร์ชิล อดีตนายกรัฐมนตรีอังกฤษลั่นความโลภครั้งที่ ๒ เพราะ

มาก็ชาติได้ทัน แต่ท่านกลับกลายเป็นผู้นำรัฐบาลที่นำประเทศอยหลังเข้าคลอง ไม่ใช่วรบุรุษอย่างที่พยายามจะเลกระบันแต่งขึ้นมา

เรื่องนี้ทำให้แม่นักถึงลิ่งที่ท่านอาจารย์คิกฤทธิ์ ปราโมช ทั้งพูดทั้งเขียนไว้ว่า ครก์ตามที่พยายามสร้างภาพให้ด้วยเงื่อนเป็น “คนดี” มีศีลธรรมสูงกว่าคนทั่วไป ไม่ดีมีเหล้า สูบบุหรี่ หรือให้นิยามว่า คนที่ถือศีลกินเจ อาบน้ำห้าขัน ไม่นอนกับเมีย จะต้องเป็นคนดีเลิศเหนือมนุษย์ ล้วนเป็นเรื่องลวงโลกทั้งสิ้น แสดงให้เห็นว่าคนแบบนี้น่ากลัวกว่าคนที่ใช้ชีวิตสุขแบบบุญชันทั่วไป เพราะจะต้องซ่อนความร้ายกาจอะไรเอาไว้มากมายถึงได้พยายามแสดงภาพที่ผิดมนุษย์ เพื่อให้ตนเหนือมนุษย์เข้าไว

“คนดี” คือครก์ใหญ่กันเล่า แม่ยังนึกไม่ออกจนนาทีนี้ว่า จะตอบลูก ๆ ylan ๆ ยังไงกับมาตรฐาน “คนดี” หรือจะให้เชื่อคนที่นิยมใส่เครื่องแบบ เอารถังออกมารื่อตามหาคนดีหน้าตาเปล่า ๆ มาปักครองประเทศกันอีกหรือ?

ผล tep จากท่านสมณะโพธิรักษ์ ตอบจดหมาย

คอลัมน์ “เดอะก็อดมาเออร์ คนนอกรอบ” ใช้ชื่อภารกิจ ลงในหนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๓ ชื่อ “คนดีเลิศประเสริฐศรี” สรุปว่า คนดีนี้เป็นคนยังไง มีด้วยหรือคนดี แล้วก็พادพิง คนดีเหมือนผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ที่ได้รับเลือกมาเป็นนายกฯ ยามมีอำนาจกลับไปบุกรุกอาทีของหลวง ทำเป็นแอ็คท่าดีอะเรอย่างนี้ เดอะก็อดมาเออร์ ใช้สรุปนามตัวเองว่าแม่... “แม่ก์ลงสัญมานานแล้ว ครรคือคนดี หรือว่าคนดีของครกันแน่...” และ “...แม่ยังนึกไม่ออกจนนาทีนี้ว่า จะตอบลูก ๆ ylan ๆ ยังไง กับมาตรฐาน ‘คนดี’...”

นี่คือสำนวนของคอลัมนิสต์ผู้เขียน อาทมา

ขอพูดจากใจจริงเลยว่า อัตมาอ่านแล้วก็อุกอาจ สงสารสังคม ท่านเป็นคอลัมนิสต์มีลีอที่จะอธิบาย ความรู้ ถ้าความรู้ของท่านผู้นี้เข้าใจ “คนดี” ไม่ได้ เอกชนด้วย อัตมาก็สังสารสังคมมาก ๆ อัตมา ไม่รู้ว่าท่านพูดนี้ ท่านไม่รู้จักคนดีจริง ๆ บ้างเลย หรือว่าท่านเข้าใจว่า คนดีที่มีรูปธรรม เท็นแต่ รูปธรรมก็ตาม ก็ว่าเข้าเสแลรังไปหมด เขากดช่องไปหมด ความดีจริง ๆ เขายังเท่าไหร่ แต่แน่นอน ความบกพร่องก็มี แล้วความบกพร่องนั้นบวกกับ คุณภาพเป็นอย่างไรในสายตา หรือว่าในความรู้ที่ คุณสามารถสังเกตได้ อ่านได้ เพราะคุณเป็นคอลัมนิสต์ เป็นลือมูลชน ที่จะต้องมีโน้ตศ์ มีวิสัย ทัศน์กว้าง ต้องรู้ ต้องเห็น ต้องเข้าใจ จะเอาใคร มาวิจารณ์ แน่นอน ก็จะต้องรู้ข้อมูล รู้จักงานจริง ว่าส่วนบกพร่อง ส่วนดี ส่วนอะไรต่ออะไรพากันนี้ พอกล่าวเรื่องความฉลาดนั้น คนที่ควรชื่นชมบุคคลที่ควรยก ข่มแบบติทึ่ง ข่มแบบที่รู้ว่ายังให้เกียรติ เคราะห์ นับถือตามฐานะอันควร ผู้ที่ควร ก็น่าจะพอเข้าใจ ฐานะบ้าง แต่ถ้าไม่เข้าใจฐานะเลย ไม่รู้ระดับ ไม่รู้ ขั้นตอน ซึ่งในการวิจารณ์นี้ อัตมาอ่านแล้ว ไม่มี เชิงนักวิเคราะห์ แต่เชิงติทึ่งแหลก ๆ เลย เพราะฉะนั้น อัตมาก็คงคุณหรือว่าก็คงคุณในสังคมบ้างเหมือนกัน อัตมาดูแล้วก็น่าสงสารว่า สังคมเป็นอย่างนี้แหลก ผู้ที่มีลีออยู่ในเมือง แสดงความคิดเห็นของมา ติทึ่ง ด่าว่าอะไรต่าง ๆ นานา สังคมก็คงได้ประโยชน์ น้อยมาก และก็จะเข้าใจอะไรผิด ๆ ถ้ามีผู้แสดง ออกอย่างนี้เยอะ ๆ และมีความเข้าใจแบบนี้อัตมา ว่า ในประเด็นคนดีเลิศประเสริฐครรินทร์ตกลงสังคม นี้จะไม่มีคนดีที่เป็นตัวอย่างให้เคราะห์ หรือนับถือ ได้ เพราะว่าคอลัมนิสต์ท่านนี้ไม่เห็น ไม่เข้าใจ อะไรบ้างเลย

ส่วนอีกเรื่องที่คอลัมนิสต์ท่านนี้พิจารณา “...เรื่องนี้ทำให้แม่นึกถึงสิ่งที่ท่านอาจารย์คึกฤทธิ์ ปราโมชทั้งพูดทั้งเขียนไว้ว่า ควรก็ตามที่พยายาม สร้างภาพให้ตัวเองเป็น ‘คนดี’ มีศีลธรรมสูงกว่า คนที่ว่าไป ไม่ดีเมื่อเหล้า สุบุหรือให้นิยามว่า คนที่ถือศีลกินเจ อ่านน้ำ ๕ ขัน ไม่นอนกับเมีย

จะต้องเป็นคนดีเห็นออมนุษย์ ล้วนเป็นเรื่องของโลก ทั้งสิ้น แสดงให้เห็นว่า คนแบบนี้น่ากลัวกว่าคน ที่ใช้ชีวิตสุขแบบบุญชุนทั่วไป เพราะจะต้อง ชอนความร้ายกาจอะไรเอาไว้มากmany ถึงได้ พยายามแสดงภาพที่ผิดมนุษย์ เพื่อให้ตนเห็นอ มนุษย์เข้าไว้...”

ผู้ถูกพิจารณา คุณจำลอง ศรีเมือง ที่ไม่ดีเมื่อเหล้า-สุบุหรือ ถือศีลกินเจ อ่านน้ำ ๕ ขัน (ข้อมูลตรงนี้คลัดเคลื่อน ความจริงคุณจำลองฯ ใช้แค่ ๓ ขัน ทั้งอ่านน้ำ และซักผ้าผืนเล็กๆ ถ้วน ขนาด ขันกว้าง ๑๘ ซม. ลึก ๑๐ ซม.) ไม่นอนกับเมีย แล้ว ก็ดูถูกดูแคลนไปเลยว่าเสแลรังทำตัวเป็นคนดี แต่ข้างในช่อนความร้ายกาจอะไรเอาไว้มากmany อัตมาอ่านนี้ก็ไม่ออกว่าร้ายกาจอะไร อัตมาอาจ จะโง่นะ ไม่รู้ว่าคุณจำลองนี้ร้ายกาจอะไร และลิง ที่ประพฤติปฏิบัตินั้น อัตมาก็เห็นว่าเป็นลิงที่ดี เป็นความดีของคนดีมากพิเศษอยู่นั้น ส่วนความ ไม่ดีของคุณจำลอง อัตมาอาจจะโง่ที่ก็รู้อยู่บ้าง ว่ามีแต่ก็ไม่เห็นจะหมายหนักหนาสาหัสตังที่ คุณอภิวัติกับม.ร.ว.คึกฤทธิ์เห็นและพิพากษามานั้น อัตมาก็ว่า คนที่มีความรู้ขนาดเป็นคอลัมนิสต์ แล้ว มาเขียน มาแสดงออกอย่างนี้ในสังคม เด็ก ๆ และผู้ศึกษาตามเข้าจะรู้ได้อย่างไรล่ะ เขา ก็ต้องสับสนว่า คนดีกับคนไม่ดีคืออย่างไร เขาดู ไม่ออกแน่

คุณจำลองนี้ อายุแก ๓๕-๓๖ ปี แล้ว ถ้าจะเสแลรังไปอีกไม่กี่ปี ก็น่าจะต้องตายไม่ได้เช่น นั้น อย่างตีก้ออายุ ๑๕๐ ปี เท่าอัตมา คุณจำลอง อายุอ่อนกว่าอัตมา ๑ ปี ถ้าอายุ ๑๕๑ ปี เท่าอัตมา ก็ตายหลังอัตมา ๑ ปี ก็คงชิ่งไป อัตมาก็เชื่อว่า ถ้าคุณจำลองจะกดชิ่งแบบนี้ไปได้ เลยเสแลรังแบบนี้ ไปได้ ถ้าคุณจะเสแลรังมีคุณสมบัติแบบนี้บ้าง เป็นคนที่ไม่กินเหล้า-สุบุหรือ ถือศีลกินเจ ประหยัดมธยัสถ์ ไม่นอนกับเมีย หรือว่าพยายาม ปฏิบัติละการ พยายนาท อันนี้ได้ แล้วบอกว่า หลวงโลกทั้งสิ้น ล้วนเป็นเรื่องหลวงโลกทั้งสิ้น คนที่ ไม่กินเหล้า สุบุหรือ เป็นคนหลวงโลก คนที่มัธยัสถ์

ถือศีลกินเจ เป็นคนหลวงโลก ใช้คำพูดอย่างนี้ได้ยังไง
ถ้าเข้าจะทำกัน่าส่งเสริมเข้า แม้เข้าจะสังวร
ระวังไปซั่วระยะหนึ่ง เขาก็ตระยะหนึ่ง แต่ถ้า
เข้าทำได้ตลอดเลย ยิ่งเข้าล้างกิเลสเหตุจริง ๆ
เลย มันก็ยิ่งประเสริฐนั่น ประเสริฐครือย่างที่
คุณว่า นีแหละ คนติดเลิศประเสริฐครือจริง ๆ เลย

อาทิตยว่า ทำไมถึงอคติ มองในแง่ร้าย
มองว่าเป็นคนเสแลรัง เป็นคนหลวงโลก คุณเอา
อะไรมาตัดสิน มาเป็นตัวยืนยันตัดสินว่าเขามีเป็น
คนหลวงโลก อาทิตยว่ามันร้ายแรงนะ ใส่ความ
ว่ากล่าวมันแรงไปนั่น ไม่ใช่ว่าอาทิตมาเข้าข้างคุณ
จำลอง เพราะเป็นหมู่เดียวกัน แต่อาทิตมาวิจัย
ลัจธรรม อาทิตขอถามว่า คนที่เข้าประพฤติดแล้ว
แม้เข้าจะยังดองกดขม หรือ เข้าจะบรรลุก์ตาม
เข้าไม่กินเหล้า-สูบบุหรี่ เข้าถือศีลกินเจ เข้า
ประทัยดมธัยลัษฐ์ พยายามเรียนรู้ มีเมียมาแล้วก็
ลด ๆ การจนกระทั่งไม่นอนกับเมีย คุณยืนยัน
หรือว่าเข้าโภหก หลอกหลวง เสแลรัง หลอกหลวง
โลก ล้วนเป็นเรื่องหลอกหลวงทั้งสิ้น คุณไม่เชื่อ
 เพราะเอาตัวเองเป็นหลัก แล้วคุณก็เอาค้ำตัดสิน
ความไม่เชื่อของคุณมาตัดสินว่า เข้าหลวงโลก เขียน
อกasmaสุสานารณชน เขียนอกasmaสุสังคม อาทิต
ขอถามว่าคุณควรรับผิดชอบหรือเปล่า ภูมิของ
คุณตัดสินว่า "...แสดงให้เห็นว่าคนแบบนี้น่ากลัว
กว่าคนที่ใช้ชีวิตเสพสุขแบบปุถุชนทั่วไป..." คุณ
รู้ไม่ได้เลยหรือด้วยสามัญสำนึกซึ่งไม่ต้องถึงกับใช้
ปัญญาณลัดอะไรก็ได้ว่าปุถุชนเสพสุข เลย ๆ
เท่า ๆ กินเหล้า สูบบุหรี่ อย่าว่าแต่มีเมียคนเดียว
เลย คนอย่างนี้ดีกว่าคนอย่างคุณจำลอง ครีเมือง
แล้วเมื่อไหร่คุณจะรู้จักคนดี เมื่อไหร่คุณจะเข้าใจ
ว่าคนดี หรือ ความดีของคนคืออะไร เพราแคนนี่
คุณยังไม่รู้ว่าความดีคืออะไร แล้วคุณก็ไปพิพากษา
ว่าเข้าหลวงโลก เสแลรัง และก็บอกหนักไปเลยนะ
ว่า "...เพราจะต้องซ่อนความร้ายกาจ..." อาทิต
ก็ลงลัยว่าคุณจำลอง ร้ายกาจอะไร ในชีวิต
ปฏิบัตินามร้ายกาจอะไร อาทิตนานีกไม่ออก ถ้า
จะว่าร้ายกาจด้วยคำพูด อาทิตว่าคุณเป็นคน

อย่างนี้ร้ายกาจกว่า อาทิตยังไม่เห็นคุณจำลอง
เคยพูดในลักษณะเชิงที่ไปลบหลู่ใคร หรือไป
พิพากษาอะไรร้าย ๆ เล่า ๆ อย่างนี้ เท่าที่คบกันมา
ก็หลายลิบปี และที่บอกว่า "...พยายามแสดงภาพ
ที่ผิดนุชชย์ เพื่อให้ตนเห็นอ่อนนุชชย์เข้าไว..." ลิ่ง
เหล่านี้เป็นความเห็นอ่อนนุชชย์ที่จริง ถูกต้อง เป็น
อุตริมนุสธรรม คนที่บรรลุอนุสานีปฏิวัติธรรม
ปฏิบัติธรรม มีศีล และก็ปฏิบัติจนละเอดเหตุได้
บรรลุธรรม มีศีลเป็นปกติ มีศีลที่ขัดเกลากิเลส
ขัดเกลาทำให้จิตสะอาดได้จนเป็นปกติ ศีล ๕ ศีล ๘
ศีล ๑๐ ก็ทำได้จนเป็นปกติ นั่นแหละเป็นผู้ที่
เห็นอ่อนนุชชย์ อันนี้ถูกต้อง เป็นความเห็นอ่อนนุชชย์
แต่ไม่ได้เสแลรังเพื่อหลอกหลวง แต่คนที่ทำอยู่
ประพฤติอยู่ เป็นผู้บำเพ็ญเหมือนกับที่พระพุทธเจ้า
ตรัสว่า อบรมครรภ์อันเป็นทิพย์ กพยาบาลที่
จะฟูฟักให้ໂປປາติกโญนิให้เกิดบรรลุอยู่
พระพุทธเจ้าท่านก็ยังยกย่องเชิดชูสรรเสริญคนที่
เป็นโคตระภูบุคคล พากเพียร มีจรณะอันน่าับถือ
มารยาท และโคจรห์ดี เอาศีลมาจับเข้าก็มี เอา
ธรรมะมาจับเข้าก็มี แม้เข้าจะไม่บรรลุ "อบรม
ครรภ์อันเป็นทิพย์อยู่" ก็ตาม ก็ชื่อว่าเข้าเป็นผู้
ปฏิบัติอยู่อย่างน่าับถือได้แล้วตามฐานะผู้สำรวม
ในพระปฏิโนกข์ถึงพร้อมด้วยมารยาทและโคจรห์
นับเนื่องเป็นโยคาวรยิ่งกว่าคนผู้ไม่เป็นโยคาวร
แน่ ๆ ยิ่งเข้าบรรลุ คุณจะไปรู้เข้าได้อย่างไร

แล้วคุณกลับไปพิจารณาว่า เข้าเสแลรัง
หลอกหลวงโลก อาทิตว่าคุณพูดหนักไป ร้ายแรง
ไป อาทิตยว่า คุณเป็นคอลัมนิสต์ คุณมีอาชญาเมือง
ก์น่าจะรับผิดชอบในการที่จะสื่ออะไรต่ออะไรออก
มา คุณเป็นคอลัมนิสต์งานของคุณมีผลต่อคน
สาธารณะวงกว้าง อาทิตมาแสดงความเห็นใน
ประเด็นนี้ ส่วนกรรมที่คุณทำผิด-ถูก บ้า-บุญ
เป็นของคุณโดยธรรมอยู่แล้วແนน่อนอาทิตไม่มี
ปัญหา ไม่มีลิทธิอยู่แล้ว

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๓๔)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยลังคมมนุษยชาติที่ถูกพิชและถูกอิทธิพลของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่งอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่นๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จะมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พร้อมใจเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตามใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่งอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติอย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สารยายเรื่อง“ที่พึง”มายานานมาก ได้ โยงไยมาจนถึง“ทิภูณุสัมมิกติผลประโยชน์” ซึ่งได้อธิบาย ถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็น โลกีประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตรประโยชน์ ก็คง จะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า “**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ ของอาริยชน**” นั้น เป็นฉันใด และได้สารယามาถึง ตอนท้ายแห่งทิภูณุสัมมิกติผลประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔ ข้อที่ ๔ “**สมปวิตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่าง เรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสูบเบิกบานหรืออย่างมีลั้มมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่างๆ” นัยสำคัญของความเป็น“**อาริยชน**” กับ “**ปุถุชน**” หรือ “**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คุณ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสารยายถึง“หลักคิด” หรือ“การคำนวณ” ของ“บัญญาโลกียะ” ว่า “งี้มีสุจริต-ยุติธรรม ยังไงให้ยังธรรม เห่ากับ“บัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้อง ขออ้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วลักษณะอย่าง ผู้ไม่มีทันหลังลือฉบับก่อนจะ ได้พ่อรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

ເเงື້ອได้เข้าใจคุณลักษณะของ“**อาริยบุคคล**”ที่ถูกต้อง ตามสัจธรรมของศาสนาพุทธแล้ว เมี้จจะแค่เป็นอาริยบุคคล ขั้น“**ສโตบัน**” ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนา พุทธอย่าง“**สามมาหิภูมิ**” นั้น ยิ่งบรรลุธรรม“**โลกุตระ**” ก็ยิ่ง เป็นคนขยายการงาน มี“**สามมาอาบีพ**” บันดิเป็น“**บุญนิยม**” สั่งสร้างเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งๆ ขึ้น แห่งนون เพรา“**อาริยบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจ ทิศทางและเนื้อแท้ของลัทธธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุน แท้ ของอาริยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราฉันนี้หลักคณสำคัญของ“**บุญนิยม**” บงชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**” จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**” แค่ “**โลกีธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตรธรรม**” ซึ่ง มีคุณพิเศษของ“**โลกุตรสัจจะ**” อีกด้วยหาก แต่ก็ไม่ได้ หมายความว่า ใน“**โลกุตรธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบโลกี ธรรม **โลกุตรธรรม**นี้มีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ **โลกุตรสัจจะ** และมีทั้ง“**บุญ**”แบบโลกีธรรมด้วย มี ทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตรธรรม**”จะต้อง เป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถือว่า“**โลกุตรสัจจะ**” **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ“**บุญนิยม**”

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**” มาแล้ว หลักคณอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“**แนวคิด**”ล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”owardเหตุผลเชิงชั้นให้คุณนำไปทิ่งเท่านั้น ซึ่งก็ถูก ดูโก แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่

ขออีกนัยว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะ มีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มนี้ที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ รามาสารยายรายละเอียดให้ ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว นั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้อง เป็น<“**โลกุตรธรรม**” และข้ออื่นๆ ก็ได้สารยายไปแล้ว ยังสารยายค้าง อยู่นี้ ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**” กับ“**บุญนิยม**” ในแนวทางว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

ແລະขออีกนัยว่า “**ในการทวนกระแสนี้หัวบุญนิยม ทวนกระแสนอย่างมีความสุข**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรม จริง ไม่ใช่กระทำอย่าง“**จนใจ**” หรือพระ“**ไร้ทางออก**” หรือ“**สุดทุกสุดฝืนหน**” แต่ เมื่อในกรณีผู้บรรลุยังไม่ สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็พระ กิเลสของตนยังไม่หมด นั่นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บน ความลำบาก**” (ทุกขายะ อัตตาแห่งบทพาร) อันหมายความว่า ตน เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรม**”จะเจริญยิ่ง “[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๕]” นั่นคือ การปฏิบัติตน เป็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่ หมายความว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป” นี้ มีคุณเข้าใจง่ายไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ ยึดอยู่แต่ในจุดที่พามิ่งเริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมา ปฏิปทา**”นี้ เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**” สำหรับผู้ปฏิบัติ ชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง** คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป” (**มัชฌิมาปฏิปทา**) แล้วก็ ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้น

เท่านั้นกว่า เป็น “ความสุดต่อ” หรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง “กิเลส-ต้นทาง-อุปทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ “มรรค อันประกอบด้วย องค์๔” หรือปฏิบัติ “ศีล-พรต” ตามหลัก “ไตรลิกขา” นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น “ความยังไม่เป็นกลาง” หรือเห็น “ความต่อ” ที่สับเปลี่ยน ของความเป็น “กาม” กับความเป็น “อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่า มันสับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายจะเลิกลงไปถึง... “การเกิดของภารณะปัญญา” ที่ต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น “ผล” ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้น อาทماกำลังเน้น “สัมมาสារ्थ” ให้ “ภาน” แบบ พุทธ ที่จะเลือกเข้าไปใน “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ “ปรัมattaธรรม” อย่างละเอียดขึ้น กระทั้งจะลงไปถึงขั้น “ญาณ” ขั้น “วิมุติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุติก็ต้องเชื่อ “กรรม” ที่สั่งสม “บาป” สั่งสม “บุญ” ซึ่งได้เป็นโภคตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ “นิยาม ๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบายถึงข้อที่ ๙ อยู่

ที่นี่มาพูดถึง “นวัตกรรม” (innovation) ของสังคม มนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑ ข้อ ของบุญนิยม” ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๙ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๙ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรม ขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือห้องเรียนศึกษาฝึกฝน จน “กิเลสหาย-จิตเกิด” (โกรปฏิโภณ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรัมattaสัจจะ สู่โลกุตรตามลำดับ จึง ข้อว่า “เป็นผู้สำเร็จจริง และเราได้พูดกันไปแล้ว พอกล่าว แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดถูกกันฟังอีก

[เราลงอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๙ ยังไม่จบ จานต่อได้เลย] เรากล่องมาพูดถึงเรื่องของ “ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่ นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า ทานมีผล หรือไม่

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี่ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราจะได้อธิบายถึง “ทาน” ที่สูงขึ้นไปกว่า “รัตถทาน”

ก็คือ “ภัยทาน-ธรรมทาน” ที่เล็กเข้าไปถึง “ปรัมattaธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี “วิปัสสนาญาณ” ก็คือ ผู้รู้เห็น “ไตรลักษณ์” คือ รู้เห็น “อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น.. อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” นั่นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่ง “ไม่ใช่ “เข้าใจทະสุอย่างลึกซึ้ง” เป็น “ตรรกะ” แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๒๔๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น “ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดा เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดงเพชฌฆาต เป็นของปราศาก ความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัย ปรุ่งแต่ง เป็นเหยื่อมาการ เป็นของมีชาติเป็นธรรมด้า เป็นของมีโลกะ ปริเทเวทุกข์ โภณัสและอุปายาส เป็นธรรมด้า เป็นของมีความเครื่องมองเป็นธรรมด้า เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของตับปะ เป็นของหวานให้ เช่นชื่น (ซึ่งเป็นความหลอกของโลกีย์อย่างยอดยิ่งจริงๆ) เป็นอาหินะ (โทษ, ผลร้าย, ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ (จิตรอดพัน ออกไปจากลิ่งเป็นโภณนั่นๆ, จิตละทิ้ง, จิตเลิกละ, จิตอุกไปพ้น)

[เราลงอธิบาย “ภัยทาน” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสานี ภัยหริริย์” ที่นั้นที่พระพุทธเจ้าให้คำแนะนำและฝึกฝนเป็นประยุทธ์มรรคผล ภัยหริริย์อันทรงปัญเชษและบริภากษา แม้គรรทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน “การทำใจในใจ” (มนสิกการ) หรือ “การทำจิตในจิตให้แยกชาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด” (โยนิโส มนสิกการ) ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้ “กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์” (กำจัดสมุทัยอวิริสัจ) ให้ถึง “แทนกิเลสหรือแทนที่เกิดกิเลส” (ล้มภะ) และทำให้ถึง “ความดับกิเลสนิพัทธ์ไม่เกิดอีก” สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ “นิพพาน”

[แล้วก็ได้สาธยาถึงลักษณะของ “ความไม่เที่ยง” ขั้นต้น]

ซึ่ง “ญาณ ๑๙” เจริญขึ้นได้ก็พระรู้จักรู้แจ้งรู้จริง เวทนา “ในเวทนา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง จิต “ในจิต” รู้จักรู้แจ้ง

รู้จักจริง “ธรรม” ในธรรม” โดยเฉพาะ “เวทนา” ในเวทนาที่พระพุทธเจ้าทรงแยกแยะละเอียดถึง ๑๐๘ เวทนาเป็นต้น

ที่สำคัญมากก็ต้องที่เราระสำสามารถอธิบายว่า “แจ้งรู้จัก” ที่แยกออกไปเป็น “โลกุตร” ก็ เพราะสามารถดูแลรู้จักแจ้งรู้จักความเป็น “เหตุสัมปทาน ๑๙” อันเป็น “โลภียะ” เมื่อเราสามารถ “นิกนติ” (ออกไปจากโลกปุถุชน สลับโลกียะ) สำเร็จเป็น “เนกขัมมสัมปทาน ๑๙”

ด้วยการพิจารณา “เวทนาในเวทนา” กระทั้งรู้จักแจ้งรู้จักจริง “ความจริงตามความเป็นจริง” ของสัจจะแห่งความเป็น “เวทนา” ต่างๆ และ “ไม่เวทนา” นั่นเอง ก็รู้จักแจ้งรู้จักจริงสัจจะแห่งความเป็น “จิต” ต่างๆ อันแจ้งชัด “ในจิต” ตาม “วิชาช า ข้อที่ ๔” คือ “เจตปฏิญญาณ” ซึ่งพระพุทธเจ้าเจกหัวข้อไว้ครบชัดเจน มี ๑๖ หัวข้อ จนถึงสัจจะแห่งความเป็น “ธรรม” ต่างๆ ซึ่งจะต้องแจ้งชัดถึง “ในธรรม” อันชัดแจ้งทั้งความเป็น “อกุคล-กุคลธรรม” ของความเป็นธรรมนี้ ๔ อุปทานขันนี้ ๔ อายตนะ ๔ โพชัมปองค์ ๗ มารค อันเมืองค์ ๘ และที่วิเศษสำคัญมาก หากไม่มีรู้ไม่มีทางบรรลุ นั่นคือ สามารถรู้จักแจ้งรู้จักจริงในความเป็น “โลภียะ-โลกุตรธรรม” จึงสามารถบรรลุ “อาริยธรรม” อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตแท้จริง

เพราะมี “ตีรันบปริญญา” คือ มีความรู้ที่พิจารณา หรือตื่อต่องหรือตัดสิน ความรู้นั้นจริงด้วยการสอดส่องเลือกเพื่อนธรรมจนถึงขั้นสามารถพาไปสู่ความตรัสรู้ หรือพาไปสู่อาริยธรรมถึงนิพพาน (ธัมมวิจัยสัมโพชัมปองค์)

นั่นก็คือ สามารถเดิน “วิปัสสนาญาณ” (วิชาช า ข้อที่ ๑) ลัมพัส “นามรูปหรือนามกาย” คือ “จิต-เจตสิก” รู้จักแจ้งรู้จักจริงความเป็น “สักกายะ” ซึ่งเป็น “ตัวตนของกิเลส” การพิจารณาเห็น “ความไม่เที่ยงของกิเลส” เป็นขั้นต้น

และได้พิจารณาเห็นแจ้ง “ความไม่เที่ยง” ขั้นต่อมา ก็คือ “ได้ปัจฉิบติพิจารณาหยั่งรู้ “กายในกาย-เวทนา ในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” จนเกิด “ญาณ ๑๖” หรือเกิด “วิปัสสนาญาณ ๕”

จะต้องเห็นแจ้ง “ความไม่เที่ยง” ของ “กิเลส” ในจิต ว่า เป็น “เหตุแห่งทุกข์” (ทุกขสมุทัย) และสามารถพิจารณา “เห็นแจ้ง” ว่า เพราะมันเป็น “เหตุแห่งทุกข์” นี้แหล่ง จึงจะต้อง “กำจัด” (ปหาน) เจ้าตัวนี้ให้หมดไปจากจิตเราให้ได้

ซึ่ง “ความเห็นแจ้ง” นี้ มีใช่แค่ “ความเข้าใจ” (พัญชี) ได้ด้วยหลักหลวงระดับเหตุผลเท่านั้น แต่เป็น “ความรู้” ที่เข้าขั้น “เปลี่ยนความรู้” กันที่เดียว กล่าวคือ มันมี “ความเกิดของจิต” ที่เกิดขึ้นเชื่อมโยงกับ “ความรู้” ที่จะกำจัด “เหตุแห่งทุกข์” นั้นออก ผู้ดังกฎหมายนี้จึงพยายามพากเพียบทำการกำจัด หรือลงมือปฏิบัติเพื่อพยายามกำจัด

ให้เกิดให้เป็น “ความไม่เมื่อภาวะนั้น” ให้ได้

ให้เกิดให้เป็น “ความไม่มีตัวตน” (ของสุขทุกข์นั้น) ให้ได้

ผู้ที่สามารถทำให้กิเลสมันลดลงได้ จนกระทั่ง วิราก (จงคลาย) ลงไปตามลำดับ หมายความว่า มีใช่.. อนิจจังที่เป็น “ปุถุ” (ปุถุ แปลว่า หนา-ใหญ่-มาก-กว้าง-อ้วน) เท่านั้น แต่จริงๆ เข้าขั้นอนิจจังที่เป็น “อริยะ” (อริยะ แปลว่า เจริญถึงขั้นต้องเรียกว่า “ประเสริฐ” ผู้ใจจากข้าศึก คือ ใจจากกิเลสนั่นเอง กิเลสเป็นเหตุให้สุขทุกข์ตัวแท้)

“วิราก” คือ “เจ้าตัวกิเลส” ที่เรียกว่า “สักกายะ” นั่น มัน “ไม่เที่ยง-ไม่เท่าเดิม” เพราะมัน “ลดลง” ผู้ปัจฉิบติก จะ “รู้จักแจ้งรู้จักจริง “กิเลสมันจากคลาย” ลงๆๆๆๆ ด้วย “อธิปัญญาสิกขา” ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสเรียก “ตัวรู้” (ญาณ) ตัวนี้ว่า “วิรakanuปัสสี” (ตามเห็นความจางคลาย)

“ตัวตนของกิเลส” ก็จะลดลงๆ-เล็กลงๆ กระทั้ง กายใน “กาย” ดับ เวทนาใน “เวทนา” ดับ จิตใน “จิต” ดับ ธรรมใน “ธรรม” ดับ ซึ่งต้องรู้จักแจ้งเห็นจริง “กายใน” ที่อยู่ใน “กาย” รู้จักแจ้งเห็นจริง “เวทนาใน” ที่อยู่ใน “เวทนา” รู้จักแจ้งเห็นจริง “จิตใน” ที่อยู่ใน “จิต” รู้จักแจ้งเห็นจริง “ธรรมใน” ที่อยู่ใน “ธรรม” นั่น แล้ว “ดับ” ลิ่ง ส่วนที่เป็น “กายใน-เวทนาใน-จิตใน-ธรรมใน” นั้นๆ อย่าง แม่นมั่น คัดลึก ละเอียดประณีตบวบวนนี้ “ความเป็น กิเลส” ในกาย-ในเวทนา-ในจิต-ในธรรมนั่นๆแท้จริง

ต้องมี “อธิปัญญาสิกขา” ตามเห็น “ความดับ” ที่เกิดจริง เป็นจริงในจิตของตนอย่างแท้จริง จึงจะเรียกว่า “นิโรธ” และเราก็ “ตามเห็นความดับ” นั่นหมายความอุดวย ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสเรียก “ตัวรู้” (ญาณที่มั่นหมายตามเห็น ความดับ) ตัวนี้ว่า “นิโรধานุปัสสี” (ตามเห็นความดับ)

และสุดท้ายสามารถทำให้มัน “ดับสนิทไม่เหลือตัวตน หรือไม่มีตัวตนของกิเลส” (อันตตตา) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “อัตตานุพิญญาณสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕

“ตัวตนของกิเลส”มันเปลี่ยนแปลงไป(อนิจจัง) หรือมันไม่เที่ยง(อนิจจัง)ก็ดี มันเป็นทุกนั้น(ทุกข์)ก็ดี มันในใจตัวตน(อันตตา)ก็ดี ล้วนหมายเอา“ความเป็น” หรือ“ความไม่เป็น”ที่อยู่“ในใจ”(มนสิ)ไม่ใช่“นอกใจ” หรือที่ไหนๆเด็ดขาดที่เป็น“แคนเกิด”(สัมภะ) ซึ่งจะเป็น“การตาย–การเกิด”บันปรมัตถ์แท้ๆ “ที่ใจในใจ”(มนสิ)

ไม่ใช่“การตาย–การเกิด”ของร่างกาย ของมหา

กฎ หรือของอะไรอื่นที่อยู่“นอกใจ”แต่ จึงจะเข้าขั้นเป็นผู้พัน“มิจชาทิภูมิ–สักกายทิภูมิ–อัตตานุทิภูมิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มิจชาทิภูมิ–สักกายทิภูมิ–อัตตานุทิภูมิสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖)

พระพุทธเจ้าจะใน“มูลสูตร”(ตปญ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๔๙)ว่า ธรรมทั้งปวงมีฉันทะ(ความพอใจ, ความมุ่งหมาย)เป็นมูล(ต้นเค้า, มีสาเหตุจาก...)

มีเมตตาการเป็นแคนเกิด(สัมภะ)

มีผัสสะเป็นเหตุเกิด(สมุทัย)

มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง(สโนมรณ)

มีสาริกเป็นหัวหน้า(ปมุข) มีสติเป็นใหญ่(อธิปไตย)

มีปัญญาเป็นยิ่ง(อุตระ) มีวิมุตเป็นแก่น(สาระ)

มีอมตะเป็นที่หยั่งลง(โภครา)

มีนิพพานเป็นที่สุด(ปริโยสถาน)

เห็นชัดขึ้นไงมั่น พระพุทธเจ้าทรงยืนยันอยู่โดยตัวเองว่า

“แคนเกิด”(สัมภะ)นั้นคือ “มนสิการ”(การทำใจในใจ)

นั่นก็หมายความว่า “การทำใจในใจ”(มนสิการ)ไม่ใช่

“การทำร่างกาย” ไม่ใช่ “การทำดินน้ำลมไฟหรือวัตถุ

ใดๆ”ให้ถึงภาวะ“การตาย”ให้ถึงภาวะ“การเกิด”

“การตาย–การเกิด”นี้ชี้บ่งถึง“ใจตาย–ใจเกิด”

“การตาย–การเกิด”นี้ชี้บ่งถึง“ใจตาย–ใจเกิด” ชัดๆ เพราะยืนยันอยู่โดยตัวเองว่า “ทำใจในใจ”(มนสิกรติ) ไม่ใช่ “ทำใจนอกใจ” ไม่ใช่ “ทำใจนอกกาย” ยิ่ง “ทำกาย นอกกาย” ก็ยิ่งไม่ใช่ใหญ่

ดังนั้น “การตาย–การเกิด”นี้จึงไม่ใช่เรื่องตื้นๆ เนินๆ ที่คนทั่วไปเข้าใจกันอยู่ ได้แก่ “ร่างกายตาย”สิ้นลมหายใจแล้ว “ใจ”หรือ “วิญญาณ”ก็ออกจาก “กาย”ไปเกิดนอกกาย” เด็ดขาด นั่นก็คือความรู้สึกๆ ๆ ที่ครากรู้ได้

“การตาย–การเกิด”นี้จึง “อยู่ที่ใจในใจ” เท่านั้น จะ

ไม่ใช่เรื่องนอกไปจาก “ใจในใจ” แน่ยิ่งกว่าแน่

ใน“มูลสูตร”นี้พระพุทธเจ้าจึงทรงระบุไว้ชัดๆ ว่า “การทำใจในใจ”(มนสิการ) เป็น “แคนเกิด”(สัมภะ) และ “การเกิด” นี้ต้องมี “การสัมผัส”(ผัสสะ) เป็น “เหตุ”(สมุทัย) ซึ่งແน່ງๆ ว่าหมายถึง “การสัมผัสทางตาหูจมูก ลิ้นภาษาใจ” อันเป็นทวารนอกสัมผัสอะไรต่ออะไรตามธรรมชาตินั่นเอง ที่จะให้โยคาวรปฏิบัติจนสามารถ “ทำการตาย–การเกิดในใจ” เป็นผลสำเร็จได้ด้วย

และต้องเรียนรู้พิจารณาเข้าไปถึง “เวทนาในเวทนา”

เพาะเมื่อมี “ผัสสะ”(ผัสสะ) เป็น “เหตุเกิด”(สมุทัย)

นั่นก็หมายความว่า เมื่อตาหูจมูกลิ้นภาษาใจสัมผัส อะไรต่ออะไรข้างนอกแล้วก็ต้องก่อให้เกิดการป্রุงแต่ง ประชุมลง(สโนมรณ) เป็น “ความรู้สึก” หรือเป็น “อารมณ์” นั่นคือ “เวทนา”(อารมณ์) ที่เป็น “ความรู้สึก” ของใจ

ในใจ จึงต้องพิจารณา “ใจ ในใจ ในเวทนา” และวิจัยเข้าไป

ให้เห็น “เหตุ”(ทุกๆ สิ่งที่อยู่ในใจ) ตัวร้ายที่มันก่อให้เกิด “เวทนา” ซึ่งตัวร้ายตัวนี้แหล่ะจะต้องกำจัด(ปหาน) ให้มัน “ดับ”(นิโรหติ) จนสามารถ “ดับตัวเหตุ” นี้ได้เกลี้ยงสิ่นนิท

ปั้น “การดับ” นี้ มีในดับ “ความรู้สึก”(เวทนา) ทั้งหมด

ไม่ให้มี “ความรู้สึก” ใดๆ เลยสินิท” หรือ ดับ “การกำหนดครรช”

(ลัญญา) ไม่หักหงษ์ ไม่ให้มี “การกำหนดครรช” ใดๆ เลยสินิท”

แล้วลงผิดไปว่า เป็น “การตาย” หรือ “การดับ” ในขัน

ประเมตดธรรมของพระพุทธเจ้า ก็ขออภัยยังนั้นว่า “ผิด”

หรืออย่างหมายเอ่า “การตาย–การดับ” ของการลิ้นลมหายใจลง ว่าเป็น “การตาย” แล้ว “ใจ” หรือ “วิญญาณ” ก็ลงล้อยอกจากร่างไปเป็น “การเกิด” ยิ่งไม่ใช่ใหญ่

เพราะฉะนั้น ผู้ปฏิบัติจะต้องสามารถ “ทำใจในใจ”

(มนสิกรติ) เป็น หรือ “ทำการตาย–การเกิด” ของใจตนเอง

ได้สำเร็จ และ “การตาย–การเกิด” นั่นก็เป็น “การตาย–

“การเกิด” ของใจ (โอบป่าติกโภนิ) มีใช่ “การตาย–การเกิด”

อันได้ที่ไม่ใช่ “ใจ ในใจ”

เพราะผู้พัน “มิจชาทิภูมิ–สักกายทิภูมิ–อัตตานุทิภูมิ” ซึ่งเป็น “ผล” ขั้นปรมัตถ์นั้น ล้วนเป็นการ “เห็น” ความเป็น “ใจ” ทั้งสิ้นที่ “เปลี่ยนแปลงไป” หรือ “ไม่เที่ยง” (อนิจจัง) ซึ่งจะ “ไม่ใช่” แต่ “เห็น” ความเป็น “กาย” ภายนอกเท่านั้น ที่ “เปลี่ยนแปลงไป” หรือ “ไม่เที่ยง” (อนิจจัง)

¤ [มีต่อฉบับหน้า]

គន្លំនានាថាមីស្សដោលិបិចា

บทความพิเศษ

สรุปโดย : พิมลวัฒน์ ชูโต

ตอน ๑

ຢືນ

เตอร์ รัสเซลล์ ນักຄວານຕັມຟຶກລໍ່ສັນນຳ
ຂອງໂລກກລ່າວໄວ້ໃນໜັງສື່ອຊື່ອ “ຮູ້ຕື່ນໃຫ້
ທັນການ” (۲۰۰۴) ວ່າ “ປ່ຈຸບັນພລເມືອງຕະວັນຕາມມີ
ມາກວ່າເມື່ອ ۳۰۰ ປີທີ່ແລ້ວເພີຍ ۱۰ ເທົ່າ ແຕ່ມີຜລ
ຮ່ວມຂອງການບຣິໂກຄພິມ້ຂຶ້ນ ۲,۰۰۰ ເທົ່າ ອະນັນ
ໃນປີເດືອນໃນປ່ຈຸບັນ ປະເທດຕະວັນຕາກໃໝ່ພລັງງານ
ແລະທຽບພາກມາກວ່າທີ່ເຄຍໃໝ່ ۲,۰۰۰ ປີໃນອົດຕ
ຮ່ວມກັນ ທີ່ອກລ່າວອີກນັຍໜຶ່ງໄດ້ວ່າຈາວຕະວັນຕາກໃໝ່
ພລັງງານແລະທຽບພາກມາກວ່າທີ່ມີນຸ່ຍໃນອົດຕໃໝ່
ຕັ້ງແຕ່ພະຍິບປະກຸມກົງພອເພີຍ ۲.۷ ເປົ້ອງເຫັນຕໍ່
ຂອງປະເທດໂລກ ແຕ່ລ່ວມມືບຣິໂກຄທຽບພາກ
ຮ້ອຍລະ ۴۰ ຂອງໂລກ ບຣິໂກຄພລັງງານຮ້ອຍລະ ۳۰
(ມາກກວ່າໄທ ۱۷ ເທົ່າ ທັ້ງ ۷ ທີ່ມີຜລເມືອງມາກກວ່າໄທ
ແກ່ ۲.۷ ເທົ່າ) ແລະປ່ອຍກຳໜົດການນຳໃຊ້ໃຫຍ່
ທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດຂອງກາວະໂລກຮ້ອນຄື່ງຮ້ອຍລະ ۲۵”
ໂດຍສຽບອັຕຣາການບຣິໂກຄຂອງລ່ວມມືບຣິໂກຄ

ສຕີເພີນາ ຄືອຸ່ນທີ່ເຂີຍໜັງສື່ອຊື່ອ “ປະວັດຍ່ອຂອງ
ກາລເວລາ” ຜົ່ງໄດ້ຮັບແປລເປັນກາຫາຕ່າງ ຈຶ່ງ ۴۰
ກາຫາ

ມີອກລ່າວຄື່ງຕະວັນຕາກແລ້ວກີ່ຕ້ອງກາລ່າວຄື່ງ
ສຫ່ວັນ ທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງລ໌ທີ່ຕາດເລີດໄດ້ວຍ ເບນຈາມິນ
ອາຣ.ບາຣ.ບເບອຣ ອາຈານຍົດ້ານຮ່ວັນສາສຕ່ຽນຂອງ
ມາຫວິທາລະຍ “Rutgers” ໃນສຫ່ວັນ ກລ່າວວ່າ ໃນ
ປີ ۲۰۰۷ “ສຫ່ວັນມີປະຊາກເພີຍ ۲.۷ ເປົ້ອງເຫັນຕໍ່
ຂອງປະເທດໂລກ ແຕ່ລ່ວມມືບຣິໂກຄທຽບພາກ
ຮ້ອຍລະ ۴۰ ຂອງໂລກ ບຣິໂກຄພລັງງານຮ້ອຍລະ ۳۰
(ມາກກວ່າໄທ ۱۷ ເທົ່າ ທັ້ງ ۷ ທີ່ມີຜລເມືອງມາກກວ່າໄທ
ແກ່ ۲.۷ ເທົ່າ) ແລະປ່ອຍກຳໜົດການນຳໃຊ້ໃຫຍ່
ທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດຂອງກາວະໂລກຮ້ອນຄື່ງຮ້ອຍລະ ۲۵”
ໂດຍສຽບອັຕຣາການບຣິໂກຄຂອງລ່ວມມືບຣິໂກຄ

เยอรมนี ๔.๑ เท่า และสูงกว่าญี่ปุ่น ๕.๔ เท่า สำหรับการบริโภคของคนอเมริกันพอจะยกตัวอย่างได้ดังนี้:

บ้าน : คนอเมริกันสร้างบ้านใหม่กว่า ๑.๐ ล้านหลังในแต่ละปี แฉล้วงขนาดที่ใหญ่กว่าเดิมขึ้นเรื่อยๆ ขนาดของบ้านใหม่โดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก ๘๐๐ ตร.ฟุต ในปี ๒๕๔๗ (สมาชิกครอบครัวละ ๔ คน) เป็นประมาณ ๒,๓๐๐ ตร.ฟุต หรือ ๒๑๔ ตร.เมตร ในปัจจุบัน (เพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๕๕.๖) ในขณะที่ขนาดของครอบครัวโดยเฉลี่ยลดลงเหลือเพียงมากกว่า ๒.๐ คนเพียงเล็กน้อย ขนาดของบ้านคนอเมริกันโดยเฉลี่ยใหญ่เป็นสองเท่าของคนในยุโรปและญี่ปุ่น และใหญ่กว่าที่อยู่อาศัยของคนในอเมริกาถึง ๒๖ เท่า การตัดน้ำส้าน้ำหมู่ในอเมริกาคิดเป็นน้ำประมาณ ๙,๐๐๐ ล้านแกลลอน หรือกว่า ๓ หมื่นล้านลิตรต่อปี

ของใช้ในบ้าน : ครอบครัวทั่วไปบนโลกหนึ่งครอบครัวมีของใช้ในบ้านโดยเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ๑๒๗ ชิ้น แต่ครอบครัวอเมริกันมีของใช้ในบ้านโดยเฉลี่ยอาจมากถึง ๑๐,๐๐๐ ชิ้น

เสื้อผ้า : คนอเมริกันซื้อเสื้อผ้าใหม่ปีละ ๔๙ ชิ้น และใส่ยังไม่ทันจะเก่าหรือขาดก็โยนทิ้งเสื้อผ้าซึ่งส่วนใหญ่ผลิตจากผ้ายีที่ปลูกในภาคใต้ของอเมริกันและส่งไปผลิตเป็นเสื้อผ้าในประเทศจีนและประเทศไทย แล้วส่งกลับไปสหรัฐฯ ก็ถูกส่งไปขายในประเทศกำลังพัฒนาในอเมริกา เอเชียและยุโรปตัววันออก สรุปได้ว่าสหรัฐฯ ซึ่งผูกขาดการผลิตผ้ายีของโลกไว้ร้อยละ ๓๐-๔๐ โดยเกษตรได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเป็นเงินจำนวนมหาศาล ได้ส่งผ้ายีไปผลิตในประเทศที่มีค่าแรงถูกแล้วส่งกลับไปให้คนอเมริกันใช้อย่างฟุ่มเฟือย พอยเบื้องหลังข้อนกลับไปขายและเป็นขยายในประเทศกำลังพัฒนา เช่นเดียวกับรองเท้าขยายพิช ขยายอิเล็กโทรนิกส์และขยายอื่นๆ และนี่คือประโยชน์อย่างหนึ่งของลักษณะการค้าเสรีที่สหรัฐฯ ผลักดัน

อนึ่ง การขนส่งโดยรวมมีส่วนก่อภาวะ

โลกร้อน ร้อยละ ๒๐

อาหาร : คนอเมริกันปล่อยให้มีการสูญเสียอาหารเป็นจำนวนมาก ถ้าหากขาดการสูญเสียเพียงวันละ ๒๕ กิโล (เทียบเท่าขนมปังหนึ่งแผ่น) ก็จะมีอาหารมากพอจะเอาไปเลี้ยงเด็กไว้บ้านในอเมริกาได้ ๑.๓๕ ล้านคน เป็นเวลา ๓ มื้อตลอดหนึ่งปีเต็มๆ

ในปี ๒๕๔๗ ชาวอเมริกันทิ้งอาหารให้กลายเป็นขยะ ๑๐ ล้านกิโลกรัม และหากพวกเขากินอาหารน้อยลง ๑ ใน ๓ ชีวิตยังเกินความต้องการของร่างกายก็จะช่วยให้ชาวโลกที่อดอยาก ๒๖ ล้านคนได้กินอิ่ม

เนื้อสัตว์ : ในปี ๒๕๔๗ คนอเมริกันบริโภคเนื้อวัวรวมประมาณ ๘,๓๐๐ ล้านกิโลกรัม หรือวัว ๘.๓ ล้านตัว และจำนวนมากเป็นวันนำเข้า ระหว่างปี ๒๕๐๖-๒๕๒๖ ผู้เลี้ยงวัวเพื่อการส่งออกชาวบราซิลต้องทำลายป่าฝนอเมซอน ๔๐,๐๐๐ ตร.กม. เพื่อปลูกถั่วเหลืองและหญ้าให้วัวกินและต้องทำลายต่อไปเรื่อยๆ เพราะที่ดินนั้นๆ จะเสื่อมลงภายใต้ ๓-๔ ปี ในปัจจุบัน ป่าอเมazonซึ่งมีความสำคัญต่อการรักษาอุณหภูมิของโลกถูกทำลายไปแล้วร้อยละ ๒๐

การผลิตเนื้อวัว ๑.๐ กก. ต้องใช้พลิตเมล็ดพืช ๕ กก. และน้ำ ๑๓,๐๐๐ ลิตร ฉะนั้น การบริโภคเนื้อวัวของคนอเมริกัน ต้องทำให้เปลือกเมล็ดพืชกว่า ๔๐,๐๐๐ ล้าน กก. และน้ำกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ล้านลิตร

อนึ่ง อาหารแต่ละมื้อของคนอเมริกันต้องเดินทางไม่ต่ำกว่า ๒,๕๐๐ กม. เพื่อไปปรากฏตัวอยู่บนโต๊ะอาหารของพวกรา

รถยนต์ : สหราชอาณาจักร มีรถยนต์ประมาณ ๒๕๐ ล้านคัน และเกือบครึ่งเป็นรถบรรทุกขนาดเบา (light truck) ที่เรียกว่ารถสปอร์ตอเนกประสงค์ (Sports Utility Vehicle) ซึ่งกินน้ำมันมาก เพราะเป็นรถขับเคลื่อน ๔ ล้อ อันหมายความว่ารับท้องถิ่นทุรကันดาร ในขณะที่การใช้ประโยชน์ล้วนใหญ่เป็นการใช้ในเมือง ในปี ๒๕๔๗ การขายรถยนต์เอลยูวีใน

สหรัฐมียอดเกือบ ๕ ล้านคน (ปัจจุบันคนไทยกำลังคลังไคลร์รัตยน์เอสyuวิตามคนอเมริกัน??) ในปี ๒๕๔๔ ชาวอเมริกันเลี้ยวขวาและเชื่อเพลิงไปสำหรับ “รถติด” คิดเป็นเงินประมาณ ๘๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ หรือประมาณ ๑.๘ ล้านล้านบาท

ในปัจจุบัน ทั่วโลกมีรถยนต์รวมกันกว่า ๙๖๐ ล้านคัน และคาดว่าจะเพิ่มเป็นกว่า ๑,๒๐๐ ล้านคัน ใน ๑๕ ปีข้างหน้า อนึ่ง ในปี ๒๕๔๗ ชาวอเมริกันใช้จราจรทางบก ๒,๕๐๐ ล้าน กม. ซึ่งสูงกว่าไทยถึง ๒๕ เท่า ทั้ง ๆ ที่ประชากรอเมริกันมีมากกว่าไทยเพียงประมาณ ๔.๙ เท่า เท่านั้น

หนังสือพิมพ์ : ในแต่ละปี ชาวอเมริกันโynหนังสือพิมพ์ ๑๐ ล้านตัน ลงที่กลบฝังขยายโดยไม่ได้รีไซเคิล ถ้าครึ่งหนึ่งของจำนวนนั้นถูกรีไซเคิลก็จะลดการตัดต้นไม้ลงได้ถึง ๓๕ ล้านตัน

ช้อปปิ้ง : คนอเมริกันเป็นยอดนักบริโภคพากเขาใช้เงินมากกว่าคนในประเทศอื่น ๆ โดยเฉลี่ยถึง ๔ เท่า ส่วนใหญ่ใช้เพื่อการช้อปปิ้ง โดยใช้เงินปีละประมาณ ๔ ล้านล้านดอลลาร์ เนพะร่องเท้าก็มียอดซื้อวันละ ๒.๓ ล้านคู่ และมีการจ่ายเพื่อของเล่น ๒,๖๐๐ ล้านชิ้นในแต่ละปี งบโฆษณาสินค้าในสหรัฐฯ มียอดร้อยละ ๕๐ ของการโฆษณาทั้งโลก และเด็กอเมริกันได้ของเล่นใหม่ปีละ ๓๐ ชิ้น

บันเทิง : คนอเมริกันซื้อตั๋วเข้าชมรายการบันเทิงและกีฬาต่างๆ ถึงปีละ ๑,๔๐๐ ล้านใบ และกระดาษแทบทุกใบกลายเป็นขยาย

ผลิตภัณฑ์เพื่อความงาม : อุตสาหกรรมนี้เป็นธุรกิจที่มีมูลค่า ๑๐๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ต่อปี คนอเมริกันใช้เงินกับผลิตภัณฑ์เพื่อความงามมากกว่าที่รูบากลางใช้เพื่อการศึกษาถึง ๗ เท่า และร้อยละ ๕๐ ของผลิตภัณฑ์ดังกล่าวคือบรรจุภัณฑ์ซึ่งถูกโynที่เป็นขยาย นอกจากนั้น พากเขายังทึบมีดโกนกว่า ๒,๐๐๐ ล้านชิ้น และแปรรูปสีฟันอีกกว่า ๒๙ ล้านกิโลกรัมด้วย

ขยาย : คนอเมริกันโดยเฉลี่ยผลิตขยายวันละ ๒.๐๔ กิโลกรัมต่อคนหรือรวมกันปีละ ๖๑๒

ล้านกิโลกรัมหรือเท่ากับรถยนต์ที่หนัก ๑.๒ ตัน ถึง ๔๑๐,๐๐๐ คัน นอกจากนั้นสหรัฐฯ ยังทึบขยายอุตสาหกรรมและขยายพิชชเป็นจำนวนมหาศาล แต่สหรัฐฯ มากเอาขยายดังกล่าวใส่เรือไปทั่วที่ประเทศอื่น เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ที่คนอเมริกันนำเข้ามากกว่าครึ่งถูกส่งไปยังประเทศกำลังพัฒนาในฐานะขยายประเทศดังกล่าวนั้นได้แก่ จีน อินเดีย ประเทศไทยในอัตรา ๔๐๐๐ ล้านดอลลาร์

คนอเมริกันใช้แบบเตอร์ชันิตต่าง ๆ เช่นลี่ครัวเรือนและ ๓๒ ชิ้น ในขณะเดียวกันก็โynแบบเตอร์ดังกล่าวที่มีสารประกอบ ตะกั่ว และสารเคมีพิชชอื่น ๆ ทึ่งเป็นขยาย ซึ่งถ้าทำลายโดยการเผาจะก่อให้เกิดอาการพิชชแต่ถ้าฝังสารพิชชดังกล่าวก็จะแพร่กระจายในดินและแหล่งน้ำ

ในแต่ละวันคนอเมริกันโynขาดน้ำพลาสติกทึ่งถึง ๖๐ ล้านขวด ซึ่งเท่ากันเกือบ ๒๒,๐๐๐ ล้านขวดต่อปี หากนำขาดที่พากเขายโynทึ่งมาต่อ กันจะมีความยาวจากโลกไปถึงดวงจันทร์ได้ในทุก ๆ ๓ ลัปดาห์

การปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ : คนอเมริกันปล่อยก๊าซซึ่งสูบบรรยากาศต่อคนสูงที่สุดในโลก โดยปล่อยถึงปีละ ๔๐,๐๐๐ ปอนด์หรือกว่า ๑๘,๐๐๐ กิโลกรัมต่อปี เนพะบริษัทน้ำมัน “เอ็อกซอน” ของสหรัฐฯ ดีกว่า “บีลี่คาร์บอน-ไดออกไซด์” ร้อยละหนึ่งของการปล่อยทั้งโลก

ยาเสพติด : สหรัฐฯ เป็นตลาดใหญ่ของยาเสพติด ในปี ๒๕๔๔ ชาวอเมริกันบริโภคกัญชา ๒,๕๐๐ ตัน และโคเคน ๕๐๐ ตัน ในปีเดียวกันสหรัฐฯ มีนักโทษ ๒.๐ ล้านคน และร้อยละ ๕๐ เป็นนักโทษเนื่องจากยาเสพติด

ข้อมูลข้างต้นนี้ให้เห็นความจริง คือ ตะวันตกบริโภคเพิ่มขึ้น ๒,๐๐๐ เท่าของเมื่อ ๓๐๐ ปีก่อนได้ และสหรัฐฯ บริโภคทรัพยากร้อยละ ๕๐ ของโลกได้ก็ เพราะลักษณะอาณานิคมในอดีต และลักษณะการค้าเสรี หรือ “ทุนนิยมควบอ้อม” (Cowboy Capitalism) หรือ “ผู้ชัชนาดีหมด” ในปัจจุบันนั้นเอง โดยสัยก่อนเป็นการล่าด้วยอาวุธ แต่

ปัจจุบันล่าด้วยการ “ครอบจำกทางปัญญา” แล้ว
ยึดครองทางเศรษฐกิจ คุณบัณฑูร ล้ำช้า แห่ง^๑
ธนาคารกสิกรไทยเคยกล่าวว่า “ในความเห็นของ
ผมเราต้องเผชิญกับการล่าอาสาanicแบบใหม่
เรียกว่าความสามารถที่จะมีกิจการที่เป็นของคน
ไทยหรือไม่ เมื่อ ๑๐๐ กว่าปีมาแล้ว การล่า
อาสาanicจะเป็นเรื่องที่มาตามแม่น้ำเจ้าพระยา^๒
แต่วันนี้การล่าอาสาanicมาทางระบบทุนนิยมที่
ให้อย่างไม่มีพรมแดน”

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) กล่าว
ไว้ในหนังสือของท่านเล่มหนึ่งว่า “สหัสชาติเมือง
เพียงร้อยละ ๔.๗ ของโลกได้บริโภคทรัพยากร
ของโลกไปถึงร้อยละ ๔๐ ฉะนั้น ถ้าประชากรของ
โลกเพียงร้อยละ ๑๗ หรือ ๓๕๐ ล้านคน (สหัสชาติ
โลกประวันตก และญี่ปุ่น) บริโภคในอัตราเดียวกับ
สหัสชาติ ประชากรของโลกที่เหลืออีก ๕.๓๗๐
ล้านคนก็จะไม่มีอะไรเหลือสำหรับบริโภคเลย”

นักเศรษฐศาสตร์ของธนาคารโลกและ
องค์กรการค้าโลกต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า
“สิ่งที่จะแก้ไขความยากจนคือการค้า” และที่
ประชุมใหญ่ขององค์กรสหประชาติในปี ๒๕๔๓
ประกาศว่า “เราจะพยายามอย่างเต็มที่ในการ
ปลดปล่อยทั้งชาย หญิง และเด็ก จากความ
ยากจนเข็ญใจ” แต่ข้อเท็จจริงคือตั้งแต่ปี ๒๕๔๘
ความไม่เท่าเทียมกันในระดับโลกขยายตัวอย่าง
เหลือเชื่อ ในปี ๒๕๔๓ รายได้เฉลี่ยในประเทศไทย
ร้อยละสุดในโลกสูงเป็น ๓๕ เท่าของรายได้เฉลี่ย
ในประเทศไทยยากจนที่สุด พอกลางปี ๒๕๔๓ ความ
แตกต่างได้ขยายตัวเป็น ๓๙ : ๑ และเมื่อสิ้น
ทศวรรษตัวเลขก็ต่างกันถึง ๔๖ : ๑ ทั้ง ๆ ที่
ประเทศไทย ๑ ได้เข้าร่วมใน “การค้า” มาช้าน
ทรัพยากรจำนวนมหาศาลของประเทศไทยได้
หลังให้หลู่ประเทศไทยที่ร่ำรวย ในขณะที่ประชาชนใน
ประเทศไทยร่ำรวยทรัพยากรกลับยากจนเหมือน

เดิมและยิ่งกว่าเดิม องค์กรเอกชนชื่อ อ็อกฟาร์ม (Oxfam) ซึ่งตั้งอยู่ในประเทศอังกฤษและมุ่งติดตาม
“ความไม่เป็นธรรม” ในระดับโลกระบุว่า “การค้า
ในระดับโลกไม่ได้เป็นศัตรูต่อความจำเป็นและ
ประโยชน์ของประเทศยากจน แต่เป็นภัยร้ายที่คุ้มครอง
ประเทศยากจน รักษาภัยร้ายต่างๆ ให้อยู่ต่อไป ที่คุ้มครอง
ประเทศยากจน ที่เป็นภัยร้ายกับประเทศยากจน ที่ใช้ประโยชน์จากการค้าที่ “ปล้น” ประเทศยากจนของ
โลกตลอดมา”

อันดับหนึ่งของการค้าเสรีไม่ได้นำไปสู่ความเท่าเทียม
กันในระดับนานาชาติเท่านั้น แต่ยังส่งผลให้ความ
แตกต่างภายในแต่ละประเทศขยายตัวขึ้นด้วย
ตัวอย่าง เช่นตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ คนอังกฤษที่ร่ำรวยที่สุด
ร้อยหนึ่งมีรายได้เพิ่มขึ้นเท่าตัวจากร้อยละ ๖.๕ เป็น
ร้อยละ ๓ ของรายได้ทั้งประเทศ และชาวเอมริกัน
ที่ร่ำรวยที่สุดร้อยละ ๐.๑ มีสัดส่วนรายได้เพิ่มขึ้นจาก
ร้อยละ ๒.๐ เป็นร้อยละ ๗.๐ ของรายได้ทั้งประเทศ
ในขณะที่รายได้สูตรีของคนเอมริกันโดยเฉลี่ยแทบ
ไม่ขยับสูงขึ้นเลย สำหรับประเทศไทยซึ่งว่างตาม
ลัทธินิยมเสรีและความมั่งคั่งทางวัฒนธรรมของสหัสชาติ
มาเกือบ๓๐ ปี ในปี ๒๕๔๔ ซึ่งกว่าของการ
กระจายรายได้ของประเทศไทยเป็นอันดับ ๖ ของโลก

ศาสตราจารย์พอล ครุกแมน ผู้ได้รับ
รางวัลโนเบลทางเศรษฐศาสตร์ในปี ๒๕๔๑ และ^๓
สอนวิชา “เศรษฐศาสตร์และกิจกรรมระหว่าง
ประเทศ” อยู่ที่มหาวิทยาลัยพรินสตัน สหัสชาติ
กล่าวไว้ในหนังสือ “The Return of Depression
: Economics and the crisis of ๒๐๐๘”
เศรษฐกิจเอเชียอ่อนไหวต่อวิกฤติทางการเงิน^๔
เพราจะเปิดเสรีทางการเงินและใช้เศรษฐกิจเสรี
รวมหนี้สถาบันทางการเงินออกประเทศจำนวน
มหาศาล”

¶

อ้างอิง : The Green book เขียนโดยอเล็กซานเดอร์ โรเจลส์ และ โอมาร์ อัมร คอลติเจน แปล : โดยโอมาร์ คุณปรีชา สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๔๑,
เป็นหนังสือขายดีที่สุดเล่มหนึ่ง ซึ่งแนะนำโดย น.ส.พ. นิวยอร์ก ไทม์ส /Girling, Richard, “Greed”, Random House Group Company, London, ๒๐๐๙, วิชาวดเป็นนักหนังสือพิมพ์อาชีว์โดย “ชั้นดีไทน์” ของอังกฤษ เขาเคยได้รับรางวัลนักเขียนดีเด่นในปี ๒๕๔๔ และ ๒๕๔๑

ການໂຈທຳ

- พระอุบาลีເຄຣະ : ການໂຈທຳພື້ນເພື່ອປະສົງຄ່ອະໄຮ?
- ການສອບສວນເພື່ອເຫດວຸ່ນໄວ? ສົງໝໍ
(ສ່ວນຮົມ) ເພື່ອປະໂຍ່ນຄ່ອະໄຮ?
- ກາລົມມີເພື່ອເຫດວຸ່ນໄວ?
- ພຣະຄາສດາ : ການໂຈທຳພື້ນເພື່ອປະສົງຄ່ີໃຫ້ຮັກ
ສື່ຄວາມຜິດ
- ການສອບສວນເພື່ອປະໂຍ່ນຈະໜ່າມ
ສົງໝໍເພື່ອປະໂຍ່ນໃຫ້ໜ່ວຍກັນ
ພິຈາຮັນາ
- ກາລົມມີເພື່ອໃຫ້ການວິນຈ້າຍແຕ່ລະ
ເຮືອງເສົ່ງລື້ນໄປ
- ດ້າເປັນຜູ້ວິນຈ້າຍຄົດ (ອວິກຣົນ)
ອຍ່າດ່ວນພຸດໂດຍພລຸນພລັນ
ອຍ່າພຸດດ້ວຍເລື່ອງດຸດັນ
ອຍ່າຢ່ວ່າດ້ວຍຄວາມໂກຮ້
ອຍ່າກ່າວ່າສື່ຄວາມຈຳລວງ
ອັນໄວ້ປະໂຍ່ນ
- ຈະ ຂັກ ຄາມ ດ້ວຍ ສື່ອ ຍ ຄຳ ທີ່ ມີ
ປະໂຍ່ນ ແມ່ນ ແກ່ເວລາ
ສຳນວນ ທີ່ ກ່າວ ອ່າງ ຢ່າງ ພລຸນ ພລັນ ຂອງ
ໂຈທົກ ແລະ ຈຳເລີຍ
ອຍ່າເພິ່ງ ເຊື້ອ ລືອ
ໂຈທົກ ພື້ນ ວ່າ ຜິດ ຈຳເລີຍ ປົກ ເຫັນ ວ່າ
- ມີ ໄດ້ ໄດ້ ປິດ
ຕັ້ງ ສອບສວນ ທັ້ງ ລອງ ຝ່າຍ ກ່ອນ
ແລ້ວ ຈຶ່ງ ປັບຕາມ ຄຳຮັບສາຮາກພາ
ແລະ ຄື່ອຍ ຄຳ ລຳນວນ
ແຕ່ ຄຳຮັບສາຮາກພາມ ມີ ລັ້ນ ຊື່ບຸຄຸຄລ
ເຫັນນີ້
- ມີ ເນື່ອ ລັ້ນ ຊື່ບຸຄຸຄລ ແລ້ຍ
: ດັນ ເຫັນ ໄຣ ພຣະອອງ ຄົວ ຕັລ ເຮັດ ເວີກວ່າ
ລັ້ນ ຊື່ບຸຄຸຄລ ?
- ພຣະຄາສດາ : ຜູ້ ທີ່ ໄມ ແກ່ລັ້ງ ກະທຳ ປິດ (ອາບັດ)
ໄມ່ ປົກ ປົດ ຄວາມ ຜິດ
ໄມ່ ສົງ ຄວາມ ລຳເອີຍ (ອົກຕິ)
ອຸບາລື ເຄຣະ : ດັນ ເຫັນ ໄຣ ພຣະອອງ ຄົວ ຕັລ ເຮັດ ເວີກວ່າ
ລັ້ນ ຊື່ບຸຄຸຄລ ?
- ພຣະຄາສດາ : ຜູ້ ທີ່ ໄມ ແກ່ລັ້ງ ກະທຳ ປິດ
ປົກ ປົດ ຄວາມ ຜິດ
ເຂົ້າ ສົງ ຄວາມ ລຳເອີຍ
- ພຣະອຸບາລື ເຄຣະ : ອູ່ ໄກສະ ໄຣ ພຣະອອງ ຄົວ ຕັລ ເຮັດ ເວີກວ່າ
ການ ໂຈທຳ ພື້ນ ?
- ພຣະຄາສດາ : ເຫດ ທີ່ ໂຈທຳ ພື້ນ ກົບ ເພົະ .....
๑. ທຳ ປິດ ຄືລ (ຄືລ ວິບັດ)
๒. ປະພຸຕິ ປິດ ຈວຽຍ (ອາຈາຣ ວິບັດ)
๓. ມີ ຄວາມ ເຫັນ ປິດ (ທິກູ້ ວິບັດ)

	๔. เลี้ยงซีพในทางผิด(อาชีววิบัติ)	● ตอบ	: มีการขอโอกาสเป็นเบื้องต้น
พระอุบาลีเถระ	คนเช่นไรตัวลสเรียกว่า ผู้โจทฟ้อง ไม่เป็นธรรม?	● ถาม	: มีอะไรเป็นท่ามกลาง?
พระคานสดา	: ผู้ที่โจทฟ้องอย่างไม่เป็นธรรม คือ	● ตอบ	: มีการกระทำเป็นท่ามกลาง
	๑. โจทฟ้องในเวลาไม่ควร	● ถาม	: มีอะไรเป็นที่สุด?
	๒. โจทฟ้องด้วยเรื่องไม่จริง	● ตอบ	: มีการระบุเป็นที่สุด
	๓. โจทฟ้องด้วยคำหยาด	● ถาม	: การโจทฟ้องมีมูลเท่าไร?
	๔. โจทฟ้องด้วยคำไม่มีประโยชน์	● ตอบ	: ๑. การโจทฟ้องที่มีมูล
	๕. โจทฟ้องด้วยจิตมุ่งร้าย ไม่มี เมตตา	● ถาม	๒. การโจทฟ้องไม่มีมูล
พระอุบาลีเถระ	คนเช่นไรตัวลสเรียกว่า ผู้โจทฟ้อง เป็นธรรม?	● ตอบ	: การโจทฟ้องมีเรื่อง(วัตถุ)เป็น อย่างไร?
พระคานสดา	: ผู้ที่โจทฟ้องอย่างเป็นธรรม คือ	● ตอบ	: ๑. เรื่องที่ได้เห็น
	๑. โจทฟ้องในเวลาอันควร	● ถาม	๒. เรื่องที่ได้ยินมา
	๒. โจทฟ้องด้วยเรื่องจริง	● ตอบ	๓. เรื่องที่รับเกี่ยจ
	๓. โจทฟ้องด้วยคำสุภาพ	● ถาม	: การโจทฟ้องแสดงด้วยอาการใด?
	๔. โจทฟ้องด้วยคำมีประโยชน์	● ตอบ	: ๑. โจทฟ้องด้วยกาย
	๕. โจทฟ้องด้วยจิตเมตตา ไม่มุ่งร้าย	● ตอบ	๒. โจทฟ้องด้วยวาจา
พระอุบาลีเถระ	คนเช่นไรตัวลสเรียกว่า ผู้โจทฟ้อง ไม่เข้า?	● ตอบ	: จำเลยที่ถูกโจทฟ้อง ควรปฏิบัติ อย่างไร?
พระคานสดา	: ผู้ที่โจทฟ้องอย่างไม่เข้า คือ	● ตอบ	: ควรตั้งอยู่ในธรรม ๒ อย่าง คือ
	๑. ไม่รู้ในคำตันและคำหลัง	● ถาม	๑. ความซื่อสัตย์
	๒. ไม่ฉลาดในคำตันและคำหลัง	● ตอบ	๒. ความไม่ชุนเคือง
	๓. ไม่รู้แนวทางถ้อยคำอัน ต่อเนื่องกัน	● ถาม	: ส่งช์ควรปฏิบัติอย่างไร?
	๔. ไม่ฉลาดในถ้อยคำอัน ต่อเนื่องกัน	● ตอบ	: ควรรู้ถึงคำที่เข้าประเด็น และ ไม่เข้าประเด็น
พระอุบาลีเถระ	คนเช่นไรตัวลสเรียกว่า ผู้โจทฟ้อง ฉลาด?	● ตอบ	: ผู้วินิจฉัยคดี(อธิกรณ์) ควรปฏิบัติ อย่างไร?
พระคานสดา	: ผู้ที่โจทฟ้องอย่างฉลาด คือ	● ตอบ	: ควรระงับคดีนั้นโดยธรรม (ทรงความดีไว้)
	๑. รู้ในคำตันและคำหลัง	● ตอบ	โดยวินัย (ข้อห้าม,ข้อบังคับ)
	๒. ฉลาดในคำตันและคำหลัง	● ตอบ	โดยสัตถุศาสตร์ (คำสอนของ พระพุทธเจ้า)
	๓. รู้แนวทางถ้อยคำอัน ต่อเนื่องกัน	● ตอบ	
	๔. ฉลาดในถ้อยคำอันต่อเนื่องกัน	● ตอบ	● พฤหัส ๑๘ ก.พ. ๒๕๕๓ (พระไตรปิฎกเล่ม ๙ “โจทนาภัย” ข้อ ๑๐๖๙-๑๐๘๐)
ถาม	: การโจทฟ้องมีอะไรเป็นเบื้องต้น?	● ตอบ	

ยิ่งก้าวหน้าทำกำไร
ขี๊โลภเอาเปรียบโลกลูกมากเท่าไหร่
มันยิ่งพังบ้านดัวเอง
เหมือนฝ่าด้วยหืองกินทาง

ยิ่งเรียนยิ่งโน้ ยิ่งโตยิ่งหลง

บ มีก่อนคนเรายังโง่ เดียวนี้คืนยิ่งโง่เยอะ ใหญ่ ใครไม่อยากเชื่อก็ได้ แล้วลองฟังต่อ สักหน่อย และอย่าเพิ่งรับด่วนปฏิเสธติทั้ง เสียงก่อน

จริงที่โลกนั้นก้าวหน้าไปไกลเหลือเกินโดย ก้าวหน้าทางวัฒนธรรมอย่างเดียว ครั้นเหลียวมาดู จิตวิญญาณผู้คนเรากลับเห็นลัตว์รักในร่างมนุษย์ ตรีมเลย มีทั้งผีประดิษฐ์มารอสู่ เนิดฉาวยอยู่ใน สังคมทุกแวดวง

สัตว์สังคมมหาวัยอันดับหนึ่ง นำจะเป็น สัตว์การเมือง พวกรถเลือสิงห์กระทิงแรดถือนกถ่าย

ควบคู่กับลัตว์เศรษฐกิจทุนนิยมสามารถยึดใหญ่ เช่นตัวอย่างมหาโจรสลัดจการกุมอำนาจจักร ทั้ง ผู้ขาดเศรษฐกิจ เมื่ออำนาจการเมืองและเศรษฐกิจ รวมศูนย์อยู่ในก้ามือ จะมีอะไรเหลือหลอ....

เงินผีบ้า พาป่วนนรก

โลกไม่มีอะไรสำคัญเท่าคน และคนไม่มี อะไรสำคัญเท่าใจ คือ จิตวิญญาณเป็นประทาน สิ่งทั้งปวง (มโนบุพพัง คما ธัมมา)

พอจิตวิญญาณตกเป็นทาลโภกียารมณ์ โลกโกรธหลงเต็ม ๆ วัตถุนิยมที่ก้าวหน้า เมื่อยู่ใน อำนาจของยักษ์มารจะพึงใช้ตามอำเภอใจ แทนที่ จะเกิดคุณอนันต์กลับเป็นมหันตภัยต่อ มนุษยชาติสมจริงตามพระราชดำรัส ประเด็นว่า (๕ ธ.ค.๓๔)

“เราไม่อยากจะเป็น ประเทศก้าวหน้าอย่างมาก เพราะ ถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง ประเทศ เหล่านั้นที่เป็นประเทศอุดสาหกรรม ก้าวหน้า จะมีแต่ถอยหลังและ ถอยหลังอย่างน่ากลัว...”

คนส่วนใหญ่ ๆ ย่อมจะเห็น 漾ยังในปัญหา ก้าวหน้าดังกล่าว โดยเฉพาะผู้นำกับปัญญาชน ต่างพากันเดินหน้าส่วนทางกับ

พระราษฎร์ฯ เพาะยังปักมั่นทางก้าวหน้าตามลักษณะนิยมไม่เลื่อมคลาย

ไม่ง่ายเลยที่ใครจะเกิดดวงตาแห่งธรรมในสังจะวิสัยทัคค์ตามพระปรีชาญาณในหลวงส่วนมากคงอยากເສີຍຄວບເປັນເອົ້າຍຸໃນໄຈ ເປັນໄດ້ໃຈ ເຮັກວ່າຫຼັງເຖິງ ຖ້າ ກລັບຫາວ່າຕອຍຫລັງອຍ່າງນ່າກລ້ວ!

ນັ້ນະລີ ເພຣະໄປມອງເພີຍຜົວເຜີນ ພລັງເພີ້ນກືນລູບດີມເສີພຸລາຍຸພວ່າທຸກອຍ່າງທີ່ຂວາງໜ້າແລ້ວມອງຂໍ້ມູນຜຸລູບສູງເລີຍຄູ່ເຄີຍຕາມມາດີຕໍ່ ອັນມາກກ່າວມາກ

ທີ່ນີ້ທີ່ນັ້ນລັກທີ່ບົຣິໂກນິຍົມ ຄວາມຝຶດແຍແລກື້ນທຸນຈ່າຍຂອງໂລກຈະມາຫາສາລັບປານໄດ້ ໂດຍເຊັພະທັນພາກຮູ້ທີ່ມີວັນກັບຄືນສະພາບດັ່ງເຕີມ ເທົກກັບພັກທລາຍໂລກໄປເຮືອຍໆ ຈະເກີດວິກຖິໂລກຮັ້ນແຜ່ນດິນໄຫວແຮງປາກຫຼວງປະເທດນາທັ້ງໂລກທີ່ໜີດເກີດຈາກກາຮັກລຸງເພີ້ນພາຍຸຮຽມຈາຕີທຸກລື່ອຍ່າງໄມ່ປຣານີ

ນີ້ຄົວດັ່ນທຸນນີ້ໂພຣາຈົນທາປະມານມີໄດ້ໃນຂະນະທີ່ເຄຣະສູກົງຈຸດທຸນນີ້ຍືນສົນໃຈແກ່ເມັດເຈີນຈ່າຍຂອງອຸດສາຫກຮົມເທົ່ານັ້ນ ມັນຖຸກລົ້ມເສີຍທີ່ໃຫ້ລະ

ໜັດເຈັນໄໝ່ວ່າ ຍື່ກັວໜ້າທາກໍາໄຮ້ໂລກເຂາເປີຍບໂລກມາກເທົ່າໄທ່ ມັນຍື່ພັກບ້ານຕົວເອງເໜືອນມ່າວັດທະຍ່າງຫຼົງກິນທາງ

ອີກທາງເລືອກໜີ່ ທາກພຶ່ງເຄຣະສູກົງພອເພີຍດ້ວຍກິລິກຣມຮຽມຈາຕີເປັນຫລັກໃໝ່ໄວ້ສາປີພະເຄມີໃຊ້ແຕ່ປູ້ຍືນທຣີຢ່າງທຳດິນນໍາພ້າຍື່ອຸດມີວັນດີຕືນປ່າໄນ້ລືເຊີຍຈະພລິກພື້ນ ຖຸກສີວິຫຍຼຸດໜ້າດ້ວຍກັນໄດ້ພອເໜາເພຣະເປັນສວຣົກບົນດິນ

ນ່າເສີຍດາຍແລະສັງເວົກກັບທຸກຮູ້ບາລ ຊ່າງມີບົດ ຈຶ່ອງແຕ່ລະກັວໜ້າຕາມທຸນນີ້ຍືນສາມານຍື່ຕະພິດ ໄມທັນຈະເປັນນິຄລໍ ກົດໂດນຕົມຍໍາກຸ່ຄຸລ່ມເຈີນບາທ ຈາກນໍາມືອຕົງຫາຕີ ໄມທັນໄຮມາໄດ້ພີໄທໂຄຕຣໂກງ ຕົມຕຸ່ນຄົນທັ້ງແຜ່ນດິນ ຈນຮວຍທັ້ງໂຄຕຣໄມ່ເສົງລົງຫຼວກລ່ອແດງທັ້ງແຜ່ນດິນອີກ

ຄົນຕາໄມ່ຄົວ ຍ່ອມມອງເຫັນທົກສູ້ຮວຍລັ້ນຝຶ້າ ມັນຕົ້ນບ້າຈາກກາຮັກສົນໃຈກົດຕົມໄຫ້ຮັບເຄື່ອງ

ເຮືອງເລຍໄມ່ຈົບສັກທີ່ ເພຣະເຈີນຜົນບ້າພາປັນກ່ອກວຸນໃຫ້ເກີດສົງຄຣາມກລາງເມືອງຈົນໄດ້ສັກວັນ

ທ່ອນ້າເລື່ອງທີ່ຍັງໄຫ້ມາເທິມມັນທຳໃຫ້ພັ້ງລັງລາມປະລານເດີນໜ້າໜັນ ຄືອ

๑ ພຣວຄເພື່ອທັກສິນ

๒ ມາລັນເລື້ອແດງ

๓ ກອງກຳລັງຕິດອາວຸຫຼ

ພລພຣວຄເລື້ອແດງທັ້ງ ๓ ກົວນ ຕ່າງດ້ອງຍູ່ໃນຄາຄານາຍໃໝ່ ເມື່ອພວກເຂາຜົນເພື່ອຈະພລິກຳພົມ ດັ່ງແຜ່ນດິນໃຫ້ຈົນໄດ້ ກົດເປັນຮຽມດາຂອງພລັນຈຸນຈະຕ້ອງທຳມານົມື່ອຍື່ຕໍ່ ຈະເດືອນຄ່ອຍໄດ້ດິນບັນດິນ ເຂາເລັນທຸກເລ໌ທົກລອຍ່າລົ້ວ

ຄົງປະມາທໄມ້ໄດ້ວ່າລົ່ວລັບພຣວຄແດງຈະແພລງຖີ່ລຳເຈົ້າແຕ່ໃຫ້ ແມ່ໄມ້ມີວັນຈະທຳການໃໝ່ຈົນໄປສິ່ງດວງດາ ເພຣະໜາພັນອົມຕຣຍັງຍູ່ທັ້ງຄົນມາລັນພລັງເຈີຍບອີກທລາຍລື້ຫຼຸ່ງເຫັນພົມມີໃໝ່ນ້ອຍ ໄຈນຈະປ່ລ່ອຍໃຫ້ຄົນໂກງຈາຕີຂັ້ນເປັນໃໝ່ໃນແຜ່ນດິນ ວິຫຼຸງສູນຍ່ອມມອງຂາດທະລຸອຍ່ແລ້ວ

ພຣະະນັນ ປັບປຸງຫາໂລກຮັ້ນຈົນສິ່ງບ້ານແຕກແຍກພຣວຄແດງຕະແບງປັນປ່ວນລ້ວນເກີດຈາກເຈີນຜົນບ້າຄາລະວັດທັ້ງລື້ນ

ໃນທາງຕຽບກັນຂ້າມ ຄໍາເຊື່ອພັງຕາມພຣະະຊີດໍາວັນໃຫ້ທຳແບບຄົນຈົນ ດ້ວຍສາມັກຄົມມີເມຕຕາ ອຍ່າງປັບປຸງຫາເຄຣະສູກົງ ເຊັ່ນຂ້າວັ້າພ້າຍບ້ານ ແມ່ທຸນນ້ອຍນິດກົດຮົມກຸ່ມກົ່ນລົງແບກລົງແຮງແປ່ງປັນນໍາໃຈທຳໄປໄດ້ແທນທີ່ຈະເກີດລັບລວງແຫລແທກັນໄປເດີງທັ້ງຄົງໂປ່ງຫຼົງແຂ່ງກັນເປັນໃໝ່ເພື່ອແຍ່ງໜາກຂ້າວໜ້າໂຈກພວກລູ້ແລ້ວຮ່າຍເລະ ເຈີນລັງຂອງໂຈຣໃໝ່ຍ່ອມລ່ອໃຈລົ່ວລັບມ້າໃຊ້ຕາມປະລາຂບຄ່າຍຈາຕີ

ສົງຄຣາມກລາງເມືອງ ຫຼູ້ໂຄ ມາຍອະໄຣ

ພຸດກັນຍູ່ໄດ້ເປັນວຣວຄເປັນເວຣ ເຊັ່ນປະເດືນສມານຈັນທີ່ ບັນຫຼານສື່ອເບື້ອນໜົກປະລາດທີ່ວິຈາຮັນໄມ່ຕົກພລິກສັກທີ່ ຄໍາໄມ່ແກລັງໂຈ້ງກັນໄໝເມື່ອຍູ່ໃຕ້ກະລາ

ປັບປຸງຫາສາມັກຄົມຕົກ ແຕກແຍກກົດຕາມ ຄວາມຈິງມີຍູ່ຄືອ ພວກຮັກທັກສິນກັບຝ່າຍຕ້ານທັກສິນ ຈະ

'สุตอน'ปูทาง

จาก น.ส.พ.ASTV. ผู้จัดการ ๔ ก.พ.๒๕๖๑

ชูเหลืองจะเลือกแต่ง แล้วแต่จะแบ่งเข้าข้างไหน มันเป็นลิทธิ์ชอบธรรม

ครอยังเห็นแตกต่าง ก็ไม่จำเป็นต้องแตกแยกจนต้องยกพวกฝ่ายแang กัน ต่างคนต่างอยู่ต่อสู้สันติอิหงสาภันไป ไม่นานเกินรอຍื่อมเห็นด้วยเห็นข่าว เมื่อสังคมวิจัยลังเคราะห์ข้อมูลปรากฏ เท็จจริงชัดขึ้นเรื่อย ๆ

สังคมต้องเปิดพื้นที่ให้แก่คนหลากหลาย แตกต่างให้อยู่ร่วมสามัคคีมีส่วนร่วมกันมาก น้อยไปตามเรื่อง พราคนะลัทธิต่างหมู่สังฆ์ไม่ลงโนลักษ์กัน เป็นนานาลัจวัส พระก็ไม่ต้องไปล้มล้าง ต่างหมู่ทำไม่

ในหมู่สังฆ์นิกายเดียวกัน เป็นพระสมานลังวัส ยื่อมส่วนร่วมกันเต็มที่

ส่วนพระกับโจร ยิ่งส่วนร่วมกันไม่ได้เลย

เช่นเดียวกันกับคนทำผิดทำถูก มีข้อยุติ ตัดสินที่คุณ ตุลาการต้องใจเป็นกลาง แล้วตัดสินเลือกข้างให้โทษคนผิด

ฉะนั้น สังคมการเมืองจะแตกแยกเหลืองแตง แบ่งขาวเขียวอะไรก็ จะเป็นไรมี ถึงส่วนร่วมกันไม่ไหว ยังไงก็ควรสามัคคีมีน้ำใจ เป็นคนไทยด้วยกัน สามัคคีคือมีขัดแย้งที่พอเหมาะสม

นั่นคือ ข้ออ้างให้ส่วนร่วมกันทุกฝ่าย ไม่เช่นนั้น มันจะต้องจบที่สังคมกลางเมือง ซ่างข่มชูยุ่งเหย่กันเลอะเทอะได้ใจ ในเมื่อครรลั่ว กระหายบ้าเลือด เห็นแต่พวงแดงถ้อยแดงเลื่อนเท่านั้น ที่ประภาศุทธารอubaทว

สำหรับพันธมิตรไม่คิดสู้รบวิถีป่าເຄືອນໄຫວ້ ແນ່ນອນ ແລ້ວສົງຄຣາມກລາງເມືອງໄຫວ້ລະຈະເກີດເນື່ອຕົມມືອຂ້າງເດີວ...

ประชาชนลองມືອແປ່າ ຄິງໄມ້ໄປຕ່ອກຮັບກັບກອງທັພດຳກອງທັພແດງໃຫ້ໂດຍອກ ນອກຈາກກອງທັພວັນສູບາລຈະຈັດກາດຕັດໄຟຕັນລມອຍ່າງໄຮເອ່ຍ ໄມນ່າເຊື່ອກີ້ຕ້ອງເຊື່ອເນື່ອ.....

"ອົດຜູພິພາກໜາ ຫັວໜັກຄະນະໃນຄະລູກາຊີ້າຂຶ້ນເວີສີແດງ ບອກວ່າເຫັນຜູ້ນໍາວັນສູບາລ ຊ່າມັນເລຍ ໄດ້ໄມ້ເອາໄມ້ ໄດ້ມືດເອາມືດ ໄດ້ເຫັນເອາເຫັນ ໄດ້ປັນເອາປັນ ໄດ້ຮະບົດເອາຮະບົດ ໄມືຜົດອາຈາຍໃຫຍ່ເປັນຜູພິພາກໜາຄາລູກາ ສຶກຫາທຸກແໜ່ງມຸນແລ້ວ ໄມືຜົດ ໄມືຕ້ອງກລວ້າ ພຸດບັນເວີ ອັດວິດໄອມາອອກຂໍ້າແລ້ວຂໍ້າເລ່າ ປະຊາທິປະໄຕແລ້ວນີ້ໄດ້ຍິນ ເພະະະນັ້ນ ມັນຈະໄປ່ກໍໄກຮົກໄປ່ກໍ"

ສັນກາຍໝົົມພິເສດຖະກິນ ປະຊາທິປະໄຕ
ASTV ພຈກ. ១៣-១៤ ກພ. ៥៣

ເປັນໄປໄດ້ປານນີ້ ໄມືຜົດບັນປ້າເມືອງເຄືອນໄມ້ສູບາເລື້ອດມາຈາກຂູນໃຫຍ່ຫນອ ມີອົງດົກໂຄວົນດັ່ງບອກເລື້ອແດງໃຫ້ພັກນໍາມັນຄນະລືຕຽມາດ້ວຍ ໄມຮູ້ພວກຈະໃໝ່ເພາເມືອງເນື່ອໄຫວ້ ອາຈາຍສັ່ງໝ່າ ດරາລັ້ງເພາຟັງແລ້ວໜາວ ຜວນຂວັງສົຍອງພອງຂນ ໄກຮົຍິນມາຈາກປາກຄນແໜ່ງຮູ້ອັນນັ້ນ...

ຮັນສູບາລ ທ່ານຕໍ່ຕ່າງ ຝ່າຍມັນຄ ຫຼຸ້ນວກຕາບອດເປັນໄມ້ຮູ້ໃໝ່ ອັງໄມ້ມືອະໄໄນກອິ່ເລຍ ສື່ອກົກສະບາຍດີ ໄມີມືຕື່ນເຕັ້ນ ເວກຮຽມ.....

ສະຖານະ ຂໍ້ມ່ວນ ຂໍ້ມ່ວນ ຕ່າງ ຈະໃຈສ້າງຂຶ້ນເພື່ອບັນຄົ້ນໃຫ້ວັນສູບາລຍອມສົມານັ້ນທ່ວນ ເຊິ່ງຈະ ຄ້າໄມ້ອ່າຍເຫັນສົມານັ້ນທ່ວນ ທີ່ແກລ້ງບັນນັ້ນເປັນຕົວທ່ວນເຂົ້າເພື່ອໃຫ້ວັກລ້າ ໂດຍເລື້ອແດງກີ່ເປັນໄປຕື່

ກີເລສໄມ່ລດ ມົມດທ່ານ

ຈາກສົງຄຣາມສັງຄມ ກຣະທັກເມືນ ອັດວິນຄລື່ນລູກໃໝ່ທີ່ຕາດູດວາ ເທົາດິດດິນຊື່ໜ່າຍຄນເຄຍ ຂື່ນຫຼອບ ໃນຄວາມເກົ່າ ອັງວັນນີ້ຕ້ອງເປັນໄປ່ໃໝ່ໄໝ່ວ່າເກົ່າໄໝກລ້າ ກລວ້ໂກງ

โง่เก่งฉิบหายวายป่วงแบบทักษิณ ถึง
แสนทุเรศยังไง ก็ไม่วายเป็นที่เชิดชูของหมู่เลือดแดง
ไนทักษิณพร้อมพลประคหัวหม้อที่เรียน
สูง ๆ ถึงวิปริตเห็นกงจักรเป็นดอกบัว ดูพิลึก

คำตอบง่าย ๆ คือ เพราะมัวเรียนเพื่อเก่ง
เอาเปรียบ กอบโกย โดยหมายกินสูบดีมีเสพ ลาภ
ยก สรรษ์เริญ โลภียารมณ์สมใจอยากรอดามมี
ตามกระแลสนุนนิยมสามานย์ บันดาลบริโภคนิยม
เพื่อได้เสพสมสุขสม นับเป็นสุดยอดกำไรชีวิต

แม่จะเรียนสารพัดวิชาให้คิดเก่ง พูดเก่ง
ทำเงินเก่งปานได้ เลี้ยดาย สำคัญที่ไม่ทันเรียน
อวิชา บากบุญคุณไทย ประโยชน์สาระอสาระ
และดีซึ่ง กุศลอกุศล เป็นต้น

โดยเฉพาะไม่ทันเรียนชีวิต ความเป็นคน
เวียนเกิดแก่เจ็บตาย

ถึงจะเกิดเป็นคน มีบุญได้ร่างสมบูรณ์มา
ใช้งานได้ดียังไง ก็ไม่ยักรู้จักเกิดเป็นคนด้อยอดให้
สมตัวตนกับจิตวิญญาณ กลับไปแจ้งผุดเกิดเป็น
ลัตัวนรกรหมกมุ่นบ้ายมุขม้ากามะ มั่วคดโกง
เป็นเบรตติวิทยเพราวยลันเท่าไหร่ก็ไม่เต็ม

เมื่อเกิดเป็นคนดีมีโนนธรรมสำนักหริ
โอตตปปะไม่เป็นประสาทั้งนั้น ยังฝันดีเก่งเป็น

ลัตัวการเมือง อย่างเพื่องเรื่องอำนาจเลือ
ลิงห์กระทิงแระดับบลังก์หอคออย่างชาังกลาง
ป้าคอนกรีต ตามวิสัยคนอยู่ไม่สุขไม่เห็นทุกขัง
พุทธ์เช่อยে

ดังที่เห็นแม่จะเป็นลัตัวเศรษฐกิจรายล้าน
แสนฯล้านมันยังกระจอกต้องออกเงินไปซื้ออำนาจ
รัฐ คาดทุกพรครที่ขวางหน้า ต้อน ส.ส.เข้าคอก
ผูกขาดลภาก เพราจะนະเลือกตั้ง ๑๙ ล้านเลียง
เคยเด็จการเป็นใหญ่ลำเจริญเดียวต่ออีกที...

เกิดไม่เป็นจึงยุ่งตายหะ ยิ่งตายไม่เป็น
กัญชงชิบໂหงอีกแหละ อะไรควรเป็น อะไรควรตาย
จำต้องศึกษาจัดแจงตัวเอง เช่นเกิดขึ้นโลภโมโห
โถลันเป็นผีเปรตยักษ์มารทันได้ในจิตวิญญาณ
มันต้องเริ่มตัดจิตตัดใจ ไม่ไปต่อภพชาติให้ผิมาร
กำเริบเลิบسانอาลหาดขายขึ้นหน้าประชาชี

ดังนั้น ชีวิตวน ๆ ไม่เจ้ายเลยที่จะต้อง¹
สำนึกรู้เท่าทัน ควรจะเป็นจะตายกับอะไรใน
จิตวิญญาณ จะเป็นเทวดาบนสวรรค์ในอก หรือ
จะเป็นลัตัวนรกรในใจ เลือกเกิดเลือกตายให้เป็น
ทุกเมื่อเชื่อวันจะดีกว่าหลงประมาทเมามันนั้นนี่
ไม่จบสิ้น

四

วิธีทำมาหากินของแก๊งคนเลว

เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้น... โค.. ต.. ร ..เลว
ทั้งตำรวจและพวกที่อยู่ในแก๊งเลย
เวลาเราไปเติมน้ำมันตามปั๊ม ให้ลงมาดูนะครับ
ถ้าคุณไม่ดู อาจเป็นแบบเพื่อนผม...

เพื่อนผมไปเติมน้ำมัน ทางสายจะไปแพร่
เติมเต็มแล้วขับรถออกมานะ ดูกระจหังเห็นมีถุง
พลาสติกบุลวิสาหอยู่ที่ฝ่าเติมน้ำมัน ก็เลยลงมาดู
เจอยาบ้า ๕ เม็ดอยู่ในถุง มันก็เลยโยนทึ้งทาง
พอยขับรถออกมานะได้ ลักษ ๑ กม. เจอค่านำตรวจ
เรียกตรวจ ...คำแรกที่ตำรวจนามา มันนามว่า
เปิดฝาถังน้ำมันหน่อย ...พอจะรู้กันหรือยังครับ

แม่ปัน สรรสาระ

รถเพื่อนผมโดนรื้อห้องคันเลย เพรามันหา
ยาบ้าไม่เจอ ทำทางหุดหจิดมาก คันอยู่นาน
เป็นชั่วโมงเลย พ้อไม่เจอเลยปล่อยเพื่อนผมไป

พอจะวิเคราะห์ออกใหม่ครับ ตำรวจนับเด็ก
ปั๊มมาเกินด้วยกัน ให้เด็กปั๊มแบบอยาบ้ามายัด
ตามรถที่เติมน้ำมัน ยัดเติมโลหะไปแจ้งรูปพรรณรถ
แล้วพอกันเจอยากจะขอตั้งค์ให้เรื่องจบ ๒-๓ หมื่น
แล้วไปแบ่งกัน โชคดีที่เพื่อนผมเห็นทันเลยรอดตัว
เวลาไปเติมน้ำมันลังเกตกันให้ดีนะครับ

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com

เมื่อสันติอโศกถูกมองว่าเป็นพวกลอกพระไตรปิฎก!?

จริงๆ แล้วน่าจะเป็นความภาคภูมิใจของชาวอโศกที่แม้จะถูกมองว่าเป็น.. “พวกลอกพระไตรปิฎก” แต่ก็ยังถือได้ว่าไม่ถึงกับเป็น.. “พวกลอกสายตา” ของกลุ่มนักวิชาการที่เดียว เพราะต้นทุนของชาวอโศกนั้น เราเริ่มต้นกันมาด้วยจุดศูนย์อยู่แล้ว เมื่อเทียบกับกลุ่มศาสนากระแสหลักที่อยู่ในประเทศไทย และยิ่งพากันมาทวนกระแลล ในเวลาที่ใกล้ ๆ จะกลิ่ยูกันอีกด้วย ก็ยิ่งจะมีคนเห็นดีเห็นด้วยได้ยากยิ่งขึ้น เพราะลัจชธรรมที่เป็นแก่นแท้ในพุทธศาสนานั้นพระพุทธองค์ท่านตรัสไว้ว่า เป็นสิ่งที่มีความลึกซึ้ง (คัมภีรา) เห็นได้ยาก (ทุททสา) รู้ตามได้ยาก (ทุรนูโพรา) ลงจากกิเลสที่เป็นเหตุแท้ (ลัณตา) ละเอียดลօอ เรียบว้อย (ปณิตา) จะคาดคะเนดันเดามิได้ (อตตกาวจรา) สำเร็จถึงขั้นนิพพาน (นิปุณ) และเป็นสิ่งที่จะรู้ได้เฉพาะบัณฑิตเท่านั้น (ปัณฑิตาเวทนีย)

ขนาดประชาธิปไตยที่เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ง่าย ๆ นักวิชาการระดับด็อกเตอร์หลาย ๆ ท่านก็ยังมองเพียงแค่รูปแบบ ขอให้นักการเมืองได้ใส่

เสื้อประชาธิปไตยก็เป็นประชาธิปไตยแล้ว ทั้งที่หัวใจและพฤติกรรมนั้นเป็นเผด็จการ แต่เมื่อเข้ามาโกรกินบ้านเมืองจนแหลกแล้วด็อกเตอร์หลายท่านต่างก็ยังพากันสนับสนุนว่านี่แหละเป็นประชาธิปไตยแล้ว ด้วยเหตุนี้การที่จะรู้ว่าอะไรเป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรม อะไรเป็นคำสอนในพระไตรปิฎก หรือนอกคำสอนของพระไตรปิฎก ก็ยอมจะยากยิ่งกว่าซึ่งอาจารย์สุรพจน์ ทรีศักดิ์ได้พยายามสรุปเนื้อหาทางวิชาการเอาไว้ให้เด็กศึกษา กันดังนี้

เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้มีโอกาสได้เข้าร่วมเสวนาเรื่อง “พระพุทธศาสนา

นอกพระไตรปิฎก : คืออะไร คิดอย่างไร” จัดโดยคุณย์พุทธศาสนาศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศาสตราจารย์ ดร.สมการ พรมทา ผู้นำเสนอบทความและประเด็นการเสวนา尼ยาม (สรุปความโดยผู้เขียน) ว่า “พุทธศาสนาอกพระไตรปิฎก” ได้แก่ คำสอน ความเชื่อ ประเพณี พิธีกรรม การปฏิบัติธรรม ที่เกิดจากการตีความ และการผสมสมพسانคำสอนพุทธศาสนา กับวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งคำสอน ความเชื่อประเพณี พิธีกรรม การปฏิบัติเหล่านั้นไม่ได้ปรากฏในพระไตรปิฎก

ตัวอย่างเช่น ความเชื่อเรื่องพระบรมสารีริกธาตุ หรือพระธาตุของพระอวิริยบุคคลที่มีรูปร่างลักษณะต่าง ๆ ความเชื่อเรื่องพญานาคของชาวพุทธบริเวณชุมชนลุ่มแม่น้ำโขง ความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องราวการบรรลุ “วิมุตติธรรม” ของพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต (ในหนังสือชีวประวัติพระอาจารย์มั่น ที่เขียนโดยหลวงตามหาบัวญาณสัมปันโน) ที่ว่าในคืนบรรลุธรรมได้มีพระพุทธเจ้าในอดีตและพระอรหันต์จำนวนมากมาอนุโมทนา กับท่าน คำสอน

เรื่อง “นิพพานเป็นอัตตา” และ “วิชชาธรรมกาย” ที่ถูกค้นพบโดยหลวงพ่อสดของวัดพระธรรมกาย หรือการที่สำนักลั่นติโคงยืนยันในหลักการว่า พระภิกขุที่บรรลุธรรมแล้วสามารถออกหรืออธิบาย การบรรลุธรรมระดับต่าง ๆ ของตนเองต่อสาธารณะ ได้โดยไม่ต้องอาศัยภาษา (มีความผิดประวินัย ที่ทำให้ขาดจากความเป็นพระ) เป็นต้น

ในบทความที่นำเสนอ ดร.สมการ ได้ลงมุติ ให้มีการโต้เถียงระหว่าง “นักคัมภีร์” กับ “นักสังคมวิทยาศาสตร์” ซึ่งสาระสำคัญอาจสรุปได้ดังนี้

“นักคัมภีร์” คือตัวแทนฝ่ายที่มีความเห็น ว่า พุทธศาสนาที่แท้คือพุทธศาสนาที่มีในพระไตรปิฎก เพราะพระไตรปิฎกคือหนังสือที่บันทึกประสบการณ์ และคำสอนของพระพุทธเจ้าและพระสาวกไว้อย่างถูกต้องและสมบูรณ์ที่สุด คำสอน ความเชื่อ ประเพณี พิธีกรรม การปฏิบัติที่เกินเลยไปจากที่มี ในพระไตรปิฎก และหรือที่ขัดแย้งกับพระไตรปิฎก เป็นสิ่งที่ไม่อาจยอมรับได้ เพราะจะทำให้ลังก党委เข้าใจหรือมีความเชื่อต่อพุทธศาสนาอย่างบิดเบี้ยว ไม่ถูกต้องตามสาระที่แท้ในพระไตรปิฎก ในระยะยาวพุทธศาสนาที่แท้อาจเลือนหายไป เหลือแต่พุทธศาสนาเทียมหรือพุทธศาสนาเพียงในนาม แต่เนื้อหาผิดเพี้ยนไปจากคำสอนที่แท้จริงของพระพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก ฉะนั้น การรักษาพุทธศาสนาในพระไตรปิฎกให้ดำเนินอยู่อย่างบริสุทธิ์ ผุดผ่องจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง มิใช่นั้นแล้ว ชาวพุทธก็จะไม่มีหลักสำหรับวินิจฉัยว่าอะไรคือพุทธศาสนาแท้ และอะไรคือพุทธศาสนาที่งอกเงยขึ้นมาใหม่

ส่วน “นักสังคมวิทยาศาสตร์” คือตัวแทนฝ่ายที่มีความเห็นว่า การที่มีพุทธศาสนาออกพระไตรปิฎกนั้นเป็นปรากฏการณ์ทางลังกมอย่างหนึ่ง ที่ไม่อาจปฏิเสธได้ และเป็นสิ่งที่สวยงาม เพราะลังกมมุนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงปรับตัวอยู่ตลอดเวลา ในยุคหนึ่งลังกมอาจเห็นว่าพุทธศาสนาในพระไตรปิฎกเพียงพอสำหรับปัญหาต่าง ๆ ที่มีอยู่ในเวลานั้น แต่ในอีกยุคหนึ่งลังกมอาจเห็นว่า

ศาสนานั้นพระไตรปิฎกอาจไม่เพียงพอ จำเป็นต้องอาศัยการตีความ การผสมผสานคำสอนของพุทธศาสนา กับวัฒนธรรมของลังกมนั้น ๆ หรือกับองค์ความรู้ในศาสตร์อื่น ๆ เพื่อตอบปัญหาที่หลากหลาย ซับซ้อนขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ศาสนาออกพระไตรปิฎก ที่มีอยู่ในลังกมวัฒนธรรมต่าง ๆ จะเป็นสิ่งอุกอาจ ขึ้นมาใหม่ที่อาจถือได้ว่าเป็นความงดงาม และเป็นความหลากหลายที่จะทำให้พุทธศาสนาสามารถปรับตัวอย่างเหมาะสมเพื่อการดำรงอยู่ได้อย่างเป็นประโยชน์ต่อสภาพลังกมที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

ในวงส่วนมากการแสดงความเห็นกันหลากหลาย แต่ความรู้สึกในใจบางอย่างที่ไม่ได้พูดออกไปคือ ผู้รู้สึกว่าการถ่ายทอดเรื่องพุทธศาสนา ในพระไตรปิฎก กับพุทธศาสนาออกพระไตรปิฎก หรือ “พุทธศาสนาที่แท้” กับ “พุทธศาสนาแบบไทย ๆ ” มันเหมือนกับที่บ้านเรามาลงถึงกันอยู่ในเวลา นี้เกี่ยวกับเรื่อง “ประชาธิปไตยสากล” กับ “ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ”

วิวัฒนาการของประชาธิปไตย ในอดีตที่ผ่านมาดูเหมือนว่าฝ่ายยืนยันประชาธิปไตยแบบไทย ๆ จะได้เปรียบจนกระทั่งสามารถสร้างความเชื่อเรื่องประชาธิปไตยภายใต้กำกับของ “ศักดินา-อำนาจยา-ธิปไตย” ที่ให้อภิสิทธิ์แก่พวกศักดินา-อำนาจย์ สามารถทำรัฐประหารฉีกรัฐธรรมนูญเพื่อ “ปฏิรูป” ประชาธิปไตยใหม่อยู่เรื่อย ๆ แต่ในปัจจุบันฝ่ายที่ยืนยันประชาธิปไตยสากลกำลังรุกหนักทั้งในเรื่องหลักการ เหตุผล การสร้าง/ขยายอุดมการณ์ และพลังมวลชน ซึ่งในที่สุดแล้วเราอาจทำนายได้ว่าลังกมเราจะต้องปรับเปลี่ยนไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยสากลอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะอันที่จริงเราไม่อาจยืนยันความเป็นประชาธิปไตยได้หากสิ่งที่เรายืนยันไม่ใช่หรือไม่สอดคล้องกับหลักการประชาธิปไตยสากล

ในท้ายที่สุดเราก็ไม่อาจยืนยันความเป็นพุทธศาสนาได้หากสิ่งที่เรายืนยันไม่ใช่หรือไม่สอดคล้องกับพุทธศาสนาที่แท้หรือพุทธศาสนา

ในพระไตรปิฎก แต่ข้อเท็จจริงในสังคมไทยเวลานี้ คือ ฝ่ายที่ยืนยันพุทธศาสนาในพระไตรปิฎกดูเหมือนจะได้เปรียบในทางหลักการ แต่ในทางปรากฏการณ์ทางลัทธมุ่นฝ่ายที่ยืนยันพุทธศาสนาออกพระไตรปิฎกจะได้เปรียบ เพราะวัดหรือสำนักปฏิบัติธรรมที่ถูกมองว่าสอนพุทธศาสนานอกพระไตรปิฎกกำลังเป็นที่นิยมของประชาชนมากขึ้น ขณะที่วัดหรือ “คณะสงฆ์ฝ่ายปากรอง” ที่ยืนยันพุทธศาสนาในพระไตรปิฎกกลับถูกลัทธมุ่นตั้งคำถามทั้งเรื่องการบริหารกิจกรรมคณะสงฆ์ ประเพณีภพการสอนธรรม และวัดปฏิบัติของพระสงฆ์ที่เป็นข่าวฉาวอยู่บ่อย ๆ

จึงเป็นเรื่องที่กลับตาลปัตรที่ในสังคมไทยเวลานี้ฝ่ายที่ยืนยันประชาธิปไตยลากลำบังแล้วดังให้ลัทธมุ่นคล้อยตามมากขึ้นถึงเหตุผลและความจำเป็นที่ต้องปรับเปลี่ยนลัทธมุ่นไทยสู่ความเป็นประชาธิปไตยลากล (เพื่อปิดประตูรัฐประหารอย่างถาวร) แต่ฝ่ายที่ยืนยันพุทธศาสนาในพระไตรปิฎกกลับกำลังตกเป็นฝ่ายที่ถูกตั้งคำถามจากลัทธมุ่นมากขึ้น (เช่น เรื่องในอดีต การขับลัตนติอโศกออกจากคณะสงฆ์ไทย เรื่องในปัจจุบันการตัดคณะสงฆ์วัดโพธิญาณ เมืองพิษณุโลก อสสตรเลี้ยง ออกจากคณะสงฆ์ไทยเนื่องจากการทำบวชภิกษุณี ฯลฯ)

คำถามคือ จริงหรือไม่ว่า ฝ่ายที่ยืนยันพุทธศาสนาในพระไตรปิฎกนั้นเองที่มีปัญหาในการแปรเนื้อหาของพุทธศาสนาที่แท้ในพระไตรปิฎกสู่การปฏิบัติที่จับต้องได้ในชีวิตประจำวัน แต่ฝ่ายที่ยืนยันพุทธศาสนาออกพระไตรปิฎกกลับสามารถแปรเนื้อหาของความเชื่อที่ตนเองสร้างขึ้นสู่การปฏิบัติที่จับต้องได้ในชีวิตประจำวัน และแปรรืออกมาได้อย่างกลมกลืนเสมือนว่าฝ่ายตนเชื่อและปฏิบัติถูกต้องตาม “แก่นแท้” ของพุทธศาสนามากกว่า เช่น แนวปฏิบัติในสายหลวงตามหาบัว สันติอโศก ธรรมกาย ที่สามารถตอบสนองความต้องการทางการศึกษาและปฏิบัติธรรมตามความหลากหลายของผู้คนในลัทธมุ่นได้มากกว่า คณะสงฆ์กระแสหลัก

โดยที่ภาพแนวปฏิบัติเช่นนี้อาจเป็นภาพที่ลัทธมุ่นเห็นว่าเคร่งครัด สอดคล้องกับแก่นแท้ของพุทธศาสนามากกว่า ที่สำคัญคือเป็นแนวปฏิบัติที่อาจจะถูกยกย่องรับว่าเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในลัทธมุ่นปัจจุบันมากกว่าซึ่งในที่สุดแล้วส่วนท่อนให้เห็นว่าพุทธศาสนาที่ดำเนินอยู่ได้คือพุทธศาสนาที่ลัทธมุ่นเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อการทำให้ชีวิตและลัทธมุ่นดีขึ้นได้จริง

ฉะนั้น จึงเป็นเรื่องยากที่จะปฏิเสธการงอกเงยของพุทธศาสนาออกพระไตรปิฎกที่มีอยู่จริงและดูจะ “เริ่ม” กว่า!

น่าเสียดายที่ไม่ได้มีการระบุให้ชัดเจนว่า คำสอนในพระไตรปิฎกและนอกพระไตรปิฎกนั้นมีกรอบการพิจารณาอย่างไร นักวิชาการคงจะใช้ความรู้สึกประมาณเอาไว้ โครงยูนิกรอบหรือทำตามมหาเถรสมาคม ก็ถือได้ว่าเป็นคำสอนในพระไตรปิฎก แต่โครงอกนอกกรอบของมหาเถรสมาคมก็ถือเอาไว้ว่าไม่เป็นคำสอนในพระไตรปิฎก โดยเฉพาะสันติอโศกมีการยกตัวอย่างอุกมาให้เห็นหนึ่งประเด็นว่า การอวดอุติริมนุสธรรมนั้นสามารถทำได้ ซึ่งตรงกันข้ามกับความเชื่อของศาสนากระแสหลักที่เชื่อว่าโครงอุติริมนุสธรรมขึ้นมา จะจริงหรือไม่จริงก็ถือว่าเป็นปราชิกทันที จนมีสำนวนเป็นบทสรุปประโยชน์ของเขาว่า ผู้ที่อวดว่าตนเป็นพระอริยะก็คือ อวดว่าไม่ได้เป็นพระอริยะนั้นเอง

จริง ๆ แล้วก็คงต้องตามไปดูในพระไตรปิฎกว่า พระพุทธเจ้าได้ตรัสเรื่องนี้เอาไว้อย่างไร
จากโลหิตจสูตร...พระไตรปิฎก เล่ม ๙
ข้อที่ ๓๕๘

พระผู้มีพระภาคได้ตรัสว่า... ดูกristolohitจะผู้ได้พึงกล่าวอย่างนี้ว่า สมณะหรือพราหมณ์ในโลกนี้ควรบรรลุกุศลธรรม ครรชนบรรลุแล้ว ไม่ควรบอกผู้อื่น เพาะะผู้อื่นจักทำอะไรให้แก่ผู้อื่นได้...ฯ

ผู้ที่กล่าวอย่างนี้นั้น เชื่อว่าทำอันตรายแก่กุลบุตร ผู้ที่ได้อาคัยพระธรรมวินัยอันตถาด

แสดงให้แล้ว จึงบรรลุธรรมวิเศษอันໂອພารเห็นปานนี้ คือ ทำให้แจ้งโสดาปัตติผลบ้าง อกหากามิผลบ้าง อนาคตมิผลบ้าง อรหัตผลบ้าง...ฯ เมื่อทำอันตราย ย่อมซึ่ว่าไม่หวังประโยชน์ต่อ เมื่อไม่หวังประโยชน์ต่อ ย่อมซึ่ว่าเข้าไปตั้งจิตเป็นศัตรุ เมื่อเข้าไปตั้งจิตเป็นศัตรุแล้ว ย่อมซึ่ว่าเป็นมิฉชาทิภูมิ

ดูก โลหิตะ ผู้ที่เป็นมิฉชาทิภูมิ เรากล่าวว่ามีคติเป็น ๒ คือ นรก หรือ กำเนิดเดียรัจฉานอย่างใดอย่างหนึ่ง

จะเห็นได้ว่าพระสูตรนี้จึงคำนี้ยังกับทัศนะของพระพรหณคุณภรณ์ ที่กล่าวไว้วันหลังลือพุทธธรรม ฉบับขยายความหน้า ๔๔ ว่า

“... เป็นธรรมดากของพระอาริยะทั้งหลายเองที่ว่าท่านไม่oward หรือพุดอิกอย่างหนึ่งว่า ผู้ที่oward ว่าต้นเองเป็นอาริยะก็คือoward ว่าไม่ได้เป็นอาริยะนั้นเอง...”

จะเห็นได้ว่าความเชื่อในคำอธิบายนี้ เป็นอันตรายต่อพระอาริยะทั้งหลาย ตามที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ในโลหิตะสูตร เพราะเท่ากับเป็นการปิดประทูตไม่ให้มีพระอาริยะได้แสดงตัวอกมา เพราะถ้าใครแสดงตัวอกมาเป็นอาริยะ ก็เท่ากับบอกว่าตัวเองไม่ได้เป็นพระอาริยะนั้นเอง จึงเท่ากับเป็นการปิดช่องไม่ให้พระอาริยะทั้งหลายได้แสดงตัวอกมาเป็นแบบเป็นอย่างให้บุคคลได้ศึกษาเรียนรู้ตาม แต่กลับเป็นการปิดช่องให้เหล่าพวกรเกจิทางเดรัจฉานวิชาทั้งหลายพากันอกมาแสดงตนเป็นผู้วิเศษ ตาทิพย์ หูทิพย์ บอกใบให้ห่วย อยู่เต็มไปหมด

จึงน่าเสียดายที่นักวิชาการไม่ได้ระบุออกมาก่อนมาให้มากไปกว่านี้ว่า ที่ลัณติอโศกสอนนักพระ ไตรปิฎกนั้น มีอะไรที่มากไปกว่านี้ มีส่วนใด หรือเรื่องใดบ้างที่ลัณติอโศกสอนแล้ว ทำแล้ว เป็น “เทวนิยม” บุชากราบไหว้อ่อนwonต่อสิงคักดีสิทธิ์ทั้งหลาย โดย “ไม่เป็นเทวนิยม” หรือมีคำสอนใดบ้างที่ลัณติอโศกสอนแล้วไม่ได้เป็นไปเพื่อโลภุตระ และถ้าจะให้ดีจริงแล้วก็น่าจะได้มีการ

เจาะลึก ตามไปดูถึงวิถีชีวิตของเจ้าสำนักนั้นๆ ด้วยว่า แม้คำสอนในสำนักนั้นๆ จะเป็นอเทวนิยมหรือเป็นโลภุตระอันเกิดจากการได้ปฏิบัติในตรัลกษาหรือเรียกรวมว่าโพธิปักษ์ธรรม ๓๗ กิตาม แล้ววิถีชีวิตความเป็นอยู่ของเหล่าคิษย์ผู้ปฏิบัติตามคำสอนนั้นๆ มีความสอดคล้องกับคำสอนสามารถนำมาสู่การปฏิบัติที่จับต้องได้หรือไม่?

แต่นักวิชาการในประเทศไทยนี้ ก็คงใช้แต่เพียงความรู้สึกของท่านสรุปกันเอาง่ายๆ ว่า คราวไม่ได้เป็นอย่างที่พุทธกระแสหลักเป็น คนนั้นก็ถือว่าเป็นคำสอนของพระไตรปิฎกไปโดยปริยาย แต่ถ้าเครยังอยู่ในกลุ่มศาสนากे่าได้แม้จะยังไม่ปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ (จึงปรากฏว่าความเชื่อถืออ กามเป็นระยะๆ) นักวิชาการก็ยังให้น้ำหนักว่าเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มคำสอนในพระไตรปิฎกโดยที่หารู้ไม่ว่า พระพุทธเจ้าได้ทรงบริภาษ พวกรักษาทั้งหลาย (ต่อให้รู้ตามพุทธพจน์ถูกต้องพันเบอร์เซ็นต์ด้วย) แต่หากไม่ปฏิบัติจนบรรลุมรรคผล พระพุทธองค์ก็ให้ถือว่า พวกรเหล่านักรู้เหล่านี้ก็ไม่ต่างอะไรกับบัวเหล่าที่ ๔ (ปทประม) ซึ่งควรปล่อยให้เป็นหยื่อยื่นของเต่าปลา กินไป.

จาก พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อที่ ๑๐๘

บุคคลผู้ปทประม(บัวเหล่าที่ ๔) เป็นไหน?

บุคคลได้ฟังพุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก จำทรงไว้ก็มาก บอกสอนก็มาก แต่ไม่มีการบรรลุมรรคผลในชาตินั้น บุคคลนี้เรียกว่า บุคคลผู้ปทประม

ดังนั้น บุคคลได้กิตาม แม้จะเรียนรู้มาสักส่องผู้อื่นไว้มากmany แต่ตนเองไม่สามารถปฏิบัติจนเกิดมรรคผลได้ ก็ย่อมเป็นบัวเหล่าที่ ๔ (ปทประมบุคคล) ที่ต้องปล่อยให้เป็นหยื่อยื่นของเต่าปลา กินไป ซึ่งไม่ต่างอะไรกับนักวิชาการในปัจจุบันที่เรียนรู้มากmany แต่เข้าใจประชาธิปไตยได้เพียงแค่รูปแบบ จึงพากันอกมาสนใจบุนจอมเด็จการในคราบประชาธิปไตยอย่างไม่ลืมหูลืมตา ผู้ที่เรียนมากรู้มากเหล่านี้ก็น่าจะเป็น “ปทประมบุคคล” เช่นกัน

๕

คนไทยตัวยักษ์ ทนได้อย่างไร
ปล่อยให้นักการเมืองช้ำ ๆ ลอยนวล
 เพราะขบวนการยุติธรรม ซักซ้ำ ?
 และท่านทันได้อย่างไร ที่ปล่อยให้นักการเมืองดี ๆ
 ถูกกระบวนการการยุติธรรมดึงถ่วงเวลา?

การคัดเลือกสายพันธุ์นักการเมือง ด้วยระบบ “สิทธิพิเศษ”

**ปัจจุบันของโลกทุกวันนี้มีใช่ สิ่งแวดล้อม
มิใช่ความยากจน มิใช่การทุจริตคอร์ปชั่น
 เพราะบิดาของปัญหาเหล่านี้อยู่ที่ “นัก
 การเมือง”**

เหมือนเด็กไม่ดี เข้าก์โทษครู
 ผู้ใหญ่คุณภาพต่ำ เข้าก์โทษการศึกษา

เพราะเหตุนี้ “นักการเมือง” จึงต้องเป็น
 จำเลย เพราะท่านเป็นนักบริหาร เป็นผู้กำหนด
 นโยบายเป็นอย่างไรหลาย ๆ อย่าง แทบจะเรียกได้
 ว่าเป็นระดับลูกพี่ลูกน้องของพระเจ้าเลยที่เดียว!

เมื่อยังไม่มีปัญญาที่จะคัดคนดีเข้าสู่เวที
 การเมือง แต่เราก็นำมารีวิวการคัดคนเลวที่เป็น
 นักการเมืองให้รับ ๆ ออกไป!

เมื่อนักการเมืองได้ลิทธิพิเศษมากมายขึ้น
 รถ ลงเรือ เดินทางไปไหน ๆ

แม้แต่ เข้าพักโรงแรม
 แม้แต่ เงินเดือนเบี้ยเลี้ยง

แม้แต่ จะขึ้นโรงพัก
 แม้แต่ จะถูกฟ้องขึ้นศาล
 ระบบปกป้อง คุ้มครอง ต้องมาก่อน
 ระบบกินดือยูดี ต้องมาล่วงหน้า
 ระบบลิทธิพิเศษ ต้องได้เหนือกว่า และ
 มากกว่า ประชาชน

เพราะนักการเมือง มิใช่ชนชั้นธรรมดานะ

แต่เป็นผู้ดูแลลุ่มน้ำทุกช่องประชาน
 หากท่านมิใช่พระเจ้า แต่ก็ต้องนับเป็น
 เครือข่ายของพระเจ้าที่เดียวเชียว!

โลกแห่งการบริโภคนิยม ความเร็วทำให้
 ชีวิตคนเลวขึ้น จิตใจเห็นแก่ตัวหยาบกระด้าง
 แต่โลกแห่งนักการเมือง ที่นับวันกำลัง
 จะกลายเป็นลายพันธุ์อันตรายต่อมนุษยชาติ

“ความเร็ว” คือ ตัวช่วยอย่างยอดเยี่ยม

ประดุจ Safe-T-Cut ตัดก่อนตาย เดือน ก่อนวายวอด!

เพราะชักษาไม่รีบรักษาจะเร่งจึงคร่าชีวิต

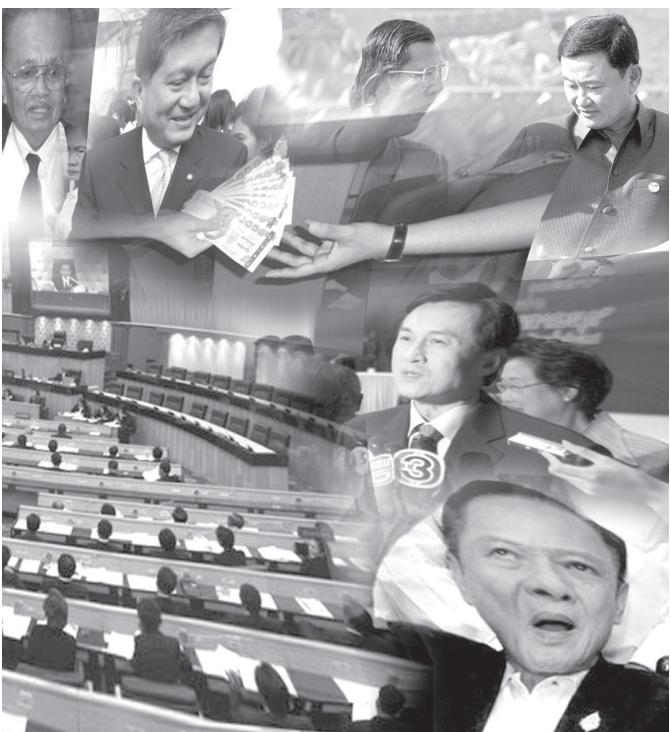
เพราะชักษาไม่รีบ立刻ล้มจึงผุดเกิดแข็ง กับตีกระฟ้า

เพราะเหตุนี้การมีศาลปกครองเพื่อตัดสิน คดีระหว่างราษฎรกับรัฐ

หรือมีศาลพิเศษพิพากษาคดีนักการเมือง โดยเฉพาะ จึงเป็นเรื่องที่ดี

เป็นความໄວในการแก้ปัญหา

แต่ໄວกว่านี้ยังมีอีก

กระบวนการยุติธรรมยิ่งไวการตัดสินพันธุ์ นักการเมือง ก็จะยิ่งมีประสิทธิภาพ

- เปิดตู้รับเรื่องร้องเรียนนักการเมือง โดยเฉพาะให้ทั่วทุกตำบล ทุกหมู่บ้าน

- เปิดโรงพัก คดีนักการเมืองกับราษฎร รวดเร็วเป็นกรณีพิเศษ คดีประชาชนคนธรรมดามาเดินปากตี แต่คดีที่โจทก์จำเลยเป็นนักการเมือง

ต้องสายด่วน EMS

- เปิดอัยการ คดีจะล้างฟ้องไม่ฟ้องรับ กระทำ ให้เห็นเด่นชัด

- เปิดศาลพิจารณาคดีที่นักการเมืองเป็น โจทก์หรือเป็นจำเลย เป็นกรณีพิเศษ

คิวศาลยาวแคลใหนกเดินตามสายพาน แต่หากเป็นเรื่องของนักการเมือง ท่านต้องลัดคิว พิเศษ

รับพิพากษา รับตัดสิน เนื่องจากนักการเมือง เป็นบุคคลพิเศษ

ควรอำนวยความสะดวก

เพียงแค่การเร่งความยุติธรรมให้จบลื้น โดยเร็ว

ลังคมจะเชื่อมั่นศรัทธาภาณุ แห่งกรรม ยิ่งกว่าคุณสมัยได ๆ

พระคริสตีย์ ข้าพเจ้าไม่อยากขอ ขอ กระบวนการยุติธรรม ลดคิวพิจารณา

ข้าพเจ้าก็พอใจสุด ๆ

คนไทยด้วยกัน ทนได้อย่างไร ปล่อยให้นัก การเมืองช้ำ ๆ ลอยนวล เพราะขบวนการยุติธรรม ชักษา ?

และท่านทนได้อย่างไร ที่ปล่อยให้นักการ เมืองดี ๆ ถูกกระบวนการยุติธรรมติงถ่วงเวลา?

หากชาตินี้ เรายกคนไทยยังคิดหาวิธีให้คน ดี ๆ มาเป็นนักการเมืองไม่ได้

ได้ความรวดเร็ว ก็พอใจมากแล้ว

ไหน ๆ ก็ให้ ลิทธิพิเศษก็ได้มากราย น่าจะให้ในทุก ๆ เรื่อง

หากท่านเป็นผู้เลี้ยงลูก เป็นผู้มีความรัก เมตตาเพื่อนมนุษย์

การให้ลิทธิพิเศษ พากเราประชาชนก สมควรให้ในทุก ๆ เรื่อง

หากถูกประหารชีวิต มีนักโทษรอหลายคน เราก็ต้องให้ลิทธิท่าน ในการถูกประหารก่อน!

บทความนี้ไม่ใช่เพ้อฝัน แต่อาจจริงนะ ครับ!

■

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๘<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใหรเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ถ้าครึ่งตามเลี้ยงสัตว์ราจสัรัง “หนึ่งบ้า” ให้เก่าสัตว์ “หนึ่งบ้า” ที่สัตว์เดร็จฉานจะได้จากการกระทำของคนก็คือ ทำให้เดร็จฉานไม่ได้ใช้หนึ่งวิบากตามประสาแห่ง “การดำเนินชีวิต ไปตามกรรมของมันเอง” แต่คนมา “ช่วยสัตว์” นั่นคือ คนไม่ให้สัตว์ได้ “ช่วยตนเอง-ลำบากตนเอง” ซึ่งการช่วยตนเอง หรือลำบากตนเองนั้นเป็น “การชดใช้หนึ่งกรรม” ของสัตว์โลก แต่คนมา “ทำให้สัตว์-ทำแทนสัตว์” สัตว์ไม่ได้ทำเอง ไม่ได้ ทำกรรมเอง แต่คนทำแทน สัตว์จึงกลับยิ่งเป็น “หนึ่งกรรม” เพิ่มขึ้น นี่คือ คนไม่ได้ช่วยสัตว์ให้มี “บุญ” เพิ่มขึ้นเลย มีแต่เพิ่ม “บาป” เพิ่ม “หนึ่งบ้า” ยิ่งขึ้นๆ

นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “ลูกพระรัตนตรัย” ๙๙ ม.๑๐ ต.เข้าข่ายสน อ.เข้าข่ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำามณี ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำามณ ใหม่ข้อ ๑ เท่านั้น และยานานมานานป่านนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำามณที่อัตโนมัติดังนี้เจาสายหายใจลึกและแผ่กวางอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวดีเกี่ยวพันพร้อมทั้ง เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น “ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มาnananและนานแล้ว อาทماพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาหายดังนั้น แค่คำามณว่า ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ? เท่านั้น การตอบ จึงยีดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลักหลาภมานามนั้นบัดนี้ และยัง จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรที่เดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ดังแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำามณประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “ลูกพระรัตนตรัย” ก็ได้ ของผู้อื่นที่เป็นคำามณใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำอบที่ยังตอบไม่จบของคำามณข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำามณใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ “ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อๆไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั้งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๙ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙ มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภานานั้นทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีกในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๗๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่าตมาได้อย่างมากหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า “อาริยชนขั้นอนาคต” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมกับฐานะ

“นักการเมือง” ผู้ได้ยังมีพฤติกรรม ที่ “แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” จากงานการเมืองอยู่/ จึงไม่ใช่นักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วว่าด้วยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” ด้วยโลภด้วยโภสัตว์โดยไม่ทางมากขั้นทาง เท่าใด ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และย้อมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้นฯ

ตั้งนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วว่าด้วยงาน การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” ด้วยโลภ ด้วยโภสัตว์โดยไม่ทางน้อยลงฯ เท่าใดฯ กระทั่ปไม่มี เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักการเมือง และย้อมทำลายการเมืองน้อยลงฯ ด้วย เท่านั้นฯ หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่ แท้จริงยังขึ้นเท่านั้นฯ

“ประชาธิบัติอย่างบูรณะแบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็ เพราะประชากร มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน -ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาก กัน-ความพร้อมเพียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๕๓ ในสารนัยธรรมกี้แล จึงเป็น สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุจนาฯ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญญาที่เข้าใจในสังจะะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอ กัน หั้งในด้าน “สมมุติสังจะะ” และหั้งในด้าน “ปรัมตัตสังจะะ”

ซึ่งเป็นเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช ๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต ๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่ สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้ บูชา กันที่เดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี ความปริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคม เป็นที่พึ่งของสังคม แท้ เพาะเป็น “สรณะ” หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหันต์” จริง ก็ยิ่ง เป็นเรื่องพิเศษร่วมกับของมวลมนุษยชาติ ด้วยอย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” หั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมี “สิ่งที่เป็นจริง อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรัมตัตสังจะะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณ ๓” เพื่ออธิบายไม่ได้แค่ ๓ ลักษณะ ต่อไปกล่าวขณะที่ ๘ “การไม่สั่งสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวนี้อย่างมีปัจจัย “มิจฉาทิภูมิ-สัมมาทิภูมิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอาริยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา ทิภูมิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิภูมิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๖ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิภูมิ” ที่ จะปฏิบัติให้เกิดมารคกิจผลเป็น “อาริยชน” หรือไม่มีประทาน ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตรภูมิ” ได้แน่ๆ “มิจฉาทิภูมิ ๑๐ และสัมมาทิภูมิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อัตถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิกูฐิ)ว่า “ทาน”ที่ทำไปนั้นฯ “มีผลແນ” โดยเฉพาะ “ผล”ที่เป็น“โลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิกูฐิ)ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเพ่านั้น ไม่มีผลบุญผลบารอไร tro ก็คือ “มิจฉาทิกูฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นที่เดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดเจนอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น“มิจฉาผล” ได้บ้า หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน”อย่างไรจะเป็น“ผล”สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องคึกข咤ให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือ หรือความเห็น(ทิกูฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอามาก็ได้อธิบาย “ทาน”ที่เป็นบ้า และ “ทาน”ที่เป็นบุญ ไปพอกลงครัว ซึ่งต้องคึกข咤กันให้ดี ไม่ใช่นั้น จะ “ทำทาน”กันได้ “บ้า” ตลอดกาลนาน]

เรื่อง “ทาน”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้คึกข咤อย่าง “สัมมาทิกูฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ “การเสียสละแก้กันและกัน”นี้แหลก คือ พฤติกรรมอันนิเวศที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นหัวใจ “ประโยชน์” แห่งตน แก่สังคม และเป็นหัวใจ “มารคผล” ถูนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน”ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเราจำลังอธิบายเจ้าเล็ก “ประโยชน์” ขึ้นสูงขึ้น คือ “สัมประยิกตตะ” ที่พุทธศาสนา Nikolayevich จัดทำให้เจ้าใจที่ยังไม่เป็นแบบ “เหวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิกูฐิ ซึ่งอัตมาทำลังอธิบายให้กระจั่งชักกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเหวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนา Nikolayevich หลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สัมมา” แยก “บุญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมารคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรัมัตธรรม”

การปฏิบัติก็ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิกูฐิสูตร - สักการะทิกูฐิสูตร- อัตตาสุทิกูฐิสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะอกและใน ห้าง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เหวนานในเวทนา” ลงทะเบียด หมายไป/ถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเบื่อนัดดา” (อนัตติ) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ชาติ) “เห็น” (ปัลติ) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นเที่ยว

ฉบับที่ “แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสماธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน หั้ง “ศีล-สماธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของ การปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญ ตามองค์ธรรมสูชีนารិวรมด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอัตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชชา ๙” ที่สามารถ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมารคุมมีผลถึงขั้นลดลงภิกิเลส “ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุข พิเคราะห์” (วุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้น สูงสุดได้ อันเป็นการลิ้ง “ทุกขอริยลัจ” เป็น “บรรปประโยชน์ ขั้นอุตมมัตตะ” หรือ “ประโยชน์” ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นเห็น “สุขชนิดบรรมสุข” (ประมังสุข) [เราได้อธิบายกันมาเรื่อยๆ ถึง “อวิชชา” และกำลังจะได้สราย ถึง “ปฏิจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจากการ “อวิชชา” ซึ่งเราจะ “ได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสูกันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเดียวหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมประยิกพ” ซึ่ง ตามทิกูฐิ “เหวนิยม” นั้นเข้าถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากว่างไป ก็ไป สู่ปรโลก แม้ชาพุทธเองก็เคย ยังเข้าใจ “ปรโลก” เมื่อตนที่เหวนิยม เข้ายึดถือเก็บทั้งนั้น ส่วนทิกูฐิ “อเหวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาพุทธผู้ใด “ไม่ล้มมาทิกูฐิ” มิจฉาทิกูฐิ แค่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นั้น ก็ແน่วอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมประยิกตตะประโยชน์” ย่อม ผิดไป ไม่มีมารคผลเด็ดขาด]

ขออภัยนั่นว่า พุทธนั้นเป็นศาสนานี่ที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม ความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้นโลกุตรสักจะ จึง จะเป็นมารคผลของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่渺แคลโลกียะเป็น มารคผล** และมารคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถึงพร้อมด้วย

วิชานะและรวม

ถึงพร้อมอย่างไร “จะนะ”ที่เกิด “วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาทิมาว่า “ครากรู้” น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้า “เมื่อคราบๆ ดูบ้าง เมะจะพยายามอ่อน ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็น กันกระจางแล้วแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจเบิกกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชลิมคีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนูญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้ถูกต้องใน ความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชลิมคีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะเห็น โถงฯ ชัดเจนว่า ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง “ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะ “ง!” แทนจะไม่อายจะเบื้องกันเลยที่เดียว เพราะหั้งสิ่งหั้งเรื่องที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ใน กฎ ๒๕๐ กว่าปีโน้น พุทธอยู่ต้นก์ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มี ในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” คงจะนับถือหัวใจ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” หั้งหลายกลับ มีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อ สังคม “ศรัทธา” ก็ยิ่งไม่รับรู้ผลด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆ ตาม พระอนุสາส尼 ประโยชน์อันเป็นอวิริยะก์ ไม่เกิดกับสังคม

[เราทำลังบัญญาความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อ ที่ ๘ คือ “อยู่เป็นวัตร” “เดชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธ ละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการໄข์แจ้งให้รู้นัยสำคัญ อย่างหนึ่งของวิธีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพ นิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด (เรื่องราวดีในชาติก่อนๆ ของ พระองค์) จึงทรงว่าลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็น อันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เรายังได้เข้าใจ กรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และ นัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

พระพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ใต้ต้นโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งขัดว่า “มารคองค์ ๙” ปฏิบัติอย่างไร และเมื่อเราต่ออะไรร่องามากมาย ที่เป็น.. คุณธรรม-คุณวิเศษ -คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”

[ผู้ที่เป็น “พุทธ” นี้ คือ “ผู้มีภารกิจรักษาและรักษาอันเป็น อุตตรัมณสสธรรมของตน” เพราะคนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น “คุณวิเศษ” (อุตตรัมณสสธรรม) นั้นๆ จริง]

ซึ่งอาการ เช่น ว่านี้ อาทิมาเคยปฏิบัติมา มันคืออาการ ชนิดหนึ่งของการเข้าสู่ “อรุปฌาน” แบบถูก (นั่งหลับตาทำ samaichi) กลางคือ การทำสมาริชั่งหลับตาเพ่ลงหายใจเข้าออก อาณานิคมสตินี่แหละ อาทิมาเคยมีอาการ “ปึง!!!” ซึ่งเป็น อาการของการออกจากโลก (gap) แห่ง “อรุปฌาน” เข้าสู่โลก (gap) แห่ง “อรุปฌาน” นั้นเอง อาการขณะนั้นรู้สึกขาด.. “ปึง!!!” เมื่อเวลาหลุดออกจากโลกจริงๆ มันเป็นอาการที่ขาด หรือหลุดออกจากไปแปรงฯ หลุดชนิดที่ขาด “ปึง!!!” ออกจากไปแปรงฯ ก็เมื่อเวลาอยู่ในโลกหนึ่ง แล้วหลุดออกจากไปอีกโลกหนึ่งที่ ต่างไปเลยที่เดียว เข้าสู่โลกแห่ง “ความว่าง” มันว่างโลงใส สว่างอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ไม่มีที่เปรียบ มันเป็น ความรู้สึกสุดจะบรรยาย

อารมณ์นี้ผู้คนส่วนใหญ่พิดกันว่า นี่คือ แดนแห่ง นิพพาน แดนแห่งความหลุดพ้น (มันมีอาการหลุด “ปึง!!” นั้นเอง) แดนแห่งความว่าง ที่ว่างอย่างวิเศษใสสุดแบลกประหลาด หั้งๆ ที่เป็น “มิจฉาทิฏฐิ” ที่พระพุทธเจ้าไม่ได้จัดเข้าอยู่ ใน “ทิฏฐิธรรมนิพพานทิฐิ” ด้วยซ้ำ อารมณ์อย่างนี้ หรือแค่ กพอย่างนี้ พระพุทธองค์จัดอยู่ใน “อปรัตนกับมิจฉาทิฏฐิ” เท่านั้น (อปรัตนกับมิจฉาทิฏฐิ แปลว่า ผู้ยังดีถือในกำกับกำหนดที่สุดเบื้อง ปลาย) คือ แค่ Crowley ได้เพียงชั้น “ทิฏฐิ” เท่านั้น หมายความ ว่า ได้แค่ “ความรู้, ความเข้าใจ, ความเห็น, ความเชื่อ” (ทิฏฐิ) เท่านั้น ยังไม่ใช่ “ความเป็น, ความมี, ความเกิดในจิต” (ภาวะ) ที่ถูกต้อง พระพุทธองค์จึง “ไม่ได้จัดอยู่” เน้นที่มีจิตหรือมี อารมณ์ที่นับได้ว่า “นิพพาน-นิพพาน” อะไรหรอก มันเป็นแค่ “มิจฉาทิฏฐิ” เท่านั้นเอง ยังอยู่ห่างไกล “นิพพาน” ยิ่งนัก แต่ที่หลงกันว่า ได้นิพพานนั้นก็เป็น “มิจฉานิพพาน” เพราะไม่ใช่ภาวะที่เข้าขั้น “มีจิต” หรือได้เข้าไปล้มผล ความรู้สึก” (เวทนา) ที่เป็น “ภาวะนิพพานแท้ๆ” แต่ยังไงได้ ได้แค่เพียงว่า “ทิฏฐิ” อยู่ว่า “นิพพาน” เป็นอย่างนั้นๆ

แต่แท้จริงผู้ที่มี“ความเข้าใจเช่นนี้” มันแค่ความเชื่อ (ทฤษฎี) และ“ความรู้”(ทฤษฎี)เท่านั้น ภาวะของ“นิพพาน”ยังเป็นลมๆแล้งๆ มันยังไม่มีภาวะ “ภูมิสัมมานิพพาน”เลย

เพราะบางคนมีแค่“ทฤษฎี” ยังไม่ได้ปฏิบัติ แม้ปฏิบัติก็“มิจามารค” ถ้าได้..ก็เป็น“มิจາพล” เพราะไม่สามารถเกิด“เนกบัมมสติอุเบกษาเวทนา”(ภูมิ“รูปถานที่ ๔”)ที่เป็นภาวะ“พื้นฐานแห่งความเป็นนิพพาน” เกิดขึ้นในใจของผู้ปฏิบัติ

ผู้มี“ภูมิโลกุตระ”จริงเท่านั้นที่จะสามารถใช้“อุปทาน”ตรวจสอบ“อาการسانัณญาณภูมิ-วิญญาณัญญาจิตนภูมิ-อาภิญญาณัญญาจิตนภูมิ-แนวสัญญาณลัญญาจิตนภูมิ”ได้จริง

ส่วนผู้ที่“มิจามาทิภูมิ”และปฏิบัติ“มิจามารค”นั้น ก็จะวนอยู่แต่ในภาวะซ้ำซ้อน อาการสักความว่างแบบที่ตนได้นั่นเอง วิญญาณกวนอยู่ในภูมิโลกียะเดิมมั่นแหลก แต่“ทิภูมิ”นั้นเป็นแค่“ว่าทະ”(คำพูดที่เปลกไปเท่านั้น ภาวะจริงก็คงอยู่ในภูมิเดิม เปเลี่ยนไปแค่“ว่าทະ” ส่วนภาวะไม่มีอะไรใหม่ ไม่มีอะไรที่พัฒนาอีกไปจาก“โลเกียภูมิ”แต่อย่างใดเลย

ผู้ยังเข้าถึง“ภูมิโลกุตระ”ไม่ได้จริง จึงมีแต่“ว่าทະ” มีแต่“ความเห็นของตน, ความเชื่อของตน”เท่านั้นกว่า “นิพพาน” เป็นแค่นี้ตามประสาฐานุปที่ตนปั้นแล้วหลงเพ้อต้านนี้ไป

นี่คือ ภาวะที่เป็นแค่“อัตตราทุปบาท” คือ “อัตตา” ที่เข้าหลงว่าเป็น“นิพพาน”นั้น เขาได้แค่“ว่าทະ” แม้แต่“รูป” ที่ได้สัมผัสน์“ไม่มี” หรือแม้มีก็“มิจามารค” จึงเป็นการได้แค่“พุดกันไป” มีแต่“คำพูด”(ว่าทະ)เท่านั้นที่ได้ “นิพพาน” ที่พุดกันก็แค่梦ฯแล้งๆ เพียงผ่านกว่า“นิพพาน”กันไปเท่านั้น

แท้ที่จริงคือ “อาการسانัณญาณภาน” ซึ่งเป็น“ภาน” ในภาวะค์ ไม่ใช่“ภาน”แบบพุทธ แต่เป็น“ภาน”ที่ถูกดีดับส หรือพระป่าในประเทศไทย แม้คนที่ไปกราบกันอยู่ด้วยชาตินั่น

“ภาน”ชนิดนี้เป็นการสร้าง(นิมิต)อัตตราสำเร็จด้วยจิตชนิดหนึ่งเท่านั้น “อัตตา”หรือ“ภาน”ชนิดนี้คือมโนเมยอัตตา ซึ่งผู้ปฏิบัติสามารถบัน្ត(นิมิต)อุปภาพหรือรูปภาพขึ้นมาเอง ได้ กระหั้นสำเร็จ “ตัวตน”(อัตตา)นี้ก็“เกิด”(ชาติ)สำเร็จ ตาม“ภาวะต้นเหตุ”ของตนสำเร็จเป็นภาพ “ภาน”ที่ได้นี้จึงเท่ากับสร้าง“รูปภาพและอรูปภาพ”แท้ๆ(ไม่ใช่“ภาน”ที่อัดบับพจนชาติ)

ซึ่งอาการсанัณญาณภานนี้ ในขณะที่เป็น“อาการсанัณญาณภาน”อยู่ ขณะนั้นผู้บรรลุจะยังไม่เข้าตัวเอง จะมี

แต่อารมณ์ว่าง ที่ไม่มีแม้แต่ความรู้สึกว่าเป็น“ตัวเรา”(อัตตา)

จะยังไม่เข้าตัวว่า “เรา”คือ“เรา” หรือ“เรา”คือใคร ในขณะนั้น มีแต่“อารมณ์ว่าง”เท่านั้นที่มีความรู้สึกอยู่ คือมีแต่“ความรู้สึกว่าง”โลงส่วนใส่ไปกลอย่างไม่มีที่ลินที่จบ(อนัมโต อาทโน) ซึ่งมันเป็น“ความว่าง”(อาทโน)ชนิดไม่มีนิวรณ์อยู่ ซึ่งขณะนั้นเท่านั้นที่เป็นอยู่(แบบภาษา) แต่ผู้ตกอยู่ในภาวะนี้ ยังไม่รู้ตัวเองว่า “เรา”เป็นใครในขณะที่อยู่ใน“อารมณ์ว่าง”นั้น เราเป็น“ตัวความว่าง”เลียเอง ทว่า“เรา”ยังไม่รู้สึกใน“ความเป็นเรา”(ราศีอีโค) อารมณ์นี้จะเป็นอยู่ซึ่งระยะหนึ่ง จนกว่า “เรา”จะรู้สึกตัวว่า“เราเป็นใคร”ที่กำลังอยู่ใน“ภาวะนั้น”หรือจะรู้ขึ้นมาว่า“อยู่ ที่นั้นขณะนั้น”คือ“เรา”(ราศีอนาย.เป็นต้น)

เมื่อใด..“เรา”รู้สึกตัวว่า เราคือเรา หรือเราคือใคร ในขณะนั้นเอง คือ การล่วงพ้นจาก“อาการсанัณญาณภาน”เข้าสู่“อุปทาน”ซึ่งเป็น“วิญญาณัญญาจิตนภาน”

เมื่อผู้บรรลุ“อาการсанัณญาณภาน”รู้สึกตัวเอง หรือรู้ขึ้นมาว่า ตนเองคือใคร เมื่อตน“เรา”คือผู้มีความรู้ตัว”ว่า เป็น“เรา” จนนั้นจึงจะมีอารมณ์หรือมีความรู้สึกว่า อ้อ.. เรายังอยู่ในอารมณ์ว่างนี้ รู้ความเป็น“เรา”ขึ้นมาในบัดนั้น วิญญาณรู้ความเป็น“เรา” ภาวะนี้ขอว่าล่วงพ้นจาก“อาการсанัณญาณภาน”เข้าสู่“วิญญาณัญญาจิตนภาน”ที่“รู้ว่าเป็นเรา”

ที่แท้ก็เป็น“จิตว่างจากนิวรณ์”ซึ่งขณะนั้น ที่ตนให้ไว้ ปฏิบัติให้หลบเลี่ยงจากการมีนิวรณ์มาได้ หรือกดขมให้อาการนิวรณ์มันสงบชั่วคราวได้ หรือหลีกหนีมาจากการมีนิวรณ์ แต่เดียวขณะนั้น ตามวิธีเพงกสิณหั้งหลาย

ถ้าคนผู้ที่ปฏิบัติได้ภาวะนี้แล้วหลงเขาแค่นี้เป็นเบื้องปลายสุดของที่หมาย(อปรันตะ) ก็จะจบอยู่ที่“อารมณ์นี้ตลอดไป” (สัสตะ) ถือว่า นี่เป็น ที่สุดอันยิ่งยืน(ธวัง)

นี่คือ “อัตตา”ของผู้มีทิภูมิหลงใน“สัญญาทิภูมิ”

เป็นความหวานเย็นอยู่ในวัฏจักรของผู้มี“ทิภูมิ”ที่เชื่อว่า “อปรันตากปิกทิภูมิ”(ผู้ดีดล่องในการกำหนดที่สุดเบื้องปลาย) ซึ่ง ความจริงซัดเจนก็คือ ผู้วนเวียนอยู่ในวัฏจักร“ตนเอง”(อัตตา) ที่ตนหลงกำหนดขึ้นมาให้แก่ตน และนิมิตขึ้นจนสำเร็จ ด้วยจิต(มโนมายอัตตา)เท่านั้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๔๕-๔๖)

นอกจากนี้อีกจานนี้ ก็คือ ผู้เห็นผิด(มิจามาทิภูมิ)ที่ได้คึกขามาว่า นิพพานนั้นจะต้องเป็น“การดับ” ไม่ใช่อยู่กับ

ความว่างส่วนโลงแบบนี้ จึงพยามยาม “ดับความรับรู้-ดับความรู้สึกทั้งปวง-ดับการกำหนดครุ่งเรต่ออะไรต่อไปเลย” นั่นก็คือ “ดับเหตุนา”ของตน หรือ “ดับสัญญา”ของตนเอง ต่อไป ให้คนไม่มีความรู้สึก-ไม่มีความรับรู้อะไร “ไม่กำหนดรู้อะไรเลย” เป็น “อัลเอนซ์” อีกที เพราะเชื่อว่า “นิโรหิรีอนิโรห์ สมบัติ” ต้องเป็นอย่างนี้ เชื่อว่า ถ้า “ดับ”เหตุนา หรือ “ดับ”สัญญา นี่แหลกคือ “นินพพาน” [ที่จริงการดับเหตุนาหรือดับสัญญา ดังนี้นี่ ไม่ต้องมาถึงขั้นอุปปาน แค่ในขั้นอุปปาน ก็ “ดับ”เหตุนา หรือสัญญาได้แล้ว สำหรับผู้ที่สามารถในอุปปานแล้วเพียงพอ]

ผู้นี้จะปฏิบัติตามที่กล่าวมานั้นให้สำเร็จ นั่นคือ “ดับเหตุนา” หรือ “ดับสัญญา” ได้สำเร็จ เมื่อสำเร็จแล้วเชื่อว่านี่คือ “ากิญจัญญาณณาณ” คือผ่านพ้น “วิญญาณัญญาณ” ณ จิต “ขึ้นไปอีก ชั้นเป็นภูมิเดียวกันกับ “อัลเอนซ์” คือ “ภาวะที่มีการดับจิตดับวิญญาณไม่ให้มีความรับรู้อะไรเลย” ก็เท่านั้น ผู้ที่ได้สำเร็จก็เป็น “อัลเอนซ์สัตว์” และเรียกว่า “นิโรห์ หรือนิโรห์สมบัติ” (ซึ่งแตกต่างจาก “นิโรห์” ของพุทธคณลักษณะ)

ที่แท้คือ ทำตนให้เป็นก้อนเดินก้อนเดิน ซึ่งเท่ากับ พากเพียรทำตนให้ไม่รู้อะไร และทำให้สำเร็จ ก็เท่านั้น แล้ว ก็ฝึกหัดให้ชำนาญให้คนทำได้กงได้แน่ได้หนาโดยหลง เนื่องกันว่า ทำให้มากให้หนา ก็จะสำเร็จเป็น “นินพพาน” ควร

นี่เป็น “ความเห็นผิด” (มิจฉาภิกขุ) อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง กล่าวคือ “นินพพาน” นั้นเมื่อaraman ไม่ใช่ไม่มี “อารามณ์” (เหตุนา) เรียกว่า “อารามณ์นินพพาน” ไม่ใช่ไม่มี “ความรู้สึก” (เหตุนา) พระพุทธเจ้าตรัสว่า นินพพานนั้น ยังกว่าสุข (นินพพัน บรรมัช สุข) ผู้ที่ทำแลกันน่ว่า “นินพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง” แสดงว่า นินพพานต้องมีความรู้สึก (เหตุนา) และความรู้สึกนี้ ไม่ใช้อารามณ์ “สุข” หรือ “รஸสุข” อย่างที่ชาวโลเกียร์มักนั้น มั่น “สุข” ไม่เหมือน “รஸสุข” ของชาวโลเกียร์ เพราะ “สุข” ของนินพพานเป็น “อุปสมสุข” หรือ “อุปสมสุข” (สุขสงบอย่างพิเศษ สุขโดยอุดม ซึ่งเป็น “สุข” ที่ปราศจาก “สุขและทุกข์” ที่ชาวโลเกียร์เข้าสุข เรียกว่า “อุทกุณสุข”)

พระฉะนั้น “ความดับ” ของนินพพาน จึงไม่ใช่ “ดับ” อย่างพากเพียดั้นๆ อย่างๆ โดย “ดับ”เหตุนาทั้งหมด “ดับ”สัญญา ทั้งหมด “ดับ”จิตทั้งหมด จน “ไม่รู้อะไร” ไปดื้อๆ ท้อๆ ทั้งดุ๊น

ตัวอย่างสำคัญของ “อธิจิตลิกขา” หรือ “การทำสมาธิ” แบบพุทธนั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า สามารถของ

พุทธ มีการ “เจริญสมานิเฉพาะส่วน” (เอกัคคากวีติ สามัคคิ) เพื่อ เท็จแห่งความละเอียดในประมัตธรรมต่างๆ หรือเพื่อเท็จแห่ง ในการพิจารณาภายในกาจ-เหตุนาในเหตุนา-จิตในจิต-ธรรม ในธรรม และจะบรรลุ “ตีรณะปริญญา” จะบรรลุ “ขัมมาจัย ลัมโพธิมงคล” (พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๒๔๔-๒๔๕)

จริงอยู่...ในความเป็น “นินพพาน” นั้นมี “ความดับ” แต่ สิ่งที่ “ดับ” สนิทนั้นคือ “กิเลสตับ” ไม่ใช่ “จิต วิญญาณดับ” หรือ “ดับความรู้สึก” (ดับอารมณ์) ซึ่งต่างจาก “ดับเหตุนา-ดับสัญญา” ไปทั้งหมดอย่างพากเพียดั้นๆ แล้ว

ที่แท้แล้ว นิโรหิรีอนิโรห์สมบัติก็ได้ อัลเอนซ์สัตว์ก็ได้ ดับเหตุนาหรือดับสัญญา ก็ได้ (ที่ทำเปลี่ยนมาจาก “สัญญาเหตุยิต นิโรห์” ซึ่งอาจเป็นมันยังลำดับที่ลึกซึ้งมาก อาทิตย์พยาบาลอธิบาย มาตลอด) ากิญจัญญาณณาณ (แบบทุกเชิง) ก็ได้ ล้วนแต่เป็น สภาวะเดียวกันทั้งสิ้น แค่ภาษาเท่านั้นที่ต่างกัน ส่วนสภาวะ ไม่มีอันใดต่างกันเลย นั่นคือ สภาวะนั้นเป็นการดับไปทั้งดุ๊น ไม่ใช่ “ทำให้เกิดความดับเฉพาะส่วน” (เอกัคคากวีติ นิโรหิรี โสด)

เป็นต้นว่า ไม่ใช่การดับกายในกาย ไม่ใช่การดับเหตุนาในเหตุนา ไม่ใช่การดับจิตในจิต ไม่ใช่การดับธรรมในธรรม ตรงตามแบบ “เจริญสมานิเฉพาะส่วน” (เอกัคคากวีติ สามัคคิ) หรือตรงตามแบบ “เจริญสมานิหนึ่งเดียวที่ยืนยัน ว่าเป็นความตระสูจเฉพาะของพระพุทธเจ้าแน่นอน” (เอกัคคากวีติ สามัคคิ) ตามพุทธคติสตรีที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แน่

ถ้าผู้ปฏิบัติ ไม่ใช่ “วิปัสสนาญาณ” หรือ ไม่ใช่ “อธิปัญญา ลิกขา” “เจริญสูงลงขั้นสามารถสัมผัส “รู้” (ชาดก) เท卢แห่งทุกข์ อยู่เป็นปัจจุบัน (วิหารติ) และ “เห็น” (ปัสสติ) เท卢แห่งทุกข์ อัน คือ “ตัวกิเลส” อยู่หลักๆ ในปัจจุบันนั้นๆ ที่เดียว (วิหารติ) ก็ยัง ไม่ถึงขั้นบรรลุธรรมที่เรียกว่า “รู้แจ้งเห็นจริง” อย่างเป็น วิทยาศาสตร์ทางจิต ในความเป็นประมัตต์

ซึ่งผู้ปฏิบัติต้องสัมผัส “เห็น” ตัวตนของตัวหนอนเป็น “จิตในจิต” ที่ ซึ่งว่า “ภาวะตัวหนา” นั้นคืออย่างนี้ๆ เอง ซึ่งว่า “ภาวะตัวหนา” นั้นก็อย่างนี้ๆ เอง แล้วก็ “กำจัด” ตัวการคือ “ตัวหนา” ตัวนี้ๆ “เฉพาะส่วนนี้ส่วนเดียว” (เอกัคคากวีติ) ให้ได้ และในข้อปฏิบัติของพุทธ คือ อธิคีลิกขา-อธิจิต ลิกขา-อธิปัญญาลิกขา หรือจะนะ ๑๕ แล้วก็ปฏิบัติตามหลัก โพธิปักขิยธรรม ๓๗ เมื่อสั่งรากศีล สำรวมอินทรีย์ มีผัสสะ

“สัมผัสเห็น” ตัวอารมณ์ “สัมผัสเห็น” ตัวความรู้สึก อันเป็น “เหตุนาในเหตุนา” ว่า อย่างนี้ๆ องค์คือ “เคลศิตระเหตุนา” และ ปฏิบัติกระทั้งสามารถ “ออกจาก” (แยกขั้มมะ) เหตุนา (อารมณ์) “ออกจาก” (แยกขั้มมะ) ความรู้สึก (เหตุนา) ที่เป็นเคลศิตระเหตุนา (ความรู้สึกหรืออารมณ์ที่ยังเป็นบุคคลกีวิลลี่)

และเมื่อได้ปฏิบัติจนกระบวนการเข้าสู่สภาพ “แยกขั้มมะ” หมายความว่า “ออกจากอารมณ์โลภี” นั่นๆ ด้วยข้อปฏิบัติ ที่ไม่ผิด (อปัณณปฏิบatha) จนสามารถ “ดับเฉพาะเหตุเท่านั้น” (เอกสนธิ) ได้ไปตามลำดับ โดยมีความรู้สึกเชิงอนุพัทธ์ที่เรียกว่า “วินชชา” นับตั้งแต่ “วิปัสสนาญาณ” จนที่สุดถึง “อาสวักขยญาณ” เป็น “อธิปัญญาสิกขา” รู้จักว่าเจ็บรู้จักทุกสภาวะธรรม มาตลอดสายแห่งการปฏิบัติอย่างครบครัน โดยมี “เตวิชิช” ซึ่งก็คือ “วิชชา ๓” ที่เป็นวิชชา ๓ ข้อสุดท้ายของ “วิชชา ๙” ได้แก่ “ปุพเพนิเวสาสานุสติญาณ-จตุปปกาตญาณ-อาสวักขยญาณ” นั่นเอง ที่ต้องตรวจสอบแล้วว่า กิจกรรมทั้งรู้แจ้งเป็น “กตญาณ”

เพราะ “พันธุ์อวิชาลั่นโยชน์” หรือลื้นอวิชาลั่น ชนิดที่ ตรวจสอบด้วย “อุปปานา ๔” (แบบพุทธ) แล้วว่า อีกๆ งานจะถูก ทະລາວบปริสุทธรรบุรุณถึงที่สุด “สัมญາเวทยินโนธ” แน่แท้

ที่ได้สร้างยานั่นมาถึง “อาภิญจัณญาณตนนาณ” แบบ นั่งหลับตาทำมานะ มี “ความดับ” แบบหลับนิ่ง ไม่มีการรับรู้นั้น คือ “ความหลงผิด” อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง ที่อ่ามาย้าย ยืนยันอย่างตั้งใจเสมอ เพราะถ้าไม่ล้มมาทิภูมิถิ่นที่ว่านี่แล้ว ย่อมหมดหวังที่จะปฏิบัติบรรลุ “นิพพาน” แท้จริงได้

ฉะนั้น แหล่งคือ “อัตตา” ของผู้มีภูมิหลังใน “อัตญัติ ทัธ” นัยหนึ่ง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ใน “ทิฏฐิ ๖๒”

เป็นความวนเวียนของ “ภูมิ” ที่ชื่อว่า “อปัรันตอกปีกพิธี” (ผู้ยึดคือในกำราบคนที่สุดเงื่องปลาย) ซึ่ง ความจริงที่ชัดเจนก็คือ วนเวียนอยู่ในวัฏจักร “ตนเอง” (อัตตา) ที่ตนหลงทำให้ตน แต่ละนิมิตที่นั้นจะล้าเร็วๆ ด้วยจิต (ไม่เมะยอัตตา) เท่านั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๔๗) ดังที่ อาจารย์สถาปัตย์ เป็นต้น

ส่วนอุทกดาบสก “ดับเหตุนา-ดับสัมญາ” ลงได้สำเร็จ เช่นกัน และหลงว่า เป็น “นิรธหรือนิรธลามบัต” เมื่อันกัน ทว่าโดยสิจจะ “ราชตุลิตวิญญาณ” มันมีหน้าที่ “รู้” แม้จะถูกสะกดไว้ได้เก่งขนาดไหน ข่มมันไว้ได้ก็เท่าที่อำนาจกำลัง

แห่งการกดขี่มั่นใจว่าเวลาหนึ่ง ลับบ้าง ยาวบ้าง แม้จะ ยาวนาน ขนาดไหน เมื่อฤทธิ์ของการกดขี่มหดลง จิต วิญญาณมันก็ต้องขึ้นมาทำหน้าที่ “รู้” จนได้อยู่่อง

แต่ เพราะอุทกดาบสพยาภัย “ดับ” แบบเดียวกันกับ อาจารย์สถาปัตย์ “ดับ” โดยไม่ได้พยายาม “สัมญາ” (ความกำหนดรู้) เพื่อที่จะ “รู้” แต่อย่างใด แม้ “ราชตุลิตวิญญาณ” มันทำหน้าที่ขึ้นมา “รู้” อุทกดาบสก กดขี่มันลงอีก ไม่ให้ “จิตวิญญาณ” ของตนรับรู้ จะ “ดับ” ทันที ไม่ให้ “ราชตุลิตวิญญาณ” (จิตวิญญาณ) มันขึ้นมารับรู้ได้ การกระทำเช่นนี้เมื่อละ คือลักษณะที่ชื่อว่า “มีสัมญາ ก็มีใช่ ไม่มีสัมญาก็มิใช่” หรือ “มีการกำหนดรู้ ก็มีใช่ ไม่มี การกำหนดรู้ ก็มิใช่”

เพราะเมื่อได้ “จิต” มันจะทำหน้าที่ “รู้” อุทกดาบสรับใช้ความแวงไว้รู้ทัน แล้วก็กดขี่มั่นทำ “ความดับ” ลงไปทันที ไม่ให้ “ราชตุลิตวิญญาณ” ขึ้นมาทำหน้าที่ “รู้” จนสำเร็จได้ลักษณะ เป็นอันขาด มันจึงเหมือน “ดับ” ต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา แต่ อยู่ในลักษณะ “จะรู้ก็ไม่ใช่ ไม่รู้ก็ไม่เชิง หรือสัมญาก็มิใช่ ไม่สัมญาก็มิใช่” นั่นเอง

ตนเองจึงตกอยู่ในสภาพ “ไม่รับรู้อะไร” เป็นที่ตั้ง แล้ว นับเอกสารนี้ว่าเป็น “นิโรธ” หรือทำ “นิโรธสมบัติ” อันก็คือ “ดับสัมญາ” เป็น “อัตญาณ” อยู่นั่นเอง ซึ่งมันก็เป็นเช่นเดียวกันกับ “อาภิญจัณญาณตนนาณ” ของrajahideabstanglaly

ตามธรรมดแห่งธรรมชาติ “จิตวิญญาณ” ที่ยังไม่ขาดสัญญาณที่สิ้นไปจากความเป็น “อัตญาณ” หรือยังไม่ “ปรินิพพาน” มันก็ยังต้องทำหน้าที่ “รู้” ยกเว้นมันจะ “พัก” ทำหน้าที่ตามธรรมชาติเป็นคราวๆ หรือเจ้าตัวกดขี่มันไว้ได้ จะเร็วจะนาน ตามความสามารถ แต่เมื่อจะเก่งกดขี่มันไว้ได้นานแสนนาน ปานได มันก็ต้องกลับมาทำหน้าที่ “รู้” จนได้อยู่นั่นเอง เมื่อหมดพลังกดขี่ มันก็จะขึ้นมาทำหน้าที่ “รู้” ตามวาระของมัน

ดังนั้น ในขณะที่ตามเองยังไม่รู้สึกว่าตนเองมีความรับรู้ นี่แหล่ะที่ผู้ทำได้เข้าหลงว่า สภาวะ “ไม่รู้อะไรเลย” คือ “นิโรธ” หรือหลงผิดหนักไปถึงขั้นที่น่าว่าเป็น “สัมญາเวทยินโนธ” โง่

“มิจฉานิโรธ” ทั้งหลายดังกล่าวถึงมาหั้งหมัดที่แล้วเป็น ภาวะเดียวกันกับภาวะ “ดับ” ไม่ให้มีความรู้สึกต่างๆ ห้างลาย ไม่ให้มีความรับรู้อะไร เมื่อที่สุดยังหลงเข้าใจว่า “ดับเหตุนา- ดับสัมญາ” ไปทั้งดันนี้เมื่อละ ก็คือ “สัมญາเวทยินโนธ” ด้วยซ้ำ

สัญญาเวทย์ตนิโรธก็เลย เป็นภาวะเดียวกันกับภาวะ “ดับ” ชนิดที่ดับไปหั้งดัน ดับจิตหงjit ดับเหวน่าหั้งเหวน่า ดับสัญญาหั้งสัญญา ไม่ให้มีความรู้สึกต่างๆหั้งหลาย ไม่ให้รับรู้อะไรเลย กล้ายเป็นคน “ดับธาตุ” ไปหมดหั้งดัน

นั่นคือ “มิจฉานโนร” หรือผู้หลง “นิพพาน” ที่เป็นไปทางสาย “ดับ” สายนั่งหลับตาเข้าไปสู่ภวังค์ คือ กพในภัยในไม่เหลือ “ชาติรู้” อะไรทั้งงานอยู่ในขณะ “ดับ” นั่นๆ

และยังมีอีกสายหนึ่ง ที่ไม่ใช่พวกร “ดับ” แบบหลับตาเข้าไปในภวังค์ แล้วเข้าใจว่า ตน “ดับกิเลส” ได้แบบลีมตาที่เดียว อันเป็นการยึดถือกันคนละทิศ โดยถือว่า ตนเองบรรลุด้วยญาณหรือปัญญาขณะลีมตาโพลงๆนี่แหละ ถือว่าเป็น “การหลุดพ้น” พังฯแล้วคล้ายๆกับแบบพุทธเลี้ยดด้วย

ซึ่งแบบนี้ เขารียกของเขาว่า บรรลุธรรมแบบ “นิกายชาน” หรือ “นิกายย่นตระสร์ให้เร็ว” เป็นต้น [ของกัยที่นำหัวเตียนบางส่วนของคุณธรรมเกียรติ กันอธิ ที่ลงพิมพ์ใน นสพ. ไทยโพลส์ ๖ ธ.ค. ๒๕๕๒ มาอ้างอิงในนี้ โดยมีได้บอกกล่าวขอขอบพระคุณอย่างยิ่ง]

และบรรยายว่า “เป็นนิกายที่ไม่ต้องรักษาคีลก่อนแล้ว จึงค่อยหัดทำสมาธิ แล้วจึงไปถึงขั้นปัญญา”

โดยอ้างอิงตามหลักฐานต่างๆในประณีตของฝ่ายธรรมราษฎรนี่เองว่า “จะพบว่า มีอรหันต์เป็นจำนวนมาก ไม่ได้ผ่านการรักษาคีล หรือทำสมาธิอย่างชนิดสูงๆ แต่ว่าได้ตั้งสรู้กันในขณะพังธรรมบรรยายของค่าลดา เช่น พระยาและเหล่ามีตรสหาย” เป็นต้น

และอธิบายอีกว่า “หลักธรรมในนิกายสามารถก็คือการปฏิบัติอาทางปัญญา กันโดยเฉพาะ อันได้แก่พวงหลังนี้ ของคำสอนทางฝ่ายของเราก็มี กล่าวเป็นไปอย่างทำหนองน้ำห้วย แห่ง เช่น พุทธภาษิตในติลักษณ์ทิคาว่า “เมื่อได้มาเห็นลังหารหั้งหลายไว้ไม่เที่ยง เป็นทุกๆ ไม่ใช่ตัวตน เมื่อนั้นย่อมเมื่อหน่ายในทุกข์อันนี้ เป็นทางแห่งความบวชสุขที่หมดเขต”

ในพุทธภาษิตนี้ ไม่ได้บอกว่าต้องรักษาคีลแล้วทำสมาธิ จึงจะเกิดปัญญาหลุดพ้นได้ แต่ว่าเมื่อมีปัญญาเห็นแล้วในพระไตรลักษณ์แล้ว ก็เป็นเหตุให้หลุดพ้นได้ เป็นการแสดงถึงความสำคัญของปัญญาไปในตัว เพราะเหตุว่าขณะใดมีปัญญา ขณะนั้นมีสมาธิและคีลไปในตัว ขณะใดมีสมาธิขณะ

นั้นก็มีคีล...

“นิกายชาน” หรือ “นิกายย่นตระสร์ให้เร็ว” ที่เข้าใจว่า “เป็นนิกายที่ไม่ต้องรักษาคีลก่อนแล้วจึงค่อยหัดทำสมาธิแล้วจึงไปถึงขั้นปัญญา”

โดยยกตัวอย่างจากตำนานของพุทธ ยุคพระพุทธเจ้า อุบัติว่า มีผู้บรรลุอรหันต์ได้โดยไม่ต้องปฏิบัติคีล-สมาธิ อย่างไรเลย แค่ฟังพระพุทธเจ้าตรัสไม่เท่าไร ก็เกิดปัญญาบรรลุได้ทันที นั่น ประเด็นเนื้อก้ออภิบาลนัยสำคัญก่อน

***

ที่นี่ก็เป็นปัญหาของ คุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยอะไร? แลกที่ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม**
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ**
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ**
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ**

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ขันธ์ ๕ กับ อวิชชา

หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายไปยังๆ คือ ฝ่าย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ขันธ์๕ อวิชชา ส่วน “นาม” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ขันธ์๔, อวิชชา “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล้ว จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อว่า... ก็ยังหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถ้าไม่ตอบไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆ พอกล่าวว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูป กับ นาม เหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสร้างกัน อย่างทำลายกัน แล้วอย่างสอดคล้อง พัฒนาขึ้นชัดเจน ก็เรื่องเชราห์ทันอยู่-ลังหาร กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟลิกส์-กลศาสตร์-ชีวิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิชา

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกพันธ์ เมื่อ尼ยามอกรากเป็น “อุตุ-พีชชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “อุตุ” เกี่ยวกับ “พีชชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ”

”อย่างไร? ทั้งที่เป็นขีด “ความเป็น” (ภา) ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยยะอีกดีก็ซึ่งอย่างสำคัญที่เดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [แล้วด้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า การกระทำของคน อันมีได้เพียง 三อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ไดๆ เมื่อทำไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะสั่งสมลงเป็น “ทรัพย์ของตนๆ” (กัมมสังขะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลน้ำดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นๆไป ตราบ “ปรินพพาน” ที่เดียว

เพราะ “กรรม” คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ชาตาน” แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูได้จากกัน กับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของกรรม” ที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ (วิชาภ.) นี่แหล่ะที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป โครงสร้างส่วน กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม “กรรม” ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนานาจิ ฟี “วิบาก” (ผลแห่งกรรม)มาก จะกระทั่งเป็น “พลังหรือฤทธิ์ พิเศษ” ก็เป็น “บารมี” จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่อง “ไม่จริง” ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามองศรัทธาเป็นเดา ก็มีเงื่อนไขจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาร์ก็เป็น พลังเสริมไปตามเชิงบาก]

“อำนาจพิเศษ” ตามนัยดังกล่าวนี้นี่เองที่มีนุษย์นั้นถือว่า เป็น “สิ่งคักดีสิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือ แม้แต่ “อำนาจของชาตาน” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มี บำรุงเมือง “กรรมวิบาก” อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี “ผลบุญ” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “อำนาจ พิเศษ” หรือสิ่งคักดีสิทธิ์ หรือไม่มี “พระเจ้า” ที่จะบันดาล อะไรให้ได้ แม้จะอ่อนแหนจาก “พระเจ้า” อย่างสุดรึ่งสุดขอ ป่านเดา ก็ไม่มี “พระเจ้า” บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับ ผู้มี “ผลบุญ” ของตนจริง ก็จะมีชาตาน-ผู้ร้าย หรือสิ่งคักดี

สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลน้ำดาลให้ แม้ เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามกฎที่เร่งแห่ง “ผล บุป” ของผู้นั้นๆนั่นแหล่ะ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็ จะยอมรับความล่วงร้ายที่มาเก็บนั้น ด้วยคำนวณว่า “เป็นพระประสังค์ ของพระเจ้า” ท่านจะให้ลาให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย.. ว่ากันเกอกะ หรือไม่ก็ “พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง “อำนาจชาตาน” ต่างหาก ชนะ “พระเจ้า”]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานกลางนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า “กรรม” ไม่ใช่ความลำดับเวิร์กอย่างยังไง ถึงปานกลางนี้นี่เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมสัสโกรหิ-กัมมายาโต-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ- กัมมปฏิสโตริ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๔๘] ซึ่งคำตรัสก็ เพียงเป็นคำสั่นๆ ทว่าแต่ละคำนั้น มีเนื้อหาและนัยยะอีกดี ลึกซึ้งมากหมายหลักหลายเชิงนั้นยังนัก ในที่นี่ก็จะขอให้คำ อธิบายในส่วนที่เห็นว่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมสัสโกรหิ หรือคำตรงๆว่า กัมมสังขะ นั้น มีความ หมายเดียวกัน หมายความว่า กรรมมีได้คราวทักษิรรพย์ของ ตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะของธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น “ชาติริเริ่ม” ขึ้นในใจ (อาทัมภูชาติ) หากความดีรินั้นพร้อม ไปด้วยเจตนา ก็ันปได้ทันทีว่า คือ “กรรม” สั่งสมเป็น “วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น “มโนกรรม” แล้วที่เดียว อันคือทรัพย์คือ สมบัติเท็จของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า “กัมม” ที่นำหน้าคำตรัสรทั้ง ๔ นั้น ก็คือ “กรรม” ที่คุณแทรกซ้อนกันนั้นเอง]

[รายละเอียดของ “กัมมสัสโกรหิ” หรือ “กัมมสัสโกรหิ” และ “กัมมายาโต” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๐ ไปแล้ว และเรื่องของ “กัมมโยนิ” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๘๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาที่ได้อธิบายถึง “กัมมพันธุ” ฉบับปีก็อธิบายถึง “กัมมปฏิสโตริ” ซึ่ง เป็นข้อสุดท้ายของ “กรรม” ทั้ง ๔ เรายังคงอธิบาย “กัมมปฏิสโตริ” ใน ฉบับที่ ๑๔ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอารียะหรือสุนิพพาน” ก็คือ “ธรรม ๑๕” ดังนั้น ความประพฤติ๑๕ (ธรรม ๑๕) นี้ จึงเป็น เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ซึ่งปั่ง “ความเป็นพุทธ”

[แล้วได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ “กรรม” ตั้งแต่ “กัมมสังขะ” อันเป็นของ

ตน “กรรม” เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง “กัมมปฏิสระนະ” ที่พึงแท้ๆ ของคนคือ “กรรม”]

เรามาดูกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔ ถึงข้อ ๓๕ กันดูซักๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาวานี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดิยวยาว่า “อนุสาวานีปัญญาธิราชย์” นั้นคือ อย่างไร?

[เดิ้นนำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้ “มัชณิศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อจะอธิบายต่อ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุธรรมผล ก็เป็น “อนุสาวานีปัญญาธิราชย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเมื่อตนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔ “เกวภูภูสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก้อินทรีย์ สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติอันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติ ตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขั้นต่อมาก ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และศีลยิ่งๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามลักษณะของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆ กว่านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม ถูกต้องชัดเจน เช่น มีลัมมาอาชีพ ไม่มี “การค้าขายผิด” (มิจฉาณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็นมิจฉาชีพ การค้าขายที่เป็นมิจฉาชีพ ๕ ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ไปแล้ว และข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ก็เกือบจะครบข้อเทียบอนุญาต ฉบับนี้ก็ขอชี้ข้อที่ ๒ ให้อ่านอีกหน่อยก็แล้วกัน]

เพราะเราเลี้ยงสัตว์นั้น ไม่ใช่การทำ “บุญ” ให้เดร็จกัน มันดูเหมือนเรามีเมตตาเอ็นดูสัตว์ จะช่วยสัตว์ แต่แท้จริง ตามลักษณะนั้นก็ไม่ใช่ มันกลับก่อมาป่าก่อเรวกัน เพราะ “บุญ” คือ “ธรรมกิเลส” เราไม่สามารถทำธรรมกิเลสให้แก่สัตว์ เดร็จกันได้ สัตว์เดร็จกันเป็นอย่างไรในสัตว์แท้ สอนให้

ชำระกิเลสไม่ได้ ข้ามให้เราเมื่อต่ำกว่า “บpa” แก่กันและกัน กับเดร็จกันเงินไม่คุ้มเลยที่จะเกี่ยวเนื่อง “ก่อกรรม” กับสัตว์ เดร็จกัน ปล่อยให้สัตว์ใช้บากรับวิบากของตนฯ ไปได้ ถ้าครั้นตามเลี้ยงสัตว์เราจะสร้าง “หนีบpa” ให้แก่สัตว์ “หนีบpa” ที่สัตว์เดร็จกันจะได้จากการกระทำการของคนก็คือ ทำให้เดร็จกันไม่ได้ใช้หนีบากตามประสาแห่ง “การดำเนินชีวิต” ตามการอบรมของมันเอง” แต่คุณมา “ช่วยสัตว์” นั้นคือ คนไม่ให้สัตว์ได้ “ช่วยตนเอง- ลำบากตนเอง” ชี้การช่วยตนเองหรือลำบากตนเองเป็น “การชดใช้หนีกรรม” ของสัตว์โลก แต่คุณมา “ทำให้สัตว์- ทำแทนสัตว์” สัตว์ไม่ได้ทำเอง ไม่ได้ทำกรรมเอง แต่คุณทำแทน สัตว์จึงกลับยิ่งเป็น “หนีกรรม” เพิ่มขึ้น นี่คือ คนไม่ได้ช่วยสัตว์ให้มี “บุญ” เพิ่มขึ้นเลย มีแต่เพิ่ม “บpa” เพิ่ม “หนีบpa” ยิ่งขึ้นๆ

ที่เห็นชัดๆ โถงๆ ก็คือทำให้สัตว์เสียสัญชาตญาณของมันไปจนหกินเงินไม่เป็น ป้องกันตนไม่ได้ นี่คือการทำลาย “ความเป็นคุณสมบัติของสัตว์” อย่างโคนทำลายลัญชาตญาณ กันเลย ชาร้ายสัตว์เพิ่มกิเลสหนาขึ้นอีก เพราะคนมอมเมามัน จึงไม่ควรเลี้ยงสัตว์ใดๆ เลย

ดังนั้น แม่จะเลี้ยงไว้เพื่อช้อขายกัน นังก์ช้อขายกัน ไปเพื่อเลี้ยงให้สัตว์มันยิ่งเสียหายตกต่ำ ค้าขายสัตว์จึงบ้า ดังกล่าวมาแล้วนั้นเอง หรือยิ่งช้อขายกันไปเพื่อฉ่ำมันกิน เป็นอาหาร ก็ยิ่งบ้าร้ายแรงยิ่งขึ้นอย่างไม่มีทางเลี่ยง ว่า เราต้องฆ่าสัตว์ ซึ่งฆ่าสัตว์นั้นนำไปแต่ตามลักษณะไม่มีข้อยกเว้น เลย ไม่ว่าคนที่ทำจะเป็นคนชาติใดหรือบ้านถือศาสนาใดก็ตาม

๓. การค้าขายเนื้อสัตว์ นั่นก็หมายถึง เนื้อสัตว์ ก็ชัดๆอยู่แล้ว ว่า “มังละ” ก็คือ เนื้อสัตว์ไม่ได้มีความหมาย แปลกแปรไปเป็นอื่น ตามที่ได้แปลเป็นภาษาลีกันเลย พระองค์หมายถึง เนื้อของสัตว์ แท้ๆ ตรงๆ ที่ไม่ให้คนค้าขาย โดยเฉพาะเนื้อของสัตว์ที่คุณนี้แหลก “เจตนา, เจาะจง” (อุติค) ฆ่ามันให้ตาย ซึ่งเป็นการฆ่าชนิดที่ครอบองค์ ๕ ของปานติบातจริงๆ [๑. สัตว์มีชีวิต ๒. รู้อยู่ว่าสัตว์มีชีวิต ๓. มีจิตคิด查 (ผู้ที่เริ่มบpaแล้ว) ๔. มีความพ่ายแพ้ (ปาปไทยบชาขึ้นไปอีก) ๕. สัตว์ตายสำเร็จด้วยความพ่ายแพ้มันนั้น (ครอบบปานบูรณ์ในการฆ่าสัตว์) สัตว์ตายเพราะคนลงใจ (สัญจิจัง) ฆ่ามันล่าเริ่ง]

▣ [มีต่อฉบับหน้า]

กรรมตามทวง

(หริ่ตมาดชาดก)

‘
ทีเอ็งข้าไม่ว่า
ทีข้าเอ็งอย่าໄວຍ
ทีครทีมันໄວຍ
ໃยໄວຍกรรมตามทวง.
,

พระเจ้ามหาโกศลผู้เป็นพระราชบิดาของพระเจ้าปเสนทีโกศลแห่งแคว้นโกศล อันเป็นแคว้นใหญ่มีจำนวนมาก ได้พระราชทานพระธิดาคือ พระนางโกศลเทวี ผู้เป็นพระเชษฐภคินี (พี่สาว) ของพระเจ้าปเสนทีโกศล ให้แก่พระเจ้าพิมพิสารผู้เป็นราชาปักครองแคว้นมคอ อันเป็นแคว้นใหญ่มีจำนวนมากเช่นกัน

แล้วยังได้ประทานหมู่บ้านกาลีเป็นค่าสรงสนาน (รดหน้า) แก่พระธิดาอีกด้วย
กาลต่อมา.....เมื่อพระเจ้าอชาตศัตฐ โอรลของพระเจ้าพิมพิสารกับพระนางโกศลเทวี ได้

กระทรวงมหาดไทย (ข่าพ่อ) พระนางโภคสุวี ก็ได้สั่นประชันม์ (ตาย) ตามไม่นานนัก เพราะความเสน่หาอลาจต่อพระเจ้าพิลาร

พระเจ้าอชาตคัตธูจึงได้ขึ้นครองราชสมบัติแครัวนmcด ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าปเสนที-โภคสุวีทรงดำริขึ้นมาว่า

“เราจะไม่ยอมให้หมู่บ้านกาส อันเป็นของตระกูลเรา แก่โจรสู้บิดาอย่างเด็ดขาด”

จึงยกทัพสู้รบกับพระเจ้าอชาตคัตธู บางคราวพระเจ้าน้ำ (พระเจ้าปเสนที-โภคสุวีเป็นน้องของแม่) ก็ชนะ บางคราวพระเจ้าหلان (พระเจ้าอชาตคัตธู) ก็ชนะ เอาจแต่นอนไม่ได้ แล้วแต่ว่าใครจะมีโอกาสได้เปรียกกว่ากันในการรบ

แต่คราวใดที่พระเจ้าอชาตคัตธูทรงชนะคราวนั้นก็ทรงโลมนัส (ดีใจ) ปักธงชัยไว้บนรถกลับเข้าสู่พระนครด้วยศรัทธาอย่างใหญ่โต หากคราวใดทรงพ่ายแพ้ปราชัย คราวนั้นก็ทรงโอมนัส (เสียใจ) ไม่ตรัสรคำได้เลย เส็จเข้าสู่พระนครอย่างเงียบ ๆ

วันหนึ่ง หมู่กิษรลังม์สนทนา กันในธรรมสภा

“ท่านได้ยินมาหรือไม่ว่า พระเจ้าอชาตคัตธูทรงชนะพระเจ้าน้ำคราได้ ก็จะทรงดีพระทัยแต่ถ้าทรงพ่ายแพ้คราได้ ก็จะทรงเลียพระทัย”

พอดีพระศาสดาเสด็จมา หมู่สังฆาราม ทูลเรื่องราวนั้นให้ทรงทราบ จึงได้ตรัสว่า

“ดูก่อนกิษรลังม์ทั้งหลาย ไม่ใช่แต่บัดนี้เท่านั้น แม้ในอดีตชาติกากลก่อนของพระเจ้าอชาตคัตธู เวลาได้เปรียบก็ได้ เวลาเสียเปรียบก็เสียใจ เคยมีมาแล้วเช่นกัน”

ทรงนำเหตุการณ์นั้นมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล ตามแม่น้ำและลำธารต่าง ๆ พวกรามบ้านต้องการจะจับปลาแม่กว้างลอบ (เครื่องล่านที่ใช้ดักปลา) ไว้ดักปลา จึงมีปลาจำนวนมากเข้าไปติดอยู่ในลอบ

เมื่อยุวันหนึ่ง งูปลา (งูที่ชอบกินปลา) ตัวหนึ่งได้เข้าไปในลอบหมายจะกินปลา แต่พวกราในลอบรวมตัวกันเข้าต่อสู้ รุมกัดงูปลาตัวนั้นจนบาดเจ็บเลือดออก ได้รับความเจ็บปวดอย่างยิ่ง งูปลาสูญเสียได้ เห็นทำไม่ดีแล้ว กลัวตายจึงหนีออกจากปากลอบ

ขณะนั้นเอง งูปลาได้เห็นกบเขียวตัวหนึ่ง เกาะอยู่บนหลักลอบ ด้วยความอดไม่ได้จึงฟ้องว่า

“ดูก่อนสหายกบเขียว เราเข้าไปในลอบเพียงลำพัง แต่ถูกหมู่ปลารุ่มกัดเอาปางตาย เรื่องนี้ท่านว่าอยู่ติดธรรมะไหม ท่านชอบใจหรือ”

กบเขียวได้ฟังอย่างนั้น รู้ดีถึงความเห็นแก่ตัวของงูปลา จึงตอบไปตามลักษณะว่า

“ผู้อ้างอิสรภาพกระทำได้ตามใจตนเพียงได ก็มักกดซี่ย้ำผู้อื่นได้เพียงนั้น แต่เมื่อผู้ถูกกดซี่ย้ำสิ่งกระทำตอบโต้บ้าง เราเห็นว่าอยู่ติดธรรมะ เราชอบใจ

พระรากติท่านมักทำร้ายกัดกินปลาเสมอ ๆ แต่คราวนี้ ท่านถูกปลาทำร้ายบ้าง จะเป็นไรไปเล่า”

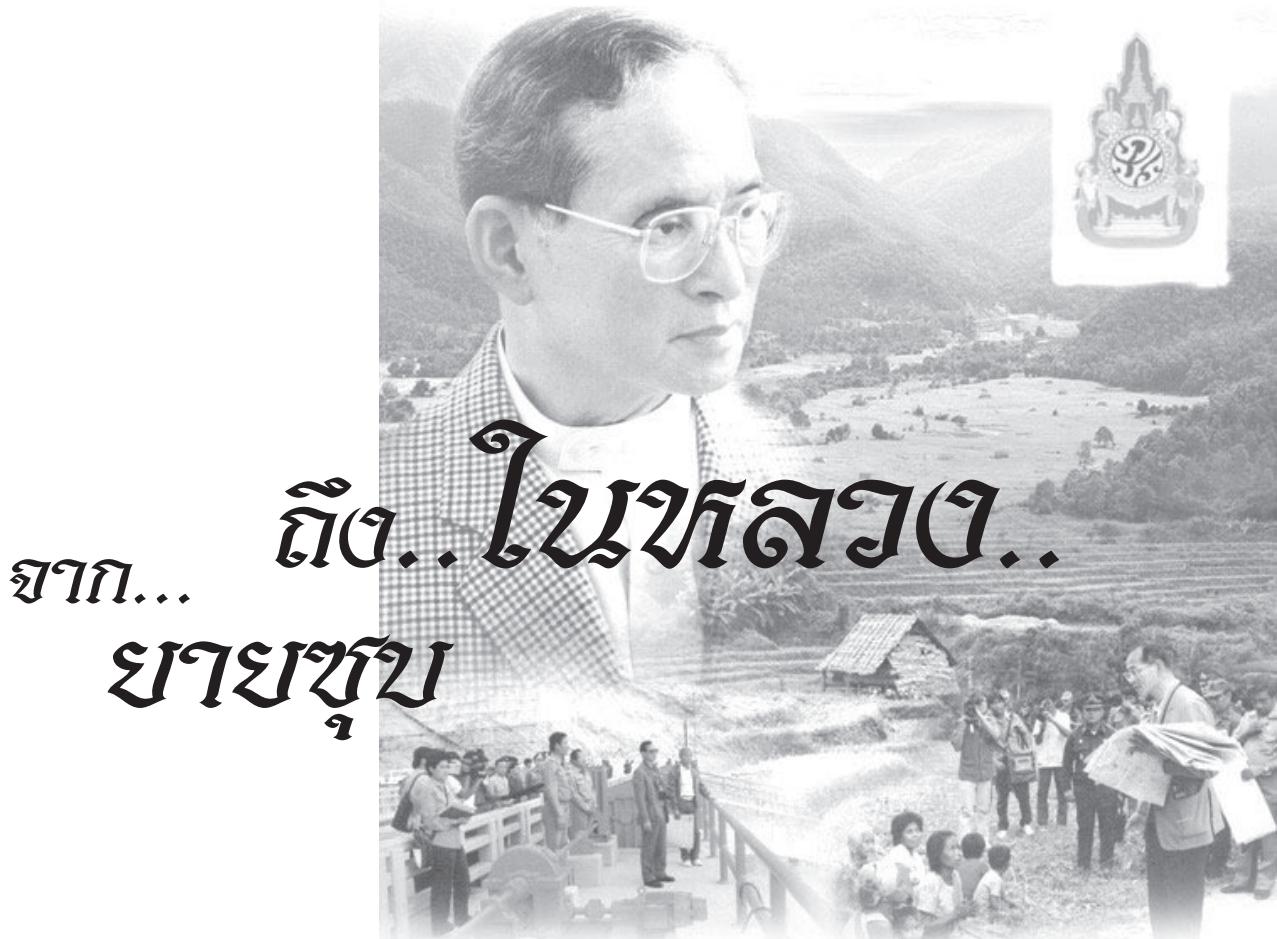
งูปลาได้ยินแล้วก็ไม่พอใจ จะไปจากปากลอบนั้นแต่หมู่ปลารุมกันกรุติดตามมาทางปากลอบ รุมกันกัดงูปลาจนตายอยู่ที่ตระนั้นเอง แล้วปลา ก็แยกย้ายกันหลีกไป

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว ตรัสว่า

“งูปลาในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเจ้าอชาตคัตธูในบัดนี้ ส่วนกบเขียวคงคือเรานี่เอง”

¶

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗/ข้อตําแหน่ง อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗/หน้า๔๑๔)

จาก... ถึง.. ใจหลวง.. นายชุม

นายชุม สามร้อยยอด เป็นหลังชาวบ้านวัย ๓๐ ॥ห่งบ้านคุ้งโตนด อำเภอกรุงบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ยากจนมาตั้งแต่ยังสาวจนวันนี้ หากแต่แกกลับยืนยันว่า แกเมื่อดีตที่มีความหมายต่อเชื้อตระกูลนี้ อดีตที่หมายถึงเชื้อตระกูลนี้ ไม่ว่าจะยังจนต้องขอเงินลูก ๆ ใจ คนใช้ดังเช่นทุกวันนี้หรือจะมีมีศรีสุข ถูกหวยรวยเบอร์อย่างไรก็ตาม แกไม่เคยลืมเหตุการณ์ครั้งนั้น เหตุการณ์ที่ล่วงเลยมาบานกว่า ๔๐ ปี การเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมเยียนราษฎร์ บ้านคุ้งโตนด อำเภอกรุงบุรี ไม่เพียงทำให้หมู่บ้านที่ยากจน ล้าหลัง ไม่มีแม้กันน ก็จะติดต่อกับโลกภายนอก ได้มีเชื้อตระกูลนี้ หากแต่การเสด็จพระราชดำเนินในครานั้นได้ทำให้หลังคบหนึ่งมีเชื้อตระกูลนี้ ต่อมาเจ้าชาย

● สมัยยังสาวพยายามไปรับเล็ดจิในหลวงใช่ไหม ?

ใช่ตอนนั้นไปรับเล็ดจิที่ตีนคล้าไทรในหมู่บ้านเรา นี่แหล่ะ ท่านเล็ดจิฯ มาทางเหนือ ไอ้เราป่วยเป็นไข้ติด ปวดท้องมากครึ่งเดือนแล้ว แต่ไม่ว่าจะออกจะ ตอนนั้นว่าเป็นไข้ติด ปวดท้องนอนซม คนในบ้านบอกในหลวงจะมา เรายกอุยกากเห็น อยากไปรับเล็ดจิ

แต่ปวดท้องจนเดินไม่ไหว

● เดินไม่ไหว แล้วไปยังไง ?

ก็ให้คนหามมาไป ใส่เกวียนไปเลย

● ทำไมถึงเลือกไปเฝ้าในหลวง ไม่ไปหาหมอ ?

ไม่รู้สิ คืออยากเห็นตัวจริง ๆ ใกล้ ๆ นะ คิดในใจว่ายอมตายได้ แต่ขอไปรับเส็จก่อน แลกตัวแลกชีวิตกันเลย พูดง่าย ๆ ว่าวัดดวงเอาเลย อีกอย่างตอนนั้นถ้าเราไปหาหมอก็ลำบาก เพราะน้ำแห้ง เรือเครื่องก็ไม่มี ถ้าไปก็คงไปไม่ถึง มั่นคงจะตายก่อน

● แล้วตอนนั้นได้ถวายอะไรท่านบ้างไหม ?

ยกมือพนมยังจะไม่ไหวเลย จะให้ถวายอะไรมี
(หัวเราะเสียงดัง)

● แล้วได้เห็นท่านไหม ?

ก็ได้เห็นท่านอยู่ แต่ก็เห็นห่าง ๆ แล้วก็เห็นไม่นาน เพราะว่าพระองค์ท่านต้องเสด็จฯไปที่ตีนเขาอีกลูกคนละฝากร ทรงไปดูเรื่องที่จะระเบิดเข้าทำทางเข้าออกหนูบ้าน

● แล้วตั้งเรากำลังจะแตก แล้วรอดมาได้อย่างไร เกิดอะไรมี ?

ตอนนั้นໄลัติงกำลังจะแตก เงินลักบาทก็ไม่มีติดตัว พอดีว่าพระราชนີท่านทรงเยี่ยมเยียนราชภูมิแล้วทอดพระเนตรเห็นเรานั่งหน้าซีด พิงเพื่อนคือตอนนั้นมันไม่ไหวจริง ๆ ท่านทอดพระเนตรเห็นก็คงลังเกตได้ว่าอาการเรามาไม่ดี พระองค์ก็ถามว่าเป็นอะไร ? ท่านบอกให้พูดธรรมดาก็ได้ เราบอกว่าเจ็บท้อง พระองค์ท่านตรัสตามต่อว่า เจ็บมากวันแล้ว ? เรา ก็บอกว่า เจ็บมากจริงเดือนเห็นจะได้ท่านก็เลยบอกให้หมอมาด้วยตรวจดู

● แล้วหมอมัวยังไง ?

หมอบอกว่าໄลัติงกำลังจะแตก พอหมอบอกอย่างนั้น พระองค์ท่านก็ทรงติดต่อไปที่ในหลวงชี้งทรงอยู่ที่ตีนเขาอีกลูก

● รู้ได้ยังไงว่าสมเด็จพระนางเจ้าฯ ทรงติดต่อไปที่ในหลวง ?

รู้สิ เพราะเห็นในหลวง พระองค์ท่านทรงวิง

จากตีนเขาลูกโน้นมาเลย ห่างกันถึง ๑ กิโล (แคนธ์ก์ตีนตันแทนคุณนายแล้ว)

● รู้สึกอย่างไรบ้างในตอนนั้น ?

ดีใจแล้วก็ปลื้มใจแบบมาก ๆ ใจตอนแรกคิดว่ากำลังจะตายนี่ คิดว่าตัวเองรอดแน่ มั่นใจกำลังใจ คิดว่าขนาดพระเจ้าแผ่นดินยังเอาระมาได้เราขนาดนี้ เราจะตายไม่ได้

● พอยืนหลงเสด็จมาถึง ทรงตรัสว่าอย่างไร หรือไม่ ?

ท่านให้เรา อ. มารับ ท่านตรัสว่า เดียวเราจะกลับทางเรือเองให้เราคนไข้ไปส่งก่อน พอพระองค์ท่านตรัส หมอบลงคนก็ทิวปิกเราไป ในหลวงท่านทรงเมตตาเราไปจนถึงเครื่อง พอเราขึ้นไป ก่อนที่ประดุ อ. จะปิด เราก้มมองลงมาเห็นในหลวงท่านทรงໂบกพระหัตถ์ เรากับซึ้งมาก ยิ่งบอกตัวของเรายาfullyว่าเราจะตายไม่ได้

● ถ้าไม่มีในหลวงในวันนั้น ก็ต้องตายแน่ ?

แน่นอน ไม่ต้องอะไรหรอก หมอบอกว่า มาซ้ำกันนี้แค่ ๒-๓ นาที ก็ไม่รอดแล้ว แล้ววันนั้นอย่างที่บอกว่าเรือเครื่องก็ไม่มี น้ำก็แห้ง ไม่วู่ชี้เวลารึวันจะเดินทางไปถึงโรงพยาบาลหรือเปล่าถ้าในหลวงไม่เสด็จมาที่นี่ วันนั้นก็ตายแน่ ตายทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้เลยว่าตัวเองเป็นอะไรตาย

● เมื่อกับได้ชีวิตใหม่ ?

ใช่ ชีวิตทุกวันนี้ถึงฉันแก่แล้ว แต่เมื่อนึกถึงวันนั้นที่ไร้สีสักษ์เหมือนได้เกิดใหม่ทุกที ตอนนั้นดูโกรธคันธ์ เวลาเห็นท่าน เรายังจะพนมมือให้วัดลอดรู้สึกว่าท่านได้มอบชีวิตใหม่ให้กับเรา

● ตอนนั้นอยู่บุน อ. เป็นอย่างไรบ้าง ?

จำไม่ค่อยได้ รู้แต่ว่าพอบินขึ้นไปพักใหญ่หมอก็ถามว่าเป็นยังไงบ้าง เรายุดไม่ค่อยไหว แต่ก็บอกไปว่าปวดท้อง บัน อ. นอกจากรา ก็มีหมอม

อีก ๒ คน แล้วก็คนขับอีก ๒ คน จำได้แค่นี้ล่ะ

● อ. พาไปที่โรงพยาบาลไหน ?

โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ เพชรบุรี

● แล้วพักอยู่กี่วัน ?

ปกติคนเป็นไข้ต้องห้ามเข้าพักกัน ๓-๔ วัน ก็อกออดได้แล้ว แต่เราเป็นหนักต้องพักถึง ๒๕ วัน ถ้าในหลวงไม่ช่วยก็ตายแน่ แล้วถ้าเราตาย ลูกเด็กไม่รู้จะอยู่ยังไง ในหลวงท่านทรงเมตตา ทรงดูแลเรื่องย่างดี ห้องที่เราพักอยู่นี้ดีมาก เป็นห้องพิเศษเลย พุดตรง ๆ ว่า ดีกว่าบ้านที่ฉันอยู่อีก หมอก็เก็บไว้ได้ พุดจากับเราเพราะแล้วก็ใจดี

ในหลวงท่านทรงห่วงใยเรามากมีคนมาเยี่ยม ภารกิจ สถานการ สถานทุกชั้นชิดทุกวัน คนใกล้ชิดพระองค์ท่านก็ถามเรานะว่า จะฝากระไรถึงท่านใหม่ เรายังอุ่นใจ พระองค์ทรงพระเจริญ ทรงพระเจริญ พุดได้แค่นั้น มันตื้นดันจนนึกไม่ออก

● หลังจากวันนั้นแล้วเป็นอย่างไร ?

ไม่มีโอกาสได้เข้าฝ่าฯ พระองค์ท่านอีกเลยถ้าเรามีโอกาส จะขอเข้าไปกราบทะเบนพระบาทเลย สิ่งที่พระองค์ท่านทรงช่วยเหลือเราไว้ เป็นความซาบซึ้งที่สุดในชีวิตแล้ว

คิดดูสิโลกนี้จะหากษัตริย์อย่างท่านได้ที่ไหน เราเป็นแค่ชาวบ้านจน ๆ แต่ท่านห่วงเรา

เมืองไทยเราโชคดีที่มีในหลวง โชคดีมาก ๆ ไม่มีกษัตริย์ที่ไหนในโลกอีกแล้วที่จะเป็นห่วงชาวบ้านอย่างฉันเท่ากับท่าน คนอย่างเราเปรียบเป็นกษัตริย์หนึ่ง แต่ท่านก็ยังใส่ใจ ท่านใส่ใจจริง ๆ เหมือนกับว่าคนไทย คือ ลูกของท่านทั้งแผ่นดิน **¶**

ขอบพระคุณ.... FW. dinhin2503@gmail.com

ภาพ king.jpg จาก <http://blog.hunsa.com/user/jinkerbell6125/upload/king.jpg>

เหมือนเราเป็นลูกพระองค์ท่าน ทรงห่วงเราเหมือนที่เราห่วงลูก ท่านทรงเสียสละแม่กระทั้งของส่วนพระองค์ ทรงยอมลำบากกลับทางเรือเพื่อคนอย่างเรา พุดตรง ๆ ว่าสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้ฉันตายแล้วเกิดใหม่อีกสิบชาติก็ทดลองไม่หมด

● กลับมาบ้านแล้ว เป็นอย่างไร ?

ตอนที่ออกจากโรงพยาบาลใหม่ ๆ พระองค์ท่านก็ส่งเงินมาให้อยู่ถึง ๑ ปี ครั้งละ ๓-๕ พันบาท สำหรับรายครั้งอยู่ เรายังเพริ่งว่าไม่ซองสีขาวประทับตราสำนักพระราชวัง จากเหตุการณ์นั้นทำให้เราตกใจในหลวงของเรามาก

แล้วทุกวันนี้ก็ยังน้อยใจตัวเองอยู่ว่า เวลาที่ท่านป่วย เราก็ไม่มีเงินไปเฝ้า ไปแสดงความจงรักภักดิ์ท่าน ได้แต่ร้องให้อวยพากบ้าน นั่งร้องให้ทุกวันดูช่างทุกวันไม่เคยเว้นเลย ฉันอายตัวเองว่า ในขณะที่ท่านให้ชีวิตใหม่กับเรา แต่เราช่วยอะไรท่านไม่ได้เลย

● การเสียสละของในหลวงคราวนี้ ได้อาสาปฏิบัติตามหรือไม่ ?

มีส่วนมากเลย เวลาคนในหมู่บ้านเข้าป่วยเป็นอะไร ฉันก็ไปเยี่ยมเขาทั่ว ไปไหนไปกัน มีครัวเรือนในหมู่บ้านนี้ฉันจะไปเยี่ยมหมด บางที่ถึงไม่ใช่หมู่ไม่ใช่ญาติเขา แต่เราไป ไปนั่งพูดคุยให้กำลังใจ บางที่ก็ไปบินไปนวดให้ นีคือลิ่งที่ในหลวงให้เราและเราให้คนอื่นต่อ

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งนางาม

DINHIN
FEB 2000

หลังบ้านที่เจียบสูบ

บ้านในเมืองเป็นบ้านที่คับแคบ ผู้คนอาศัยอยู่อย่างแออัด

แม้ว่าลูกชายที่มากอยู่ในเมืองใหญ่จะต้องเดินทางกลับไปอยู่บ้านนอกบ้านที่มีทุ่งนาโล่ง ๆ แม่น้ำกรวดๆ และป่าเขียวสด หมายความว่าบ้านพักอยู่อาศัย

เมื่อแม่มาอาศัยอยู่กับลูกชายใหม่ ๆ เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว เราสามารถเช้า ผู้คนที่นี่เรียกว่าบ้านทาวน์เฮาส์ แม่ติดตามลูกมาก็ เพราะเป็นห่วงหลาน ๆ ลูกของเจ้านั้นแหล่ะ ลูกชายทำงานราชการลูกสาวไก้ก์ทำงานราชการ เช่นกัน ไม่มีใครอยู่ดูแลลูก แม่จึงตั้งใจมาหวังผ่อนภาระที่อาจจะสร้างความกังวลให้กับลูกอยู่ไม่น้อย

แม่เริ่มมองทิศทางที่จะตั้งหลักปักฐานอย่างน้อย ๆ ลูกชายของแม่น่าจะมีบ้านพักอาศัย

หลังหนึ่ง แทนที่จะเช่าเช่าอยู่ ทนลำบากลักษ์พักหนึ่ง ลูกก็จะมีบ้านของตนเองได้ในที่สุด

แต่นั้นแหล่ะ คนเบี้ยน้อยหอยน้อย เงินเดือนต่ำ ๆ อย่างข้าราชการทั่วไป แม่จึงแนะนำให้ลูกชายซื้อบ้านทาวน์เฮาส์ ด้วยแม่ลือหลักกว่า มีบ้านมีที่ดินเป็นของตนเอง ไม่ลำบากหรอก และนับวันราคายังคงสูงมากยิ่งขึ้น ไม่มีวันที่มันจะไร้ราคาย่างแน่นอน

คนเมืองใหญ่นี้แปลกด้วยซื้อบ้านเก็งกำไร ซื้อบ้านทาวน์เฮาส์ไว้คุณลักษณะสามหลังทาวน์เฮาส์หาได้ไม่ยาก ก็ในหมู่บ้านนั้นแหล่ะ มีว่างอยู่สองสามหลัง เท่านั้นที่ประกาศขาย คนที่นี่เปลี่ยนแปลงที่อยู่กันบ่อย เท่านั้นประกาศขายไม่เว้นแต่ละวัน ผิดกับบ้านเราที่ต่างจังหวัดบ้านใครบ้านมัน ปลูกอาศัยกันอย่างถาวร

ทาวน์เฮาส์หมู่บ้านแห่งนี้แปลงเป็นสองถนน

ใหญ่ ถนนกว้างลิบล่องเมตร เรียกว่าซอย ๑ กับซอย ๒ เรามาเช้าบ้านอยู่ในซอย ๒ ประมาณหนึ่งปีเห็นจะได้ จึงตระเวนหาซื้อบ้านในซอยความจริงมีบ้านหลายหลังให้เลือก แต่แม่เลือกทาวน์เฮ้าส์ผึ่งตะวันออกของถนน ให้หน้าบ้านหันหน้าไปผึ่งตะวันตก เพราะทาวน์เฮ้าส์ผึ่งตะวันออกด้านหลังบ้าน เปิดโล่ง ไม่มีบ้านติดด้านหลัง มีแต่ปลักหน้าและทุ่งหญ้าโล่ง ๆ แม่หวังว่าสายลมจะพัดผ่านหลังบ้านอย่างเต็ม ๆ บ้านเราจะได้ไม่ร้อนจนเกินไป อีกประการหนึ่งเนื้อที่ดินด้านนี้ มากกว่าพากตะวันตก เพราะมีเนื้อที่ถึงสี่ลิบล็อตตารางว่าแม่ต้องการให้ลูกชายมีที่ดินมาก ๆ จะเป็นผลประโยชน์ในอนาคต ก่อนเข้าอยู่ ลูกชายแม่ปรับปรุงเป็นเบื้องต้น

ลูกมีรถเก่งกลางเก่ากลางใหม่อยู่คันหนึ่ง จึงจำเป็นต้องมีที่จอดภายนอกบ้าน ทาวน์เฮ้าส์ด้านหน้าบ้าน มีเนื้อที่โล่งพอจอดรถได้ลักษณะนี้ แต่ลูกกลัวว่า แಡดะร้อน จึงสร้างหลังคาแบบหน้าจั่วคร่อมด้านหน้าที่กว้างเพียงลิมเมตรอย่างพอดี แಡดเมื่อนี้ร้อนจัด อาจทำให้สูรถด้านได้

เราได้ที่ร่มมากขึ้นขณะเดียวกันภายในบ้านก็มีดลงแต่ก็พออาศัย แม่หวังอยู่ลึก ๆ ลักษณะนี้ ลูกต้องกลับไปอยู่บ้านเราที่บ้านนอก แม่ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า บ้านเมืองนี้ขาดกันอย่างไร

ประเทศไทยพื้นที่ออกกว้างชวาง แต่ผู้คนกลับแยกกันเข้ามาอยู่ในเมืองใหญ่ แม่กลับไปบ้านนอกที่ไร่ สวนใหญ่ในหมู่บ้าน เหลือคนเพียงบ้านละคนสองคนเท่านั้น บางหลังก็ปิดร้าง คนหุ่มสาวต้องดินรนเข้ามาทำงานทำในกรุงเทพฯ บ้านเรามีมีอะไรเปลี่ยนแปลง ภูเขา ก็ยังคงเป็นภูเขา แม่น้ำคือแม่น้ำ บ้านเรือนยังคงเท่าเดิม จะแบลกไปก็เฉพาะการรื้อบ้านเก่า สร้างบ้านใหม่ รูปทรงทันสมัย ให้สวยงามคล้ายในเมืองใหญ่อย่างไรอย่างนั้น ผิดกับที่นี่นะ เพียงไม่กี่ปี มีถนนตัดขึ้นอย่างมากมาย ไม่ว่าถนนloyพื้น ถนนบันดิน เพื่อให้เพียงพอ กับจำนวนรถยนต์ที่มากยิ่งขึ้น

แม่มาอยู่ที่นี่กว่าลิบบี จึงเห็นการเปลี่ยนแปลง

มากมายนัก หมู่บ้านก็อเกิดเป็นดอกเห็ด ทาวน์เฮ้าส์ บ้านเดี่ยว คอนโดตึกสูง ๆ ผู้คนจากต่างจังหวัดให้บ้านเข้ามายิ่งกว่าหน้าปีทักษัณให้ลูกคนแทนทุกภาค มุ่งตรงมาที่นี่ แม้แต่ในหมู่บ้านที่เราราชัยอยู่ แม่ก็รู้ว่าคนจากทั่วทุกสารทิศ มาแล้วด้วยด้วยดีเยี่ยดกันที่นี่ ทุกคนต่างหวังมาดุท่องจะได้เก็บเงินเก็บทองไว้ไปตั้งหลักปักฐานในบ้านปลายของชีวิตที่บ้านเกิด

บ้านของลูกจะต่างจากบ้านอื่นนะ เพราะด้านหลังทาวน์เฮ้าส์ แม่ลูกจะต่อเติมเป็นห้องให้แม่นอน เพราะไม่อยากให้แม่เดินขึ้นลงชั้นที่สอง อายุของแม่เกือบจะแปดลิบบี ช้ำร้ายรูปร่างยังอ้วนอุ้ยอ้าย เดินขึ้นชั้นบนทีไร หัวเข่าแทบจะหลุดบางครั้งมันปวดเคือง ๆ แทบเดินไม่ไหว

ลูกเหลือพื้นที่ว่างไว้เก็บสามตารางเมตร กันออกเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า กันให้มันเป็นพื้นดินสำหรับปลูกผักได้บ้าง แม่เอาตันใบชะพลูมาปลูกมันขยายพันธุ์อย่างรวดเร็ว เพียงไม่ถึงปี ก็เต็มพื้นที่สี่เหลี่ยมหลังบ้าน ส่วนบนกำแพงรั้ว ก็หาไม่ไฝมาหากเป็นรากผ้าได้อีกด้วย หาก บ้านจึงไม่เหมือนแท่งคอนกรีตในเมืองใหญ่จนเกินไป

แต่บ้านข้าง ๆ นี่ซึ แม่อดแบลกไม่หาย พากเข้าอยู่กันได้อย่างไร เพราะเห็นก่อผังปิดบังทางลงจนติดหลังคา ทำให้ภายในบ้านมีดีบุร้อนก็ร้อนแทบทอยู่ไม่ได้ แต่บางหลังก็ติดลูกกรงเหล็ก เห็นเพื่อนบ้านบอกว่าต้องกันหลังบ้านให้หมด ขอโมซุชัมนี่ซุกซุมยิ่งกว่าอยุ่หน้าฝนเพลอะเป็นไม้ได้เดียวของในบ้านก็สูญหายเท่านั้น จึงต้องกันบ้านให้มิดชิด ใช้ว่าวาย้ายแล้วล้อมคอกในภายหลัง

บางหลังไม่อย่างนั้น หาหมาตัวสวาย ๆ พันธุ์ Francis มาเลี้ยงในบ้านตั้งสี่ห้าตัว ส่วนคนในครอบครัว ต้องไปนั่งแกร้วหน้าบ้านที่ตั้งโดยทิ้นอยู่ข้างถนนทั้งวัน จะกลับเข้ามาในบ้านก็เฉพาะเวลาหัวตีก็หมอนเท่านั้น แม่ไม่เข้าใจจริง ๆ ว่า พากเขามีความลุขกันนักหรือกับการต่อเติมบ้านเป็นที่เลี้ยงหมาไปเสียฉิบ

**แล้ววันหนึ่ง มันก็เริ่มจะมีเรื่อง
หลังบ้านเรา มีคนมาตามดินในปลักน้ำ
แห่งนั้นแล้ว สูงขึ้นจนครึ่งกำแพงรั้วบ้านเรา
แม่รู้สึกเสียดายอยู่ไม่น้อยกับพื้นที่ที่
หายไป เพราะแม่รู้ว่า เวลาสายลมพัดมา ผ่าน
ท้องน้ำ มันจะพาล่องไอล์เย็นผ่านเข้ามาในบ้าน
ทำให้ในบ้านทาวເຂາລ໌ເຍືນເຊີນ ແຕ່ແມ່ກິນກົດໃຈ
ທີ່ນີ້ຄາກີ່ດິນເປັນທອງຄໍາ ຜົນດິນທຸກຕາຮາງນີ້ວ່າ
ກໍາລັງຄູກເປີ່ຍັນແປລງໃຫ້ເປັນທີ່ອູ້ອາສີຂອງຜູ້ຄົນ**

ไม่นานนัก ไม่ทัน Lama เดือนໂຄຣງເໜັກ
ເລາເຂີມກີ່ດິນ ຕາມມາດ້ວຍຕົວບ້ານຂາດສອງຊັ້ນ
ທີ່ກ່ອອື້ອົບກປຸນຂຶ້ນມາຍ່າງຊ້າ ຖ້າ ຕາມດ້ວຍກຳແພ
ບ້ານທີ່ກໍາລັງຄູກກ່ອສ້າງຂຶ້ນມາອີກຊັ້ນທີ່ຈົນຂ້າງບ້ານ
ສຶກບ້ານທະໂກນບອກແມ່ວ່າ

“ทำไมไม่กັນລູກຮຽນເຫັນຫຼັກທີ່ລັງບ້ານລະປ່າ”

“ກັນทำไม” ແມ່ເອີ່ມຄາມກລັບໄປຢ່າງຈຸນງ
ໃນຄຳຄາມ

**“ປໍາໄມ່ເຫັນຫຼັກທີ່ລັງບ້ານລະປ່າ....ຄນຈານກ່ອສ້າງມາ
ອູ້ຫຼັກທີ່ລັງບ້ານປໍາເຕີມ ເດືອນມັນແບ່ນຂຶ້ນຫຼັກທີ່ລັງບ້ານເອ
ຫຣອກ”**

**“ມັນອາຍາຈະຂຶ້ນກີ່ຂ່າງມັນ ໃນບ້ານໃໝ່ຈະມີ
ຂອງມີຄາກສັກເທົ່າໄຣ”** ແມ່ຕົບແກມປະຫຼາດ ດັນທີ່ນີ້
ອູ້ກັນຍ່າງຫວາດຮະແວງໄປເກືອບທັ້ງໝົດ ແຕ່ແມ່ໄມ່

ຈິງຍ່າງຄົນຂ້າງບ້ານບອກນັ້ນແທລະມີບ້ານ
ພັກຊ່ວຍຄຣາວ ມຸ່ງຫຼັກຄັ້ນຝາດ້ວຍລັກກະລືເກີດຂຶ້ນ
ໄມ່ນ້ອຍກວ່າສອງຫຼັງ ຂ້າ ບ້ານສອງຊັ້ນນັ້ນ ແມ່
ເຫັນຄນຈານໄມ່ຕໍ່ກວ່າສີຫ້າຄນເຮັມມາປ່ວນເປີ່ຍັນ
ແລະທຳງານກ່ອສ້າງ ກ່ອອື້ອົບກປຸນຍ່າງຈິງຈັງ
ແຕ່ລະຄນວ່າງລັນທັດຄ່ອນຂ້າງແກຮ່ງແກຮົນໂທນັກແກ້ນ
ສູງ ຍື້ມີເຫັນຟັນຂ່າວ ທາກໃຫ້ແມ່ເດາ ເຂົາໜ້າຈະເປັນຄນ
ກາວອີສານທີ່ມາຫາກີນໃນເມືອງໃຫຍ່ອ່າງແນ່ນອນ

ບາງວັນຕອນເຫັນ ພໍມ່ຍັງສົງຍົ້ມໃຫ້ເຂົາ
ຍ່າງເປັນກັນເອງ ດູລື້ທັນ ແວວຕາ ໄນເຫັນວ່າພວກ
ເຂົາຈະນ່າກລົວທີ່ຕຽງໃຫນ ເຫັນຮອຍຍື້ມເຊື່ອ ຖ້າ ໄລ ໃຫ້
ເຂົາໄມ່ຈະເປັນພວກລັກເລົກຂ່າມໂມຍນ້ອຍຍ່າງແນ່ນອນ

ແຕ່ວັນທີ່ນີ້ ລູກໝາຍຂອງແມ່ກີ່ເດີນມາທີ່ຫຼັກ
ບ້ານ ຄາມຍ່າງຕຽງໄປຕຽງມາ ຂັນະເຂົາກໍາລັງກ່ອ

ກຳແພງຮັວບ້ານໃຫ້ກັບບ້ານສອງຊັ້ນ ຕຽງຫຼັກບ້ານເຮົາ
ພອດີ

“ຈະກ່ອກຳແພງບ້ານສູງໄທ່”

ຄນຈານເອົາຕລັບເມືອງວັດດິງ ສູງເລຍ
ກຳແພງຈານມິດຫຼັກທີ່ລັບມາທີ່ເຂົາລ໌

“ເຈົ້າຂອງບ້ານໃຫ້ກ່ອສູງຂາດນີ້ຮັບ”

ລູກໝາຍແມ່ຫົວຄົວມາດູ້ ຂັນະແໜ່ງນມອງ
ຕາມແບບຕລັບເມືອງຂຶ້ນໄປ

ແມ່ໃຈຫຍາວນ ຕ້ອໄປ ບ້ານເຮົາຈະມີດມີດ
ຍິ່ງຊັ້ນ ໄນມີທາງລມ ແມ່ເອີ້ນຕກຍູ້ໃນກຳແພງເຮືອນ
ຈຳອັນມືດທີ່ບ້ອຍ່າງແນ່ນອນ

ແມ່ຮູ້ສືກວ່າ ລູກໝາຍຂອງແມ່ລາຍຕາສ່ວວ
ຫຼຸດໜິດໄໝພ່ອໃຈ

**“ເປັນກຳແພງແບບໄທ່ ເຫັນໂປ່ງຫວີ່
ກຳແພງທີ່ນີ້”** ລູກໝາຍຄາມຍໍ້າ

“ກຳແພງທີ່ບ້ອຍຮັບ”

ເພີ່ຍງແຄ່ນ້ຳ ລູກໝາຍຂອງແມ່ກີ່ເດີນກລັບໄປ
ທີ່ຫັນບ້ານດ້ວຍລື້ທັນສ່ວນອາກາຮໄໝພ່ອໃຈເຫັນໄດ້ຫັດ
ລູກຄົງໄໝພ່ອໃຈສິ່ງທີ່ຈົນຂ້າງບ້ານເຮັມກະທຳ ດັນທີ່ນີ້
ແປລກນະ ກ່ອສ້າງລົງໄຣກ໌ກໍາທາມໃຈຕົນເອງປ່ວກຄາ
ໄໝຄຳນິ່ງລົງຄົນບ້ານຂ້າງເຮືອນເຄີຍ ວ່າຈະໄດ້ຮັບຜລ
ກະທຳບໍ່ເຍິ່ງໄໝ

ແມ່ເຫັນລູກກົດໂທຣັກພົທ໌ມືອສື່ອ ລັກພັກກົມ
ຄົນຂັບຮັດເກິ່ງມາຈອດທີ່ຫັນບ້ານ ລູກບ້ອກວ່າ ທີ່ເຊີ່ມ
ມາເປັນຜູ້ອໍານວຍກາຮກອງຊ່າງເທົກບາລທີ່ນີ້ ເຂົາຈະ
ມາດູ້ຫຼັກທີ່ລັງບ້ານເຮົາວ່າ ເຈົ້າຂອງບ້ານສອງຊັ້ນ ສ້າງຄູກ
ຫຼັກກົດໂທຣັກຫວີ່

ລູກພາເຂົາເດີນໄປທີ່ຫຼັກທີ່ລັງບ້ານ ເຂົາກວາດ
ສາຍຕາມອງໄປຢ່າງບ້ານສອງຊັ້ນທີ່ສ້າງໃໝ່ມ່ຍ່າງເພິ່ງ
ພືນິຈ ກ່ອນຈະຕະໂກນຜ່ານໄປທີ່ຄນຈານກ່ອສ້າງ

“ໄຄເປັນຫົວໜ້າຄົນຈານ”

“ພົມຮັບ” ຂ້າຍອີສານ ອາຍຸໄໝນ່າຈະເກີນ
ລື້ລົບປີ ເຮືອນຮ່າງລັນທັດທີ່ລູກໝາຍຍືນຄຸຍກັບເຂົາເມື່ອ
ຄຽງ ເດີນເຂົາມາຮົມກຳແພງຮັວ່ວ ສາຍຕາອອກອາກາຮ
ພືກສົງ

**“ພົມຜູ້ອໍານວຍກາຮກອງຊ່າງເທົກບາລທີ່ນີ້
ທຳມາທຳຫັນຕ່າງຊືດກຳແພງຮັວ່ວບ້ານຫຼັກນີ້”** ເຂົາ

หมายถึงอาคารทawan เยล์ที่กำลังยืนอยู่
“ผอมไม่ทราบครับ.....เจ้าของบ้านลั้งให้
ทำ” ชายชาวอีสานอ่ายตอบ

“มันผิดกฎหมายคุณอาคาร ถ้าจะ
ทำหน้าต่าง ต้องข้ายা�イヤ ฝาผนังห่างออกไป
ไม่ต่ำกว่าหนึ่งเมตร นี่ทำผิดแบบที่ยืนไว้กับทาง
กองช่าง” เขามายถึงเทศบาลที่เขางัดอยู่

“ผอมไม่ทราบ” ชายอีสานหลบสายตาลง
ตัว น้ำเสียงบอกอาการลังเล ไม่แน่ใจ

“พรุ่งนี้ บอกเจ้าของบ้านไปพบผอมที่
เทศบาล บอกเขาผู้อำนวยการกองช่างเข้ามา
ดูเอง”

“ครับ” เขานานรับในลำคอเปา ๆ ก่อน
จะหันหลังกลับไปทำงานที่ค้างไว้

ลูกพาเขากลับอกมาหน้าบ้าน เข้าหัน
มาบอกลูกด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ไม่น่าจะมีปัญหาในสิ่งที่พี่ขอร้อง” แล้ว
เขาก็ขับรถออกไปด้วยรอยยิ้มให้ความหวัง

แม่ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าลูกคุยกับผู้อำนวยการ
กองช่างว่าอย่างไรบ้าง แต่เมื่อเชื่อว่า เขาย่าจะ
มีอำนาจที่จะจัดการกำแพงรั้วบ้านที่อยู่ติดบ้านของ
เรา ไม่อย่างนั้น เขายังไม่ลังคนงานให้เจ้าของบ้าน
ต้องไปซื้อแรงงานก่อสร้างที่สำนักงานเทศบาล

ยังอยู่ ยังแอด อีงอยู่ยังเห็นผู้คนจาก
ต่างจังหวัด เข้ามาอยู่ในเมืองใหญ่แห่งนี้มากขึ้น
ทุกที่ บางคืนแม่ต้องลุกขึ้น ด้วยเสียงร้าวเครื่อง
รถยนต์ ที่แผดดังແสนบแก้วหูผ่านหน้าบ้านไป แต่
ด้วยเสียงเพลงดังล้นจากเครื่องขยายเสียงภายใน
รถ บางวันคนข้างบ้านจัดงาน คืนนั้นทั้งคืนแทบ
ไม่ได้หลับนอน ทั้งเสียงเพลง เสียงคนชี้เหลาคุย
กันอะไร กว่าจะหลับลงได้ น่าเที่ยงคืนไปแล้ว
แม่นั่งภานุทุกคืน เมื่อไรนะ ลูกชายของแม่จะ
กลับบ้านนอก ไปสร้างบ้านหลังใหม่ให้มีอยู่ที่นั่น

สองวันต่อมา เม็กต้องแปลกใจ เมื่อได้
ยินเสียงคนมาตะโกนเรียกอยู่หลังบ้าน

พอแม่มองผ่านกำแพงรั้วออกไป ก็เห็น
เด็กหนุ่มน้ำตาดี อายุไม่น่าจะเกินสามสิบปี ผิว

ค่อนข้างขาว ยืนขึ้นอย่างมีไมตรี
“ยาย.....คุณอาจารยะอยู่ไหมครับ” เข้า
หมายถึงลูก ไม่ทันที่แม่จะอ่ายเรียก ลูกก็เดินตาม
แม่ออกมากอดดี

“ผอมเจ้าของบ้านสองชั้นที่กำลังก่อสร้าง
อย่างจะขอร้องคุณ ผอมคงรือบ้านผอมไม่ได้
ปลัดเทศบาลให้ผอมมาตกลงกับคุณ” น้ำเสียงชาย
หนุ่มโอดอย่างขอความเห็นใจ

“ตกลงเรื่องอะไร” ลูกเอ่ยถาม

“ผอมไม่อยากจะปิดหน้าต่าง ผอมสร้าง
ห้องนี้อย่างจะให้แม่ผอมอยู่ แม่ผอมสูงอายุมาก
แล้ว”

“แล้วคุณจะสร้างกำแพงของคุณสูง
เท่าไร” ลูกชายย้อนถามคล้ายกำลังจะสร้างเงื่อนไข
ชายหนุ่มซึ่งความสูงที่เลยหลังคาบ้านของ
เราไป “ผอมกะไว้ขนาดนั้น”

“มันมากไป คุณน่าจะคำนึงถึงบ้านข้าง
เคียงที่ปลูกต่ำกว่าบ้านของคุณบ้าง”

“พี่จะให้สูงขนาดไหน” เจ้าของบ้าน
สองชั้นเรียกลูกว่าพี่อย่างให้เกียรติ

“ต้องต่ำกว่าชายคาบ้านผอม สำคัญมัน
จะต้องมีซ่องลงมูลกว้าง ๆ” ลูกชายของแม่เน้น

ชายหนุ่มหรือล่ายตากะระยะ เขายักหน้า
ช้า ๆ อย่างยอมตกลง “ตกลง...ผอมทำตามที่พี่
ขอร้อง แต่พี่ให้ผอมทำหน้าต่างได้นะ....แหม...
สร้างรั้วต่ำผอมก็กลัวโมยจะปืนขึ้นบ้าน” เข้า
ไม่วายบ่นอย่างนึกเลียดาย

แม่โลงใจไปเปละหนึ่งเมื่อเขาร่างรั้ว
บ้านเสร็จ หลังบ้านยังดูโอล่ง แคมอิฐบล็อกกำแพง
มีซ่องเปิดรับลมอย่างเต็มที่ ลมยังคงพัดเข้าบ้าน
สูญ ๆ ไม่มีดีดดหรือมีดทึบอย่างที่แม่คาดไว้ แต่
นั่นแหลก เมื่อสร้างบ้านสองชั้นเสร็จ เจ้าของบ้าน
เข้ามาพักอาศัย เขาก็ยังอุตสาห์ต่อเหล็กดัด ที่มี
ปลายแหลก ๆ รอบบ้าน

อะไรจะขนาดนั้น เขากลัวโมยจะปืน
รั้วบ้านขนาดนี้เชียวหรือ.

การนวดปรับกระดูกด้วยตนเอง

(คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร)

● ม้าม

- ม้ามควบคุมการย่อยและการดูดซึม

สารอาหาร อาหารเมื่อถูกย่อยแล้ว ม้ามจะลำเลียงสารจำเป็นไปสู่ปอดเพื่อส่งไปทั่วร่างกาย และสารจำเป็นที่ได้ เป็นพื้นฐานในการสร้างเลือด ยังปรับสมดุลการใช้และถ่ายของเหลวในร่างกาย อีกด้วย

ถ้าม้ามชี้น จะเกิดการคั่งน้ำหรือท้องร่วง ได้ง่าย เช่น ชอบกินน้ำเย็นเกินเวลา ๑๖.๐๐ น. หรืออาบน้ำก่อนนอนบ่อย ๆ อาบน้ำดึก

- ม้ามควบคุมการไหลเวียนเลือด ถ้า

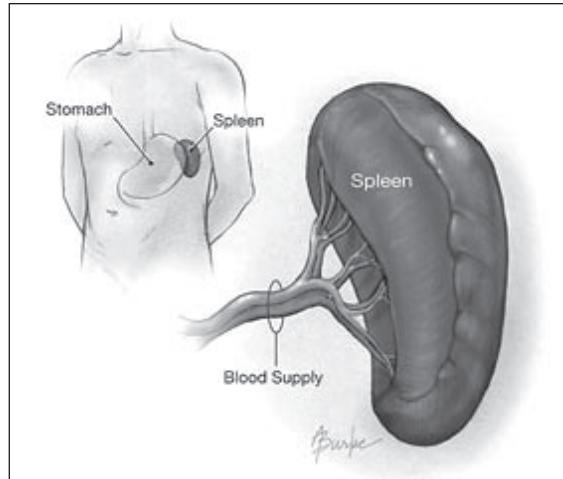
ม้ามชี้นเลือดจะออกง่าย มีจ้ำ ๆ ใต้ผิวนัง มีประจำเดือนมาก หรือบางทีก็น้อยมาก

- ลมปราณม้าม กระจายไปสู่ด้านบน

ลำเลียงสารจำเป็นไปสู่ปอด ดูดซึมและส่งอาหาร มาเลี้ยงกล้ามเนื้อ แขนขา ให้แข็งแรง รวมถึงริมฝีปาก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกล้ามเนื้อ

ม้ามยังล้มพันธุ์กับกระเพาะอาหาร ถ้า ม้ามผิดปกติ จะเกิดอาการ อาหารไม่ย่อย ท้องอืด ปวดท้อง ขาดอาหาร ผอม อ่อนเพลีย ริมฝีปากชิด บวมหรือท้องมาน ลินเป็นผ้าหนา ดีซ่าน ปัสสาวะเป็นเลือด ตกเลือด ประจำเดือนมาก เกินไป ลดลูกหย่อน ทวารหนักโผล่ ซึ่พจรอ่อน

การจัดกระดูก ผิ้งเข็ม กดจุด นวด ขุดพิษ ก็สามารถช่วยได้ระดับหนึ่ง ต้องบวกกับการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และการปรับเปลี่ยนเรื่อง อาหารด้วย โดยเฉพาะจำเป็นต้องใช้อาหารที่มี

ชมีน้ำวกกับเครื่องเทศต่าง ๆ หรืออาหารที่มีสีเหลืองเป็นหลัก และมีสีอื่น ๆ ตาม

๒.ระบบภูมิคุ้มกัน ธาตุไม้ หมายถึง ตับ ถุงน้ำดี

ลมพัด การเป่าพัดลมโดยตัวมากเกินไป อารมณ์เครียด โกรธ ไม่พอใจแม้เล็กน้อย หายใจล้า นอนดึกเกิน ๒๑.๐๐ น. สะดักตกใจตื้นกลางดึก ทำงานหนัก ยกของหนัก ๆ ทำงานอยู่กับสารเคมี เช่น ช่างทาสี ช่างทำพรม ช่างเชื่อมเหล็ก กินอาหารที่มีเชื้อรา อาหารที่มีสารกันเสีย พriskipน ถัวลิสงปัน (ซึ่งเป็นเชื้อร้ายได้ง่าย) การทำงานอยู่กับเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งวัน การได้รับอุบัติเหตุ ดีมสุรา จะมีผลต่อตับและถุงน้ำดี ซึ่งจะทำให้มีอาการ ;-

- เส้นตึงง่าย ท้องอืดง่าย ตาพร่าง่าย

มีลมในท้องมาก

- มีอาการของกรดไหลย้อนได้ง่ายถ้ายังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้นอีก

- ยังคงผลไปยังขอบลิ้นจะเริ่มมีรอยหยักเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ถ้ายังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ทำให้ตับและถุงน้ำดีอ่อนแลง

- ส่งผลให้หน้าผากมีขีดรอยย่นระหว่างคิ้วได้ง่าย และถ้ายังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอีกรอยย่นก็จะลึกลงไปเรื่อยๆ เช่นกัน

- มีอาการตึงขาด้านในได้ง่าย ขาชาด้านใน ปวดขา ปวดสลักษณ์ ปวดขาด้านนอก

- ปวดกระดูกสันหลังตำแหน่ง T1 T2 T3 T4 T5 T6 ทำให้มีไข้ได้จ่าย

ถ้ามีอาการดังกล่าวมาแล้ว แต่ยังไม่ยอมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตัวเองให้ดีขึ้น ก็จะทำให้ตับอ่อนแลงไปเรื่อยๆ ลูกลมไปถึงระบบ **ภูมิคุ้มกัน** ไปถึงระบบหมุนเวียนเลือดได้ และส่งผลถึงกระดูกสันหลังด้วย ถ้าส่งผลถึงกระดูกหมายถึง มีพังผืด และหินปูนที่เกิดจากความเป็นกรดของเลือดในตัวเราไปละลายหินปูนจากกระดูกออกมานอกตามข้อต่างๆ ทำให้เกิดอาการมีน้ำชา ปวดขึ้นเป็นลำดับ จนเรามีค่อยยกล้ำขับอวัยวะตำแหน่งนั้นๆ จึงทำให้ปวดยิ่งๆ ขึ้น จะมีพังผืดมาเกาะที่ตำแหน่งนั้นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้บริเวณนั้นหนาแน่นไปด้วยไขมีดเลือดเลี้ยง และไขมันที่ตับย่อไขมันลดลง จึงถูกส่งมาภักเก็บไว้ชั่วคราว ทำให้เลือดลดติดขัด

ผู้ที่จะมาจัดกระดูกนั้น ส่วนใหญ่จะรอจนกว่าจะปวดมากจริงๆ จึงจะมาหาหมอ nadziejęปรับสมดุล กระดูก หรือไม่ก็ตระเวนหาหมออรักษาไปหลายที่จนกว่าจะหาย

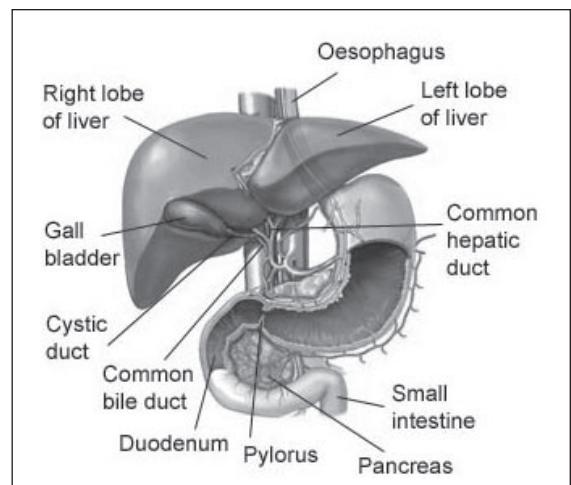
หน้าที่ของตับยังทำหน้าที่

เปลี่ยนสารอาหารที่กินเข้าไปเป็นเอนไซม์ที่ช่วยในการเจริญเติบโตของเซลล์ในร่างกาย

- เป็นโรงงานสร้างสารสำคัญต่างๆ หลายตัว เช่น คอเลสเตอรอล น้ำดี สารทำให้เลือดแข็งตัว อาลูมิโน(ไข่ขาว) อื่นๆ อีกมากมาย ฯลฯ

- เปลี่ยนยาที่กินเข้าไป เพื่อที่จะให้ออกฤทธิ์ต่ออวัยวะที่ต้องการ

- ทำลายพิษที่มาจากการกิน เช่น ยาและกอฮอร์โมนจากภายใน เช่น ของเสียจากเซลล์ ส่วนถุงน้ำดีนั้น เป็นอวัยวะในช่องท้องที่ทำหน้าที่เก็บสะสมน้ำดี เพื่อช่วยในการย่อยอาหารโดยมีโครงสร้างติดต่อกับตับซึ่งเป็นอวัยวะที่ผลิตน้ำดี และลำไส้เล็กตอนต้น(ดูในภาพ) ซึ่งเป็นบริเวณที่มีการปล่อยน้ำดีเข้าสู่ทางเดินอาหาร

ถุงน้ำดีจะวางตัวอยู่ทางพื้นผิวน้ำของตับโดยทั่วไปจะมีความยาวประมาณ ๗๖ ถึง ๑๐ ซม. มีสีเขียวคล้ำ เป็นสีของน้ำดีที่เก็บสะสมอยู่ภายในถุงน้ำดีจะมีทางติดต่อกับตับ และลำไส้เล็กตอนต้นโดยระบบท่อน้ำดีต่อตรงจากถุงน้ำดี จะเชื่อมกับท่อน้ำดีใหญ่ในตับด้วย ซึ่งท่อน้ำดีใหญ่จะไปเชื่อมกับตับอ่อน แล้วเปิดออกสู่รูใหญ่ในลำไส้เล็กตอนต้น

ถุงน้ำดี ถูกควบคุมโดยประสาทอัตโนมัติที่อยู่ในช่องท้อง เมื่อเรามีอาการเครียด โมโห ถุงน้ำดีจะปิดได้จ่าย ทำให้น้ำดีที่จะออกมาย่อยอาหารหยุดชะงัก จะมีอาการท้องอืดได้จ่าย วิธีแก้ก็คือ พยายามปรับลมหายใจ เข้า-ออกหายๆ ก็จะช่วยให้ถุงน้ำดีเปิดได้ เพราะเวลาเครียด หรือโมโหทุกครั้ง ถุงน้ำดีจะปิด เพราะหายใจลั้น-เร็ว-ถีทำให้เกิดสารอุดรินาลีน

ถุงน้ำดี ทำหน้าที่เก็บสะสมน้ำดีได้ประมาณ

๑.๕ ตอนช์ การหลังน้ำดีจะถูกกระตุ้นเมื่ออาหารที่มีไขมันเป็นส่วนประกอบถูกลำเลียงเข้ามาในลำไส้เล็ก ซึ่งจะทำให้มีการหลังน้ำดีอกรมา นอกจากน้ำดียังมีทำให้มีการหลังน้ำดีอกรมา นอกจากน้ำดียังมีหน้าที่ในการทำให้น้ำดีที่ผลิตจากตับมีความเข้มข้นมากขึ้น ซึ่งอาศัยการดูดซึมโดยเซลล์เยื่อบุผิวของถุงน้ำดี

โรคของถุงน้ำดี คือ น้ำในถุงน้ำดี ซึ่งเกิดจากการตกลงของคอเลสเตอรอล เลเชิทิน และกรดน้ำดี ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักของน้ำดี เมื่อน้ำผ่านมาลงในท่อน้ำดีจะทำให้มีอาการปวดท้องโดยเฉพาะในช่วงระหว่างมื้ออาหาร ในกรณีที่ก้อนน้ำไปอุดตันส่วนใดส่วนหนึ่งของระบบท่อน้ำดี จะทำให้มีอาการปวดท้องอย่างรุนแรง และยังมีอาการดีซ่าน มีผลต่อตับอีกด้วย

ถ้ามีปัญหาที่ตับหรือถุงน้ำดี ร่างกายก็จะส่งสัญญาณ ไปยังระบบประสาทกระดูกสันหลัง ข้อที่อยู่ตรงกับอวัยวะนี้ หรือบริเวณใกล้เคียง หรือส่งสัญญาณไปยังเส้นแนวเมอริเดียนของตับ และถุงน้ำดี

ซึ่งเส้นแนวเมอริเดียนของตับนั้นอยู่ที่จมูกเล็บนิ้วโป้งเท้าขาด้านใน ยาวมาถึงต้นขาที่ต่อกับลำตัว และไปยังต่อมยาดังกระดูกชายโครง

ล่วนเส้นแนวของถุงน้ำดีอยู่ที่ขาด้านนอกโดยเส้นมาจากนิ้วนางเท้า โยงเส้นมาข้างกระดูกหน้าแข้งด้านนอกมาถึงกระดูกต้นขาผ่านลักษณะตามลำตัว จนมาถึงกลางบ่า โยงผ่านด้านหลังของใบหูมาบริเวณศีรษะ มาสิ้นสุดที่ปลายคิ้ว

ถ้าเรามีอาการตึง เมื่อย ปวด ตามแนวเมอริเดียนที่กล่าวมานี้ แสดงว่า ต้องมีอาการผิดปกติขึ้นที่อวัยวะเหล่านี้แน่นอน บางครั้งก็ใช้การนวด กดจุด คั่วชา (ชุดพิช) หรือจัดกระดูกสันหลังผังเข้มก็จะดีขึ้นบ้าง แต่ถ้าเราไม่คันหาต้นเหตุอาการต่าง ๆ ก็จะเกิดขึ้นอีก

๔ ต่อฉบับหน้า

คำก កS องค

ประตีมา-นาตกรรม

เบื้องหน้าสิงก่อสร้างปราศปราสาท
ประตีมารมประภาศสำราญสมัย
มันอาจสร้างด้วยเลือดเนื้อคราบเหงื่อโคล
และอาช乍มันนุชช์ไปหลายชีวิต
มันอาจเป็นเพียงอิฐหินธรรมชาติ
ไม่มีเทพเทวามาลติต
ไม่เคยมีองค์ศิริมนิรമิต
เป็นเพียงซากวิธีคิดนักปักครอง
นักปักครองคือนักฆ่าประชาชน
ในยุคทาลทุกข์ทันหม่นและหม่อง
ประชาชนก้มหน้าตามอง
นักปักครองกินหรือยื่นสบายน
ในยุคที่เงินตราคืออาวุธ
และอำนาจโกรธทรุดเลื่อมลาย
เงินกำลังจะมาไทยให้วอดดวย
เหตุเพรษชาติที่อยู่กับพุชา
ประโภชน์ตนเป็นใหญ่จึงขายชาติ
ผลประโยชน์ประจำราชธานีไว้ชาติหน้า
เลท์สลับลับลงถ่วงเวลา
อัญเชิญบทพระแม่รำให้ยืนหน้าไทย
ที่นี่ไม่มีพระคิวะ
มีแต่ภาระอันยิ่งใหญ่
ภาระคือ “ไม่รุกรานบ้านเมืองใคร”
แต่ “ไม่ให้เข้าເຂາເປີຍນໍາເຫັນເຮົາ”

● โอบอ้อม ห้อมลั้นท์

๘ ก.พ. ๒๕๕๗

ค่าของคนเริ่มต้นที่ครองครัว

รายสื่อโมงมีรายงานต์พากนเจ็บมาส่งที่หน้าโรงพยาบาลและมีกลุ่มนักเรียนชั้นม.ต้นลิบก่าวคนขับขี่มอเตอร์ไซค์ตามมาเป็นไทยมุ่ง ผู้ป่วยคือนักเรียนชายวัย ๑๓ ปี ถูกเพื่อนร่วมชั้นซัดต่อยในห้องเรียน เมื่อแพทย์ตรวจแล้วสังให้น้ำเกลือและได้ส่งคนป่วยเข้าไปนอนเพื่อรอดูอาการ ที่ตึกผู้ป่วยในต่อไป

ใกล้จะห้าโมงเย็น รถตำรวจได้นำคนป่วยมาส่งที่โรงพยาบาล เป็นนักเรียนชายวัย ๑๓ ปี ถูกกลุ่มทำร้ายบนสถานีตำรวจนี้ เนื่องจากนักเรียนคนนี้ได้ไปชกต่อยเพื่อนร่วมชั้นในห้องเรียนเมื่อตอนสื่อโมงเย็นนั้นเอง พากเพื่อนจึงตามไปแก้แค้นถึงแม้จะอยู่บ้านสถานีตำรวจนี้ไม่คิดหวั่นเกรง และมีนักเรียนอีกห้าคนตามมาที่โรงพยาบาลหาจังหวะที่จะเข้ามาทำร้ายนักเรียนคนเจ็บอีกรอบแต่ดูท่าทีไม่อำนวยจึงล่าถอยกันไป

ที่นักเรียนม.ต้นก่อกรรมทำร้ายกันในห้องเรียนครั้งนี้ ก็ เพราะเด็กนักเรียนชายทั้งสองคนไปรักชอบนักเรียนหญิงในห้องคนเดียวกัน เหตุทะเลวิวาทจึงเกิดขึ้นแบบไม่สนใจว่ามันจะ

เหมาะควรกับตนหรือไม่

ช่วงหลังโมงเย็นมีเจ้าหน้าที่ตำรวจทั่วถุงใส่กระปุกน้ำปั๊ลสาวยามส่งในห้องแล็บ เพื่อตรวจหารสารเเพ Erdit มีสารรายผลออกมากว่าเป็นสีม่วงจึงต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป และที่สำคัญพวกเขายังคงพำนัชสิ่งของที่ลักลอบเข้ามาอยู่ที่ห้องน้ำซึ่งจะก้มหน้ายอมรับกรรมที่พวกตนได้หลงไปเสพมาได้บ้าง แต่เหล่าพ่อแม่ผู้ปกครองนั้นเล่าย่องรู้สึกเป็นทุกข์มากล้นยกที่จะทำใจได้ง่าย ๆ

สามทุ่มกว่าสามล้อเครื่องนำผู้หญิงใกล้จะคลอดมาส่งที่โรงพยาบาล เมื่อญาติมาแจ้งทำบัตรคนไข้ จึงรู้ว่าอายุพึ่งจะแค่ ๑๕ ปี ยังใช้คำนำหน้าว่า ด.ญ.อยู่เลย สอบถามผู้เป็นสามีว่ามีอายุแค่ ๑๕ ปีเท่านั้นเอง สร้างโรงพยาบาลชุมชนแห่งนี้มานานถึง ๒๖ ปี ก็พึ่งจะมีคนอายุน้อยมาคลอดเป็นรายแรก แต่ก็ยังนับว่าเป็นความโชคดีของทารกน้อยที่ได้สืบทอดโลกอย่างอบอุ่น พ่อและแม่ค่อยดูอยู่รับพร้อม ต่างกับเด็กทารกอีกหลายคนที่เกิดมาแล้วแม่ใจร้ายก็เอาไปทิ้งในถังขยะริมถนน

ถึงแม้จะรอดตายมาได้ก็จะไร้ญาติขาดมิตรที่จะมาค่อยดูแล

ใกล้สี่ทุ่มมีคนไข้ชายอายุ ๓๓ ปีมาด้วยอาการเหนื่อยและอ่อนเพลีย พยาบาลวัดไข้ด้วยความดันโลหิตดูอาการก็ปกติอยู่ในเกณฑ์ดี แต่ก็ดูมีอาการเหล้าเคราซึมไว้รักษาความชื้นบนต่างจากคนทั่ว ๆ ไป สลบสามัญดี ๆ ที่มาด้วยบอกว่าเด็กคนนี้อยู่กับพ่อ ส่วนแม่นั้นหนีไปเมืองไทยใหม่นานหลายปีแล้ว พ่อก็ชอบกินเหล้ายุบอย ๆ และมักแสดงอารมณ์ก้าวร้าวดุดันกับลูกอยู่ไม่ขาด พยาบาลจึงคิดถึงโรคทางใจของเด็กมากกว่าโรคทางกาย สภาพครอบครัวที่พ่อแม่แตกแยกกันนั้นมักจะส่งผลต่อเด็ก เพราะขาดความอบอุ่น ขาดการดูแลที่เหมาะสม ทำให้มีอาการซึมเคราไว้ และบางคนจะแสดงออกไปทางก้าวร้าวเป็นปัญหาเป็นภัยต่อสังคมอย่างไม่รู้จับ

ผู้สูงอายุที่เป็นคนดีและได้สร้างสรรค์สังคมตลอดมา ก็นับว่าสังคมได้รับประโยชน์ซึ่งเป็นบุญมหาศาล ส่วนคนชั่วถึงแม้กรรมเก่าที่สร้างกันอยู่ตลอดมาด้วยไม่ส่งผลกระทบทัณฑ์ในชาตินี้แต่ชาติน้ำ ก็แค่อ้อมตามสังขารที่เลือมถอยลงเยาวชนอีกมากหลายที่กำลังจะก้าวไปเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวในวันหน้านี้ลี ที่คนในสังคมไทยควรหันมาสนใจให้มากที่สุด เพราะสังคมบ้านเมืองเราในวันหน้าจะดีจะร้ายก็อยู่ที่พวกรเด็ก ๆ ในวันนี้นั่นเอง

ครอบครัวได้ถึงแม้ฐานะยากจน แต่ผู้ปกครองหรือพ่อแม่ต่างมีศีลธรรม รู้จักทางทำให้ลูกหลานมีหน้าที่การงานทุกอย่างในครัวเรือนและพยายามอบรมลั่งสอนให้ลูกหลานเป็นคนคิดดีพูดดี ทำดีขยันมีความอดทน ก็น่าจะยกมาเป็นตัวอย่างให้คนในชุมชนได้เลียนแบบเพื่อพัฒนาครอบครัวตนเองให้ดีตาม สังคมจึงจะมีสุขไปในทางที่ดี

เยาวชนทุกคนต่างก็คิดอย่างจะเป็นคนดี แต่สังคมปัจจุบันกำลังให้ผู้มีปัญญานำพาไปเรียนรู้ในการคิดดี พูดดี และทำดีที่แท้จริง

■

คำก อกSองคำ

รอยยิ้มแห่งดวงรัก

ริ้วขอบมุ้งหน้าเมืองปราสาท

อาบอากาศไอกลินดินระแหง

ผุ่นฟุ่งแดดร้อนลมแรง

ทุ่งแล้งตลอดทodoriyaw

สู่อ้อมกอดอันมั่นคงเขางรัก

เพื่อพิทักษ์ผืนดินถินด้าว

บางครั้งความแตกต่างสร้างรอยร้าว

แต่บางคราวความแตกต่างสร้างสิ่งดี

เรามุ่งไปในวิถีที่แตกต่าง

คนข้างทางใส่เสื้อคละสี

หากแวงตาคนต่างฝ่ายฉายไมตรี

และเด็กน้อยเมื่อครู่นี้มีรอยยิ้ม

● โอบอ้อม หอมจันทร์

๗ ก.พ. ๕๓

■

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี

เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning
บทที่ ๑
การเรียนรู้ ๒ แบบ
ของมนุษย์

โลกทุกวันนี้เป็นโลกของการแข่งขันกันด้วยความรู้ ถึงแม้ประเทศบางประเทศไม่มีทรัพยากรามาก แต่ถ้าผู้คนมีความรู้สูง ก็สามารถจะอาศัยความรู้ดังกล่าวเป็นเครื่องมือดูดซับความมั่งคั่งจากประเทศที่มีความรู้ด้อยกว่า เพื่อมาหล่อเลี้ยงสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจให้แก่ชาติของตน

ในขณะที่ประเทศไทยซึ่งผู้คนมีปัญญาและความรู้

เข้าสามารถจะ “เปลี่ยนทะเลรายให้กลายเป็นป่า” แต่ประเทศไทยผู้คนด้อยปัญญาและความรู้จะทำกลับกันคือ “เปลี่ยนป่าให้กลายเป็นทะเลราย”

การเรียนรู้จริงได้กลายเป็นวาระสำคัญของประเทศต่าง ๆ ในโลกปัจจุบัน ที่ต่างมุ่งหวังจะเร่งสร้างสังคมของตนให้เป็น “สังคมฐานความรู้” (Knowledge based Society) เพื่อความอยู่รอดท่ามกลางกระแสการแข่งขันของ “สังคมทางเศรษฐกิจ” ที่เป็นไปอย่างรุนแรงเข้มข้นในโลกยุคโลกาภิวัตน์นี้

๑.๑ ความหมายของความรู้

“ความรู้” ก็คือแบบจำลองความจริงที่มนุษย์พัฒนาขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการอธิบายและ

ทำความเข้าใจเกี่ยวกับปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่มนุษย์ล้มผัสรับรู้ คล้ายกับ “แผนที่” ซึ่งเป็นแบบจำลองความจริงทางภูมิศาสตร์ที่มนุษย์พัฒนาขึ้น เพื่อเป็นเครื่องมืออธิบายภาพทางภูมิศาสตร์ของพื้นผิวโลก โดยได้รับอิทธิพลจากแผนที่ซึ่งมีความสูญเสีย สมบูรณ์อยู่ในเมือง ก็สามารถจะใช้แผนที่นั้นเป็นเครื่องเทียบเคียงให้รู้ว่า atan กำลังอยู่ ณ ตำแหน่งแห่งที่ตรงไหนในมิติทางภูมิศาสตร์ของพื้นผิวโลก ดังกล่าว และหากประสงค์จะเดินทางไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ควรจะเลือกเส้นทางไหนจึงจะไปได้สะดวกรวดเร็วที่สุด ฯลฯ

ในสังคมทางทหาร ฝ่ายใดมีแผนที่ซึ่งเป็นแบบจำลองความจริงทางภูมิศาสตร์ของสนามรบที่ถูกต้องสมบูรณ์กว่า ก็จะได้เปรียบข้าศึกในการทำสงคราม จะจากลายเป็นปัจจัยที่นำไปสู่ชัยชนะในการรับนั้น ๆ ได้ฉันใด คนที่มี “ความรู้” เห็นอกว่า ก็จะได้เปรียบกว่าในการแข่งขันด้านต่าง ๆ เนกเช่นเดียวกันฉันนั้น

การที่เราจะรู้ว่าแผนที่ชุดใดมีความ “ถูกต้อง” สมบูรณ์มากกว่ากันนั้น เราต้องจากหลัก ๒ ประการ คือ

ก.) ดูจากความภาวะเกี่ยวเชื่อมโยงกันอย่างสอดคล้องกลมกลืนกับประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมที่เรามีอยู่ (Coherence Theory) เช่น ถ้าหากภาพแผนที่ชุดนั้นสามารถระบุตำแหน่งแห่งที่ทางภูมิศาสตร์ต่าง ๆ ได้สอดคล้องกับประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมที่เรามีอยู่ เรา ก็จะเชื่อมั่นในระดับหนึ่งว่า แผนที่ชุดนั้นเป็นแบบจำลองของภาพทางภูมิศาสตร์ที่ถูกต้อง

ข.) ดูจากความตรงกันกับประสบการณ์ใหม่ที่รับรู้จากการปฏิบัติตามแบบจำลองความจริงนั้น (Correspondence Theory) เช่น เมื่อเราเดินทางไปตามแผนที่ในที่ซึ่งยังไม่เคยไปแล้วพบภูเขา แม่น้ำ ลำคลอง ทางแยก ฯลฯ ตรงกันกับที่ระบุในแผนที่ดังกล่าว เรา ก็จะยิ่งเกิดความเชื่อมั่นมากขึ้นว่าแผนที่ชุดนั้นคือแบบจำลองของภาพทางภูมิศาสตร์ที่จริงแท้

ความรู้ของมนุษย์ก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน ถ้า

หากสมมติฐาน กรอบความคิด หรือความรู้ตามทฤษฎีไหนสามารถเชื่อมโยงทางเกี่ยวอย่างสอดคล้องกลมกลืนกับประสบการณ์ ข้อมูล หรือฐานความรู้เดิมที่เรามีอยู่ เรา ก็มีแนวโน้มจะเชื่อมั่นว่าสมมติฐาน กรอบความคิด หรือความรู้ตามทฤษฎีนั้น ๆ เป็นความรู้ที่ถูกต้อง และยิ่งถ้าปฏิบัติตามทฤษฎีดังกล่าวแล้ว พบว่าประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่เราล้มผัสรับรู้ตรงกันกับลิ่งที่ทฤษฎีดังกล่าวคาดการณ์ถึง เรา ก็จะยิ่งเกิดความเชื่อมั่นมากขึ้นว่า ความรู้ตามทฤษฎีนั้น ๆ เป็น “แบบจำลองของความจริง” ที่เป็น “ลักษณะความจริง” (Reality) ในธรรมชาติ

อย่างไรก็ตาม ความจริงทางภูมิศาสตร์ของขอบเขตบริเวณพื้นที่หนึ่ง ๆ อาทิ อาณาเขตของประเทศไทย เป็นต้น สามารถจะอาศัย “แผนที่” หลายแบบหรือหลายฉบับในการจำลองภาพความจริงทางภูมิศาสตร์ดังกล่าว เช่น แผนที่ภาพถ่ายทางดาวเทียม แผนที่ภาพถ่ายทางอากาศ แผนที่ทางหลวงแผ่นดิน หรือแผนที่แสดงเส้นทางของแม่น้ำคุคลอง เป็นต้น

ตลอดจนภาพแผนที่ซึ่งเราเคยเชื่อว่ามีความถูกต้องแม่นยำในอดีต ก็อาจจากลายเป็นแบบจำลองความจริงทางภูมิศาสตร์ที่ผิดพลาดในปัจจุบัน ก็ได้ เมื่อส่องไปทางภูมิศาสตร์ของโลกและเปลี่ยนไปจากเดิม โดยอาจเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด การตัดถนนสายใหม่ ๆ การตัดไม้ทำลายป่า การระเบิดภูเขา แม่น้ำลำคลองตื้นเขิน ฯลฯ ซึ่งทำให้แบบจำลองความจริงทางภูมิศาสตร์ของภาพแผนที่ฉบับที่เคยถูกต้องในยุคสมัยหนึ่ง อาจจากลายเป็นแบบจำลองที่คลาดเคลื่อนจากสภาพความเป็นจริงในสมัยปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้ การปักใจเชื่อว่าแผนที่ฉบับใดฉบับหนึ่งหรือแผนที่รูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง เป็น “แบบจำลองความจริง” ที่ถูกต้องที่สุดเพียงแบบเดียว ในขณะที่แผนที่ฉบับอื่นหรือแผนที่รูปแบบอื่น (ซึ่งแตกต่างจากภาพแผนที่ของเรา) ล้วนแต่คลาดเคลื่อนจาก “ความเป็นจริง” ทั้งสิ้น

จึงเป็นพื้นฐานของ “วิธีคิดที่ไม่ถูกต้อง” ฉันได้ การปักใจเชื่อมั่นว่ากรอบความคิดหรือ “ความรู้” ตามทฤษฎีเดิมที่หนึ่งที่เราับรู้ เป็นแบบจำลองของความจริงในเรื่องนั้น ๆ ที่ถูกต้องที่สุดเพียงแบบเดียว ครอที่เห็นต่างไปจากนี้ล้วนแต่ผิดทั้งสิ้น ก็เป็นพื้นฐานของ “วิธีคิดที่ผิดพลาด” เฉกเช่นเดียวกันฉันนั้น

๑.๒ วิถีการเรียนรู้ของมนุษย์

เมื่อมนุษย์มีความเชื่อมั่นว่าความรู้ตามทฤษฎีได้เป็นแบบจำลองของความจริงที่ถูกต้องเที่ยงแท้หรือเป็น “สัจจะความจริง” ก็มีแนวโน้มที่จะนำไปสู่วิถีการเรียนรู้หรือการ “ถ่ายทอดความรู้” ในลักษณะแบบหนึ่ง โดยเน้นไปที่การสอนให้ผู้เรียน “ดัดจำ ทำความเข้าใจ และรู้จักวิธีประยุกต์ใช้” ความรู้ดังกล่าวเพื่อแก้โจทย์ต่าง ๆ

เหมือนเช่นถ้าเราเชื่อมั่นว่าคำสอนในคัมภีร์ของศาสนาใดศาสนาหนึ่งเป็นสัจจะความจริงที่ไม่มีวันผิด เพราะเกิดจากการ “ตรัสสู” ของพระศาสดา หรือการ “เผยแพร่” (Revelation) ของพระเจ้าผ่านทางประกาศก (Prophets) ที่พระองค์ทรงเลือก วิธีการถ่ายทอดความรู้จากในคัมภีร์ทางศาสนาเหล่านั้น ก็จะเน้นไปที่การสอนให้ดัดจำ ทำความเข้าใจ และนำหลักธรรมคำสอนหรือความรู้ที่เป็น “สัจจะความจริงอันเที่ยงแท้” ในคัมภีร์ทางศาสนาดังกล่าวมาประพฤติปฏิบัติ

และถ้าหากมีบุคคลที่เรารู้ท่าเชื่อมั่นว่าเป็น “ผู้รู้” หรือ “ผู้เข้าถึงหลักธรรม” ทางศาสนานั้น ๆ มาช่วยอธิบายขยายความคำสอนหรือความรู้ในคัมภีร์ดังกล่าว จนกลายเป็นตำรับตำราในชั้นอรรถกถาจารย์ต่าง ๆ การเรียนลิ่งที่เป็น “ความรู้” ในตำราชั้นอรรถกถาเหล่านั้น ก็จะเป็นไปตามประเพณีการเรียนรู้หรือแบบวิถีการเรียนรู้แบบเดิม คือมุ่งไปที่การท่องจำและทำความเข้าใจ เพื่อนำคำสอนหรือความรู้ในหลักธรรมทางศาสนาดังกล่าวมาประพฤติปฏิบัติอีกเช่นกัน

หากเปรียบเทียบกับการเรียนการสอนความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ในยุคสมัยหนึ่งภายใต้อิทธิพลของปรัชญาทางวิทยาศาสตร์แบบเก่าที่

มนุษย์มองธรรมชาติอย่างเป็นกลไกตามโลกทัศน์ทางพิสิกส์แบบนิวตัน ทำให้มนุษย์เชื่อมั่นว่า ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่ผ่านการพิสูจน์มาอย่างยาวนาน และสามารถประยุกต์ใช้ลร้างเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่อำนวยความสะดวกสบายให้แก่มนุษย์ได้อย่างมากมายน่าอัศจรรย์

(ยิ่งกว่าปัจจุบันของพระเจ้าหรือเทพทั้งหลายตามที่เล่าขานในพระคัมภีร์ อาทิ ช่วยให้มนุษย์เหาะเหินเดินอากาศได้เหมือนเทพยดา สามารถด้วยไฟทะเลลึกเป็นเวลานาน ๆ ได้เหมือนกับ อุสรกายในห้องมหาสมุทร หรือมีชีปนาฏที่มีอาณุภาพทำลายล้างข้าศึกได้ยิ่งกว่าจักรหรือศรของพระนารายณ์ เป็นต้น) จนทำให้มนุษย์เชื่อมั่นว่าทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่คัมภีร์ดังกล่าว คือแบบจำลองของสัจจะความจริงในธรรมชาติที่ไม่มีวันผิด การสอน “ความรู้” ทางวิทยาศาสตร์ ก็จะเน้นไปที่การสอนให้ผู้เรียนท่องจำทฤษฎี ทำความเข้าใจทฤษฎี และฝึกประยุกต์ใช้ทฤษฎีเหล่านั้นเพื่อแก้โจทย์ต่าง ๆ ในห้องเรียนและบนแผ่นกระดาษ คล้ายคลึงกับวิถีการถ่ายทอด “ความรู้” จากในคัมภีร์ทางศาสนาทั้งหลาย

แต่ภายหลังการคัมภีร์สัมพัทธิภาพของโอนัลไลน์ที่ซึ่ให้เห็นถึงความไม่สมบูรณ์ของโลกทัศน์แบบกลไกตามทฤษฎีทางพิสิกส์แบบเก่าของนิวตัน ก็ได้ก่อให้เกิดการปฏิวัติความคิดในวิธีการสอนความรู้ทางวิทยาศาสตร์ครั้งสำคัญ ก็เกิดขึ้น เพราะเมื่อ “ความรู้” ในทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่มนุษย์เคยเชื่อกันมาโดยตลอดว่า เป็น “สัจจะความจริงที่ไม่มีวันผิด” อันสามารถทนต่อการพิสูจน์มาอย่างยาวนาน กลายเป็นลิ่งที่มีความบกพร่องและถูกหักล้างโดยทฤษฎีใหม่ ๆ ที่สมบูรณ์กว่าได้ถ้าเช่นนั้นการสอนให้ผู้เรียนเข้าใจ “กระบวนการทางวิทยาศาสตร์” (Scientific Method) เพื่อให้เข้าใจวิธีการสร้างองค์ความรู้ หรือทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ใหม่ ๆ ได้เอง ก็ย่อมมีคุณค่าความสำคัญยิ่งกว่าการสอนตัวว่า “เนื้อหาของความรู้ที่ตายตัว” ในทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์

ที่อาจเปลี่ยนแปลงสถานะแห่งความน่าเชื่อถือได้ตามกาลเวลา

ในที่สุดก็นำไปสู่การปฏิวัติเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก จากการสอนในห้องเรียนและบนกระดานดำ มาเป็นการสอนในห้องปฏิบัติการ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำการทดลองเพื่อพิสูจน์สมมติฐาน และสรุปผลทางทฤษฎีจากการทดลองนั้น ๆ อันเป็นการรุ่งส่องให้ผู้เรียนเข้าใจถึง “กระบวนการในการสร้างองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์” ควบคู่ไปกับการเข้าใจ “เนื้อหาของความรู้ตามทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์” จนกลายเป็นวิถีการเรียนรู้ในอีกแบบหนึ่งที่แตกต่างจากวิถีทางแบบแรก

๑.๓ วิถีการเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง ๒ แบบ

ความหมายแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงตามที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ประมวลและกลั่นกรองจากพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงซึ่งพระราชนາญในวาระสัมมนาฯ ๔ และได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้นำไปเผยแพร่ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติของทุกฝ่ายและประชาชนโดยทั่วไป คือ

“เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาซึ่งแนวทางดำเนินอยู่และปฏิบัติดนของประชาชนในทุกรอบดับตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อยุคโลกาภิวัตน์ ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล รวมถึงความจำเป็นที่จะต้องมีระบบภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควรต่อการมีผลกระทำใดๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในออกและภายนอก ทั้งนี้ต้องอาศัยความรอบรู้ ความรอบคอบ และความระมัดระวังอย่างยิ่ง ใน การนำวิชาการต่างๆ มาใช้ในการวางแผนและ

ดำเนินการทุกขั้นตอน และขณะเดียวกัน จะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐนักทฤษฎี และนักธุรกิจในทุกรอบดับให้มีสำนึกร่วม ความเชื่อถือสุจริต และให้มีความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติ ปัญญา และความรอบคอบ เพื่อให้สมดุล และพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและก้าวขวางทึ้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี”

มีผู้สรุปหลักการแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงจากเนื้อหาข้างต้นนี้ไว้ว่า ประกอบด้วยหลัก ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไข ได้แก่ ความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีระบบภูมิคุ้มกัน ซึ่งเชื่อมโยงสัมพันธ์กันเป็นเส้นเมื่อนห่วง ๓ ห่วง ที่เกี่ยวข้องกันอยู่ โดยอาศัยองค์ประกอบของเงื่อนไขอีก ๒ ด้านคือ เงื่อนไขด้านความรู้ กับเงื่อนไขด้านคุณธรรม ช่วยสนับสนุนการเข้าถึงหลักปฏิบัติ ๓ ห่วง ของวิถีเศรษฐกิจพอเพียง ดังกล่าว

ภายใต้หลัก ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไข แห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนี้ เมื่อจะพัฒนาให้เป็นหลักสูตรการเรียนการสอนในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ก็มีแนวทางที่จะดำเนินการได้ตามวิถีการเรียนรู้ ๒ แบบ อันมีลักษณะคล้ายคลึงกับการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ตามหลักสูตรแบบเก่า กับการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ตามหลักสูตรแบบใหม่ ดังที่ได้กล่าวมาในหัวข้อก่อน คือ

ก. วิถีการเรียนรู้โดยมองหลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียงในเชิงกลไกที่คล้ายกับการเรียนรู้ “กฎหมายวิทยาศาสตร์”

ข. วิถีการเรียนรู้โดยมองหลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียงในเชิงกระบวนการที่คล้ายคลึงกับการเรียนรู้ “กระบวนการทางวิทยาศาสตร์”

๑.๔ วิถีการเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงในเชิงกลไก

ถ้ามองหลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียงในลักษณะคล้ายคลึงกับกฎหมายทางวิทยาศาสตร์ ก็มีแนวโน้มที่จะนำไปสู่การออกแบบวิธีการเรียนรู้ของเศรษฐกิจพอเพียง โดยเน้นไปที่การสอนให้ผู้เรียนนัดจำ ทำความเข้าใจ และสามารถประยุกต์ใช้ “กฎ” ดังกล่าวเพื่อแก้โจทย์ต่างๆ เช่น สมมติให้

เศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy)=S

ความพอประมาณ (Appropriate) = A

ความมีเหตุผล (Resonable) = R

การมีระบบภูมิคุ้มกัน (Immunity) = I

ความรู้ (Knowledge) = K

คุณธรรม (Virtue) = V

ดังนี้ก็อาจจะได้ข้อสรุปที่เป็นเล่มอ่อน “กฎ” หรือ “สมการ” ของทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงในลักษณะคล้ายกับ

$$f(S) = KS \cdot VS \cdot (A+R+I)$$

โดยเมื่อสามารถจัดจำความรู้ที่เป็นเล่มอ่อน ก็จะ “สมการ” ของทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่ง อธิบายถึงความล้มพังของ “กลไก” การทำงานระหว่างองค์ประกอบ (Factors) ของ ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไขจะที่ขับเคลื่อนให้เกิด “เศรษฐกิจพอเพียง” ดังนี้ได้แล้ว ก็จะสอนให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์กฎดังกล่าวเพื่อนำไปใช้แก้โจทย์หรือปัญหาต่างๆ ได้ต่อไป ด้วยการออกแบบหน่วยการเรียนรู้ เพื่อฝึกฝนผู้เรียนให้สามารถวิเคราะห์ตัวอย่างต่างๆ จากกิจกรรมที่กำหนดให้ ว่ากิจกรรมเหล่านั้นมีลักษณะเป็น “เศรษฐกิจพอเพียง” หรือไม่ หากน้อยแคร์ อย่างไร (คล้ายกับการหาตัวอย่างของโจทย์ทางคณิตศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ให้นักเรียนฝึกทำ โดยนำกฎหรือสมการตามทฤษฎีนั้น มาใช้เป็นเครื่องมือคิดคำนวณ เพื่อหาคำตอบว่าจะได้ค่าออกมากานน้อยแคร์ อย่างไร เป็นต้น)

ยิ่งนักเรียนสามารถวิเคราะห์ตัวอย่าง “ถูกต้อง” ได้ว่า กิจกรรมแต่ละเรื่องดังกล่าวมีองค์ประกอบของกลไกที่ขับเคลื่อนให้เกิด “ความเป็นเศรษฐกิจ

พอเพียง” หากน้อยแคร์ไหนอย่างไร ก็เชื่อว่า นักเรียนน่าจะมี “ความรู้ความเข้าใจ” เกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงได้มากเท่านั้น และจะสามารถนำความรู้ความเข้าใจนี้ไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ในชีวิตได้ต่อไปเมื่อมีอันกับความรู้ในเรื่องอื่น ๆ

ดังตัวอย่างหน่วยการเรียนรู้ปัจจุบันของเศรษฐกิจพอเพียงที่กระทรวงศึกษาธิการพัฒนาขึ้น อันเป็นวิถีการเรียนการสอนโดยมองหลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียงในเชิงกลไก ที่ประกอบด้วย ปัจจัยของ ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไข ซึ่งทำหน้าที่เป็น “กลไก” ขับเคลื่อนให้เกิดความเป็น “เศรษฐกิจพอเพียง” เช่น *

ก.) ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การจัดตกแต่งบ้านและบริเวณบ้าน

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

สามารถนำทรัพยากรที่มีอยู่ในตนของครอบครัว และชุมชน มาใช้ในการจัดตกแต่งบ้าน และบริเวณบ้านได้อย่างถูกต้องเหมาะสม น่าอยู่ ตามหลักแนวคิดของเศรษฐกิจพอเพียง

สาระการเรียนรู้

๑. ความหมาย ความสำคัญ ประโยชน์ของ การจัดตกแต่งบ้านและบริเวณบ้าน

๒. หลักในการจัดตกแต่งบ้าน และบริเวณบ้าน

๓. องค์ประกอบในการจัดตกแต่งบ้าน และบริเวณบ้าน

๔. การจัดตกแต่งห้องต่างๆ ภายในบ้าน

๕. การจัดแต่งบริเวณบ้าน

* จากตัวอย่างหน่วยการเรียนรู้ปัจจุบันของเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อทดลองใช้สำหรับ

นักเรียนช่วงชั้นที่ ๓ (ระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓) ในเรื่องเชิญ ของกระทรวงศึกษาธิการ www.moe.go.th

การบูรณาการกับหลักแนวคิดของเศรษฐกิจพอเพียง

๑. ความพอประมาณ

๑.๑ พอประมาณกับเวลาที่ใช้ในการดูแลรักษาและทำความสะอาดเครื่องประดับตกแต่งบ้านและบริเวณบ้าน

๑.๒ พอประมาณกับแรงงานของสมาชิกในครอบครัวที่จะช่วยกันจัดตากแต่งบ้านและบริเวณบ้าน

๑.๓ พอประมาณกับงบประมาณของครอบครัวที่มีอยู่

๒. ความมีเหตุผล

๒.๑ สมาชิกในครอบครัวได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

๒.๒ ประหยัดรายจ่ายของครอบครัว

๒.๓ ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่า

๒.๔ บ้านและบริเวณบ้านสะอาดเป็นระเบียบสวยงามน่าอยู่

๓. การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว

๓.๑ สมาชิกในบ้านทุกคนมีสุขภาพจิตสุขภาพกายที่ดี

๓.๒ เกิดการประหยัดและออม

๓.๓ ครอบครัวอบอุ่น

๔. เงื่อนไขความรู้

๔.๑ หลักในการจัดตกแต่งบ้านและบริเวณบ้าน

๔.๒ องค์ประกอบในการจัดตกแต่งบ้าน

๔.๓ การจัดตกแต่งบริเวณบ้าน

๕. เงื่อนไขคุณธรรม

๕.๑ ความรับผิดชอบในการทำงาน

๕.๒ ความยั่งยืน อดทน

๕.๓ ความล้ำมั่คคี

๕.๔ ความประหยัดและออม

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

๑. ครูแจ้งผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

๒. ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนากันเกี่ยวกับการจัดตกแต่งบ้านและบริเวณบ้าน ครูสู่มามนักเรียนเป็นรายบุคคล ดังนี้

- บ้านของนักเรียนมีสมาชิกจำนวนกี่คน
- บ้านที่นักเรียนอาศัยอยู่เป็นบ้านทาวเฮาส์บ้านชั้นเดียว หรือสองชั้น มีจำนวนห้องกี่ห้องได้แก่ห้องนอน ห้องน้ำ
- นักเรียนชอบห้องไหนมากที่สุด เพราะเหตุใด

๓. นักเรียนซักถาม ครูอธิบายพร้อมกับให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดตกแต่งบ้านและบริเวณบ้าน

๔. อ่านต่อฉบับหน้า

คำกรอง กองคำ

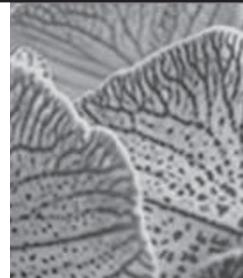

ความเป็น “เลือ” เหลืออะไรในวันนี้
มีแต่หนี้ทั่วเมืองกับเรื่องเคร้า
มาพลิกฟื้นผืนดินท้องถิ่นเรา
ที่อับเฉพาะให้เรื่องรองดั่งทองทา
ให้ร่วงข้าวพรางใส่ในท้องทุ่ง
ให้วันพรุ่งมีรอยยิ้มอิ่มทั่วหน้า
“เศรษฐกิจพอเพียง” เลี้ยงชีวิ
สุขประสาเสริชั่นคนติดดิน

● อิสรา

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก ที่กรุณาอนุญาตให้เผยแพร่
“คืนวิญญาณความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

บทสัมภาษณ์ ศาสตราจารย์ระพี สาคริก

มูลนิธิฯ ได้รับความเมตตากรุณาจากท่านอาจารย์ระพี สาคริก เปิดบ้านของท่าน เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๔ ให้ลัมภาษณ์เพื่อเพิ่มเติมความคิดเห็นของท่านลงในหนังสือนี้ การลัมภาษณ์เป็นไปอย่างกันเอง ออาจารย์จะใช้คำพูดแทนตัวท่านเองว่า พ่อทุกคำ และให้ความเมตตาเรียกคนรุ่นหลังว่า ลูก แต่หากอายุอ่อนมาก ๆ ท่านก็จะแทนตัวเองว่า บุตร

การถอดการลัมภาษณ์ครั้งนี้ เป็นการสรุปความจากการจดบันทึกดังนี้

๑. วิัฒนาการเกษตรกรรมไทยเป็นอย่างไร แนวโน้มจะดีขึ้นหรือเลวลงอย่างไร

หวานกลับไปมองเกษตรกรรมไทยในอดีต เราจะเห็นได้ว่า “เกษตรกรรม” เป็นได้ทั้งอาชีพและวิถีวัฒนธรรมไทย กล่าวคือ

อาชีพ คือการงานอาชีพพื้นฐานของคนระดับล่าง พากชาวน้ำไว้ ชาวนา ชาวสวนถือเป็น

รายได้ ทำเพื่อยื้อเพื่อกิน หรือเป็นการทำมาหากินก็ตามแต่

วัฒนธรรม คือ เป็นวิถีชีวิตและวัฒนธรรมติดพื้นดิน หรือที่ได้รับจากการลัมพัสพื้นดิน ซึ่งแรกเริ่มเพื่อเอาชีวิตรอดจนเป็นระบบการสร้างสรรค์คุณธรรม จริยธรรมเป็นลำดับ ทำให้ชุมชนมีจิตสำนึกระหนักในคุณค่าและกตัญญูต่อธรรมชาติ

เป็นพิธีกรรม ความเชื่อ และประเพณี เช่น วัดนหรอม ข้ามแม่น้ำสำคัญต่อพลังอำนาจชุมชนชาวนาทั้งด้าน พลังกาย พลังสติปัญญา พลังคุณธรรม ทำให้ชุมชนมีจิตสำนึกเป็นหนึ่งเดียวกัน มีศักดิ์ศรี มีความเข้มแข็ง และสามารถพึงตนเองได้

พื้นฐานของท้องถิ่น ถ้าเราไม่ลืมตัว ไม่ลืมกระบวนการธรรมชาติ เรายอมพบทกความยั่งยืน เพราะดิน น้ำ ป่า พืชท้องถิ่นที่สอดคล้องกับธรรมชาติ ระบบนิเวศน์ฯ เดิมมีความอุดมสมบูรณ์พร้อมทั้งหมด

ขอบเขตท้องถิ่นจะอยู่ไหน จะว่าเป็นนามธรรมมาก็ได้ หรือเป็นรูปธรรมมาก็ได้ ยกตัวอย่าง เช่น คำว่า “กล้ายไม่ไทย” ไม่มี เป็นเพียงลิ่งลมมุติ มีแต่กล้ายไม่ท้องถิ่น หรือ กล้ายไม่พันธุ์ธรรมชาติ เนื่องจากมีอยู่ตามธรรมชาติภายนอกแต่ละประเทศ แม้ชนิดเดียวกันอาจพบอยู่ในหลายประเทศก็ได้

พ่อผ่านวัดนหรอมข้าวมาแล้วถึง ๔ แผ่นดิน อดีตที่เป็นมา กระบวนการธรรมชาติมีอย่างพร้อมมูล สมัยก่อนถ้าใครบอกว่า “ปลูกข้าวใส่ปุ๋ย” จะได้รับการหัวเราะเยาะแหน่ เพราะดินมีความสมบูรณ์พร้อมมาก

ฟางข้าว ก็เช่นเดียวกัน มีความสมบูรณ์ เหมาะสมสำหรับเพาะเห็ดเมื่อคนนิยมเพาะเห็ดฟาง ฟางข้าว ก็จะได้รับการเกี่ยวสูง เพราะจะได้เหลือตอซังยาว ภายใต้ไฟแรงตอซังมีไมซีเรียมซึ่งเป็นอาหารชั้นดีของเห็ดฟาง

ตอนไปเรียนที่วิทยาลัยเกษตรศาสตร์แม่โขง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นช่วงแห่งการเปลี่ยนแปลง ด้านการเกษตรพอตี นิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเกษตรกรรมจะถูกส่งไปเรียนที่ประเทศไทย ซึ่งได้รับการถ่ายทอดระบบเกษตรกรรมมาจากสหัสสรเมริการือที่หนึ่ง สมัยนั้นมีการนำรถแทรกเตอร์เข้ามาใช้ในไร่นา ถือเป็นการหຽหราและทันสมัยมาก

“ความทันสมัย” นับเป็นคติroot ตัวร้าย เพราะทำให้หลงลืมตัว หลงตามกระแสนิยมต่อไปเรื่อย ๆ โดยเฉพาะหลงกับคำว่า เกษตรสมัยใหม่ หรือเกษตรก้าวหน้า จนกระทั่งในที่สุด เราคงต้อง

พบทกจุดจบลงได้

การเปลี่ยนนี้ทำให้ความแห้งแล้งมาเยือน ดินเลื่อมเพรำชี้ปุ่ยวิทยาศาสตร์ เรายับເວົາຕຸ ເຄື່ອງຈັກກລ ນູ່ຍໍ ຍາມາແມັລງ ແລະ ເຂົມາ ທີ່ຂັນນີ້ເປັນທີ່ສັດເຈັນຍິ່ງຂັ້ນວ່າ ເປັນເຮື່ອງຫຼຸກົງ ທີ່ພຍາຍາມຊັກຈຸງເກະຊາຍໃຫ້ເປັນໄປໃນທາງທໍາລາຍ ພົມບົນເພື່ອກຳນົດໄດ້

ตัวอย่างนี้จะเห็นได้ສັດເຈັນແມ່ແຕ່ໃນວຽກກລ້ວຍໄມ້ເມື່ອຍ້ອມເວລາກລັບໄປໃນຊ່ວງທຄວຣະແຮກ ຂອງວຽກ ເກະຊາຍຜູ້ປັກລົງກລ້ວຍໄມ້ຍັງຜລິຕັ້ງ ໃຊ້ເອງຜິດກັບຢຸກທັງເກະຊາຍທກລັບຕ້ອງເຊື້ອປຸ່ມາໃຊ້ ເພຣະໂໂພ່ສານ໌ຫວັນເຊື່ອແລກກາຕລາດ ທີ່ປຸ່ມາກ ອົງນາດໄດ້ຮັບໂຄໂປໄປເຖິງເມືອນອກ ຮູ່ໄດ້ຮັບແຈກເລື່ອຍືດຈຸນໄມ້ຮູ້ວ່າຈະໄສຍັງໄງ້ໃຫ້ໜົດ

ນີ້ສັຍບຣິໂກຄ ເຮາລືມຕົວໂດຍໄປ “ບຣິໂກຄ ຄວາມຄົດ” ເປັນຈຸນທຳໃຫ້ບຣິໂກຄເປັນກະບວນ ຕັ້ງແຕ່ຄົນຮະດັບນັງມາຈັນຄຶງຮະດັບລ່າງ ແຮກເຮົາກົບ ບຣິໂກຄເຂົາຄວາມຄົດເຂອຍ່າຍຕ່າງໆ ເຮາເຮົານ ເພື່ອຮູ້ບຣິໂກຄ ມີໃໝ່ເຮົານເພື່ອຮູ້ທັນ ຈົນກະທັງ ເປັນກາທໍາລາຍພື້ນຖານຂອງຕົວເອງ ເຮາເຊື່ອວ່າການ ຄັນຄວ້າວິຈັຍທາງດ້ານວິທີຍາສາສຕ່ວ ແລະ ເກະໂນໂລຢີ ຈະສາມາດນຳມາໃຊ້ໃນການພັນນາກາຮະກົມ ແລະ ກວ້າງຂວາງ ນອກຈາກນັ້ນຄົນທີ່ກ້າວເທົ່າເຂົ້າໄປສູ່ ວິທີຍາສາສຕ່ວ ແລະ ເກະໂນໂລຢີ ຍັງຄູກເຮົາວ່າເປັນ ນັກວິຊາກາຮົາອີກດ້ວຍ

ພ້ອມອງວ່າແນວໂນມຂອງເກະຊາຍຮົມ ຖຸກໃຫ້ໄປໃນກາທໍາກິນຂາດມີກາຮົມຈັດຕັ້ງ “ກລ່ວມ” “ລທກຣນ” ແລ້ວນີ້ຖືກນົດເບືອນກລາຍເປັນເຄື່ອງມືອ ທ້າກິນຂອງຄົນອື່ນຍຸດື ເຮືອງນີ້ຕ້ອງດູ່ສູ່ບຸນເປັນ ອຸທະຫາຮົນ ໃນສົງຄຣາມໂລກຄຣັງທີ່ ๒ ສູ່ບຸນສາມາດ ຜລິຕັ້ງບົນໃຫຍ່ເຊີ້ນຕ່ອລູ່ໄດ້ເອງ ໂດຍຄາດຄະນີໄວ້ແລ້ວ ວ່າໃມ່ປະລິທີພາພົງໄດ້ໄມ່ກີ່ທີ່ແລ້ວໃຫ້ຮະເບີດພອດີ ຂ້າສຶກກົງຮະເບີດຕາຍ

ທາງອອກຂອງເກະຊາຍຮົມໄທຢີໃນສາຍຕາ ຂອງພ່ອຈະຕ້ອງດີ່ກາຮະກົມເປັນເພື່ອອາຊີພທ່ານ້ຳ ຖ້າແຍກກົງແຍ່ໝາດດ້ວຍກັນທັ້ງຄູ່ ຈະກຳໃຫ້ເປັນອາຊີພທີ່ ໄມ່ຍິ່ງຍືນ ທຳໃຫ້ກົມປັ້ງຢູ່ທົ່ວໄປ ແລະ ທັນສູ່

๒. ในมุมมองของอาจารย์เกษตรกรรม ยังยืนตืออะไรแนวคิด รูปแบบ วิธีการ แตกต่างจากเกษตรแบบพอดเพียงอย่างไร

เหมือนกันแหละ เราต้องอุทิ้งแนวคิด ให้เป็นไปอย่างธรรมชาติ มีทั้งการอนุรักษ์ธรรมชาติ เป็นรากฐาน และมีการพัฒนาใช้ประโยชน์ที่ไปอย่างมีสติ

คำว่า “พอดเพียง” หมายถึง ความสมดุล ภายในตัวเองทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งคือจุดรวม ของความพอเพียง

ส่วนคำว่า “ยังยืน” กำหนดได้ด้วยใจ จะไปขัดเด่นให้ทุกคนเหมือนกันไม่ได้ ให้กลับมาทำการเกษตรกรรมแบบพึ่งตนเอง เกษตรกรรม ธรรมชาติ เกษตรผลผสม วนเกษตร เกษตรที่เกื้อกูลต่อธรรมชาติ หรือรูปแบบใดก็แล้วแต่ ให้หลากหลายรูปแบบได้ แต่ต้องเป็นเกษตรกรรมที่รับผิดชอบต่อธรรมชาติ ล้วนรูปแบบ วิธีการ ไม่ต้องไปยึดติดเปิดโอกาสให้มีความหลากหลายได้

๓. เกษตรกรรมเคมีสร้างผลกระทบดี- เลวอย่างไร

เกษตรกรรมเคมี เกิดจากกิเลสมนุษย์ แยก สสาร สิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติออกเป็นส่วน ๆ เลือก หยิบเฉพาะส่วนที่ต้องการ และทิ้งสิ่งที่เหลือออกไป เช่น ต้องการเร่งการเจริญเติบโตของพืช ก็ใส่ปุ๋ย ใส่ ๆ ไปจนกระหังดินเลื่อม และพืชอ่อนแอลง ในที่สุด ก็ต้องเจ็บปวด ก็ต้องกลับมาหารรมชาติ กลับมาหาความจริง ความตีความงาม คือต้อง กลับมาลงกิเลส ถ้ารู้จริงจะไม่มีทางหวนกลับไป ทำเกษตรกรรมเคมีได้อีก นี่พุดถึงคนคนเดียวว่าที่มีประสบการณ์จากเกษตรกรรมเคมีนั่น ไม่ได้พูดถึง คนรุ่นลูกรุ่นหลาน ซึ่งต่อช่วงมาอาจไม่ได้รับรู้พิษสง ของมัน หรือรู้มาบ้างแต่ไม่เคยเจ็บปวดกับมันก็อาจจะย้อนกลับไปทำเกษตรกรรมเคมีอีก และถ้า เจ็บปวดเมื่อไร ก็คงต้องกลับมาหารรมชาติ

๔. จากข้อ ๓ รู้สึกน่าจะส่งเสริมให้เกษตรกรได้ทำเกษตรกรรมยังยืนหรือไม่ อย่างไร
รู้สึกเป็นเพียงสิ่งสมมุติ กรมส่งเสริม การเกษตรกำหนดขึ้นมาเอง เป็นของสมมุติทั้งนั้น ตัวเราเองต้องทำให้ดีที่สุด ลิ่งที่ล้อมรอบเรามีสารพัด ขอให้ทำลงไปที่รากฐาน ไม่มีเงินเราก็มีความสุขได้

ไม่คราวลืมว่าการเกษตรกรรมเป็นวัฒนธรรม ยิ่งคนที่อยู่ระดับบนยิ่งลึมหมดเลยจะไปเน้นการงาน อาชีพ ขอให้ทำลงไปที่รากฐาน ไม่มีเงินเราก็มีความสุขได้ การพื้นฟูวัฒนธรรม ก็ขอให้ทำจากใจ อย่าให้เป็นการจัดฉากแสดงละครทำไม่ได้นำหอก เพลอด้วยเมื่อไร ของแท้ก็ผุดขึ้นมาให้เห็นเองได้ทุกเมื่อเชื่อยาม

๕. อาจารย์มีความหวังต่อเกษตรกรรม ยังยืนหรือไม่ อย่างไร อาจารย์ต้องการสร้าง การมีส่วนร่วมจากภาคอื่น ๆ นอกจากภาค ราชการอย่างไร

ก็ต้องมีความหวังสิ ถึงได้เข้ามาทำ ถ้าไม่มีความหวังต่อเกษตรกรรมยังยืนก็คงไม่รับเป็นประธานกรรมการมูลนิธิเกษตร (ประเทศไทย) เรามีความหวัง เรายังทำอย่างมีความสุข แม้ว่า เหลือคนเดียว ก็จะทำเครื่องจะว่า บ้า ฉันก็จะทำ

การเกิดศรัทธาในสิ่งที่เราทำ สือทาง จิตใจ ระหว่างกันก็ถึงกันได้แม่ไม่พูดก็ยังรู้ได้ คนเราถ้ามีรากฐานจิตใจเหมือนกัน มันก็จะมา รวมกันเอง ไม่ต้องไปร้องเรียก หรือเรียกร้อง ให้ได ขอแต่ให้นำริสิทธิ์ด้วยความนับถือ เกษตรกรรม กลับมา ภูมิปัญญาจะกลับมา วิญญาณความรัก ต่อพื้นดินจะกลับมา พลังชุมชนก็จะกลับมา ความตีต่าง ๆ ก็จะกลับมา ไม่ทำอะไรต่วนได้หรือ ทำลายธรรมชาติให้เสียหายหมด ถ้าเราปฏิบัติ ดีแล้ว คนอื่นเห็นเช่นว่าดีงาม ก็จะปฏิบัติตาม

ເກົ່າຄວາມຄືດ

● ນາຍນອກ ທໍາເນີຍນ

ມໄດ້ຕິດຕາມດູ FMTV ທີ່ມີການຄ່າຍທອດສັດກາຮ
ຝ ທຸນຸ່ມຂອງກລຸ່ມປະຊານທີ່ຮັກຈາຕີ ປະທັວງ
ກາຮເຂົ້າມາໃນດິນແດນໄທຍ່ອຍ່າງໄມ່ຄູກຕ້ອງຂອງຜູ້ນໍາ
ເຂມຣ ແລ້ວຢັ້ງພຸດຈາຫຍາມທີ່ມີຜູ້ນໍາຂອງປະເທດ
ໄທຍ ພ້ອມກັບແສດງຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໄທຍ
ບຣິເວນຮອບປຣາສາທເຂາພະວິຫາຣ ៤.៦ ຕາຮາງ
ກີໂລເມຕຣ

ຈະຮູ້ເມື່ອໂຈຣຂຶ້ນບ້ານ !

ທີ່ພມລັງລ້ຍຄືອ ພມເຫັນທ່າຮມາຍືດອັງຈາກ
ກລຸ່ມຄົນທີ່ຮັກຈາຕີ ຂະແດນໄປຢັ້ງປຣາສາທາເມືອນ-
ໂຕືດ ອ.ພນມດົງຮັກ ຈ.ສຸວິນທີ່ ໄດ້ທ່າບເຫດຸພລວ່າ
ເກຮັງໃຈເຂມຣ ທັ້ງ ១ ທີ່ເປັນແຜ່ນດິນໄທຍ ແຕ່ກລັບ
ຕ້ອງເກຮັງໃຈເຂມຣ ແສດງວ່າທາງຝ່າຍໄທຍຄ
ໄມ່ສັດເຈນວ່າ ເຮົມອົບປ້າໄຕຍ່າດິນແດນໄທຍນະ
ສື່ງຄົນໄທຍທຸກຄົນມີລິຫຼັກທີ່ເຫັນຍ່າງໃນພື້ນທີ່ໂດຍອີສະ
ແລະອ່າງກາຄກຸມີໃຈ

ແຕ່ບ່ຽງກາກທີ່ວ່າເປັນແຜ່ນດິນໄທຍ ດູ້ເໜືອນ
ເປັນຂອງເຂມຣໄປໜະຍ່າງນັ້ນ ທ່າຮເຂມຣເດີນເຂົ້າ
ມາຍ່າງຈ່າຍ ១ ທ່າຮໄທຍກໍເຂຍ ១ ແຕ່ກລັບແສດງ
ອາກາກທີ່ດັກຄົນໄທຍ ທັ້ງ ១ ທີ່ວັ້ນບາລໄທຍກໍຍືນຍັນ
ວ່າເປັນພື້ນທີ່ຂອງປະເທດໄທຍ ນອກຈາກນິກຮົນທີ່
ເປັນກຣົນພິພາກກັນຍຸ່ນນັ້ນ ບາງຄົນບອກວ່າເປັນທີ່
ທັບຊັ້ນ ແຕ່ຜູ້ເຊີຍວ່າຈຸນຂອງຄົນໄທຍຍືນຍັນສັດເຈນ
ວ່າ ເປັນທີ່ຂອງຄົນໄທຍ ໄມມີທີ່ທັບຊັ້ນທີ່ໃຫນ ແຕ່
ຄູກຝ່າຍເຂມຣຕູ້ວ່າເປັນຂອງພວກເຂົາ ຮວມທັ້ງ
ປຣາສາທເຂາພະວິຫາຣ ສື່ງທາງຂຶ້ນຂອງປຣາສາທ

ເຂາພະວິຫາຣກໍສ້າງທາງຂຶ້ນຈາກທາງຝ່າຍໄທຍສັດເຈນ
ແຕ່ໃນອົດຕີເຖິງກຸກລັ້ນແກລ້ງຈາກຄົນຕ່າງຈາຕີ ໂດຍ
ເຂພາະປະເທດຝ່າງເຄລ ທີ່ເປັນມ້າອຳນາຈໃນອົດຕີ
ຍຸດຈັກຮຽດຕິນິຍມທີ່ເດີນທາງມາລ່າອານານິຄົມທາງ
ແບບຕະວັນອອກ

ພມຕ້ອງເຊື່ອມຄົນໄທຍຍ່ອງເຫັນຄຸນວິຮະ ສມ-
ຄວາມຄືດ ແລະກລຸ່ມປະຊານຜູ້ຮັກຈາຕີທີ່ພິພາຍາມ
ເພຍແພວ່ ແລະອຸທິຄົຕນໄປປະທັງນາຍາ ເຂມຣ
ເພື່ອໃຫ້ຄົນໄທຍແລະໝາວໂລກໄດ້ຮູ້ວ່າ ແຜນດິນໄທຍມີ
ອານາເຂົ້າຫາດໄහນ ຈຶ່ງຮ່ວມກັນເປັນຮູ່ປະວານທອງ
ໂດຍສົນບູຮົນ ແລະຄວາມຈົງປະເທດເຂມຣກົກເຄຍ
ເປັນດິນແດນຂອງໄທຍມາກ່ອນ ຈຶ່ງໄໝ່ປ່ອເຫຼື່ອວ່າ ຈະ
ມີຄົນໄທຍບາງກລຸ່ມໄປຢັກດິນແດນໃຫ້ເຂມຣທີ່ຮູກຮານ

ເຂົ້າມາ ຄົງຕ້ອງຮອໃຫ້ເຂມຣຮູກເຂົ້າມາໃນເມືອງກຈຸງ
ໃໝ່ໄໝມ ຈຶ່ງຄ່ອຍຕື່ນຮູ່ວ່າວ່າໄວເປັນອະໄຣ ແຕ່ນັ້ນກົ
ສາຍເລີຍແລ້ວເມື່ອຮູ້ຕັ້ງ

ເໜືອນເຮັດໂຈຣຂຶ້ນບ້ານຄົນອື່ນ ເຮົກເຂຍ ១
ແລ້ວໃນທີ່ສຸດໂຈຣມັນກົງຍ່ອງຂຶ້ນມາຂຶ້ນບ້ານເຮົາເປັນຮາຍ
ຕ່ອໄປຈຸນໄດ້ ດັ່ງນັ້ນກາຮທີ່ມີຄົນມາຊ່ວຍໄລ່ອ່າງຄຸນ
ວິຮະ ສມຄວາມຄືດແລະຄົນໄທຍທີ່ຮັກຈາຕີ ຄວາມສື່ງຄົມ
ຍືນດີ ແລະໃຫ້ຮ່າງວັນພວກເຂົາກ່າວຄ້າເຮົາທຳໄດ້

ສ່ວນພວກທີ່ໄມ່ຄືດຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອນບ້ານທີ່ຄູກໂຈຣ
ບຸກຮູກປັ້ນກວ່າພິບລິນນັ້ນຕ່າງໆກວ່າຮູກປະນາມ
ຈົງໃໝ່ເກມຮັບ! ຖ້ານສື່ອມວລຸ່ມທັ້ງໜ່າຍ

**ພຣະພູທົນເຈົ້າທຣງສອນໄຫ້ຕົນທີ່ຄວຣີ ແລະ
ຄົມຄົນທີ່ຄວຣີ**

ຈະນັ້ນເຮົາຍ່າໄດ້ຮອໃຫ້ໂຈຣມາປັ້ນບ້ານ ແລ້ວ
ຈຶ່ງຄ່ອຍຕື່ໄຈ ເພຣະເມື່ອສົງຕອນນັ້ນຄົນທີ່ຄວຣູກສົມ
ອາຈຸກຄົນທີ່ໄມ່ຮູ່ວ່າຄວາມຈົງ ຜວມທັ້ງຕ້ວເຮາ
ທຳລາຍພວກເຂົາຈັນລື້ນສູງໄປຈາກສັງຄົມແລ້ວກົດ
....ອົນຈາ .... ແກ

เรื่องอย่างนี้ ต้องห่วยกัน, เผยแพร่

โดย เพลว สีเงิน
ไทยโพสต์ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

ม (แทบ) ลืมไปแล้วนะว่าประเทศไทยยังมี “กระทรวงมหาดไทย” เท็นมีแต่ “ตาเปี๊ยะแก่ ๆ” กับปลัดคุณหนึ่งที่ภาคภูมิใจกับคำเรียกว่า “ปลัด ชิก..ชิก..” มาเมื่อวาน (๒๑ ก.พ.๕๗) อ่าน “สถานีคิด เลขที่ ๑๗” ของคุณประสงค์ วิสุทธิ์ ในหนังสือพิมพ์มติชน อ่านแล้วติดอก-ติดใจ ทนไม่ไหว วันนี้ต้องถือวิสาสะ “ลอก” มาให้ท่านอ่านช้ำกันอีกที หวังว่าคุณประสงค์และมติชนคงไม่กล่าวหา “ชุดมั้นสมอง” ผองเพื่อนหากินนั่นควรรับเอ้า...ท่านอ่านให้จบก่อน ตาเปี๊ยะแก่ๆ กับจีกโกะ และปลัดชิก..ชิก..จะอ่านด้วยก็ได้ อ่านจบแล้วค่อยรับ “แตะเอีย” ทีหลัง

เต่า (ทารก) หุ่นเชิด โดยประสงค์ วิสุทธิ์

เต่าจะแร่แก่ชราป่าเข้าไปเกือน ๙๕ ปีแล้ว น่าจะอยู่บ้านเดี้ยงหานาน แต่ด้วยหัวงในลาภยศ สรรษฐิรุ่ม ๆ แล้ว ๆ ปล่อยให้เด็กอายุคราวลูกที่มีตำแหน่งแก่ปลัดสำราญ (แต่ดันมีอำนาจเหนือปลัดกระทรวง อธิบดี ผู้ว่าฯ) จึงขอ จนมี

สภาพไม่ต่างจากหุ่นที่ให้เขาซักเชิดเล่นตามใจชอบ เสียผู้เสียคน ถูกคุ้นเคยน่วง เป็นแค่ตัวเปี๊ยะแก่ ๆ ไร้น้ำยานหนึ่งเท่านั้น

กระทรวงมหาดไทยที่เคยยิ่งใหญ่ จ妮ได้รับสารพัดชาญ เช่น “นาฬิกคลองหลอด” แม้จะเป็นภารพล แต่ก็สามารถให้เห็นความมีอำนาจที่ผู้คนทั่วไปเกรงขาม

แต่วันนี้บรรดาสิงห์น้อยใหญ่ในกระทรวง แห่งนี้มีสภาพไม่ต่างจากตาเปี๊ยะแก่ ๆ กลายเป็น “แมว” เชื่อง ๆ ตัวหนึ่งที่ถูก “จีกโกะ” จากบุรีรัมย์ตบหัวลูบหลังเล่น ต้องเข้าไปเลียแข้ง เลียขา ออดอ้อนเอาใจอย่างไรสักดีครี

บรรดาสิงห์เต่าที่ปลดระวางแล้ว ได้แต่รำพึงว่า ไม่เคยมียุคไหนสมัยไหนที่สักดีครีของสิงห์จะตกต่ำเท่ายุคนี้ มาไฟยกลายเป็นลูกกระจิอกที่ “จีกโกะ” จะสั่งให้ทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ

โครงการและกิจกรรมต่าง ๆ ถูกแปรสภาพเป็นเงินทองและผลประโยชน์เข้าเป็นนักการเมืองใหญ่ได้ทุกขั้นตอน สร้างความเสียหายให้แก่ส่วนรวมมหาศาล ที่สำคัญ ๆ มีดังนี้

หนึ่ง การซื้อขายเก้าอี้ผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งไม่ใช่เพียงเกิดขึ้นตอนนี้ แต่มีมาตั้งแต่ร้าวเดือนกันยายน ๒๕๕๒ เพราะในวันที่ ๓๐ กันยายน มีตำแหน่งผู้ว่าฯ ว่างลง ๒๓ ตำแหน่ง แต่มีผู้อยู่ในบ่ายที่จะขึ้นผู้ว่าฯ ได้ ๕๐ คน โดยนักการเมืองใหญ่เรียกข้าราชการระดับรองผู้ว่าฯ และรองอธิบดีในสังกัดกระทรวงมหาดไทยประมาณ ๒๐ คน ซึ่งอยู่ในบ่ายได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ว่าฯ เข้าพบที่ละ肯 โดยแจ้งทำนองว่า ถ้าต้องการขึ้นเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ต้องหาเงินมาช่วยเหลือพร้อมรายละประมาณ ๑๐-๑๕ ล้านบาท

ที่สำคัญ ถ้ามีการยุบสภาพต้องช่วยเหลือให้พรร��ชนจะการเลือกตั้งด้วย บ้านนี้มีมาตั้งแต่ช่วงนั้น แต่ทำไม้นายมนิต วัฒนsteen ปลัดกระทรวงมหาดไทยและคณะ ถึงเพิ่งออกมา宣告 โวຍ้ายในช่วงนี้ หรือขณะนี้ “จีกโกะ” บุรีรัมย์กำลังนักโกรก เพราะโคนข่าวทุจริตกล่ม

ไม่เว้นแต่ละวัน

สอง การทุจริตสอนเข้าโรงเรียนนายอำเภอ ประจำปี ๒๕๕๒ จำนวน ๓ รุ่น เกือบ ๓๐๐ คน มีข่าวว่ามีการเรียกเงินจากผู้เข้าสอน ซึ่งเป็น ปลัดอำเภอ รายละ ๕ แสน-๑ ล้านบาท จน ต้องไปคุ้นหูหนีบ้มสินจากญาติพี่น้องและสหกรณ์ มาจ่ายให้นักการเมืองใหญ่ ทำให้มีเด็กฝากรกว่า ๑๕๐ คน ที่ไม่ต้องตรวจข้อสอบ แต่ได้คะแนน กันตามใจชอบ

เมื่อ พ.ป.ช.เข้าตรวจสอบจึงเรียกปลัด อำเภอเหล่านี้มาเขียนกระดาษคำตอบใหม่ ทำให้คำตอบเหมือนกันทุกย่อหน้า แม้แต่ คำเชื่อม ซึ่ง แต่ และ

ครั้นไม่นานก็ยัดกระดาษคำตอบให้เสร็จสรรพ ลายมือในกระดาษคำตอบจึงไม่เหมือนกับลายมือ ของผู้เข้าสอนจริง กล้ายเป็นหลักฐานสำคัญมั่วว่า มีการทุจริตการสอน

ปรากฏว่า เรื่องนี้ปลัดกระทรวงมหาดไทย เงินเป็นเป้าก ตอบแบบส่ง ๆ ว่าจะไม่ตั้ง คณะกรรมการขึ้นมาสอบสวนอีกทั้ง ๆ ที่หลักฐาน ชัดเจน สามารถใช้มาตราการทางปกครองสั่งให้ ยกเลิกบัญชีว่าที่นายอำเภอทั้ง ๓ รุ่นนี้ได้ เพื่อการปล่อยไว้ว่างแต่จะสร้างความเสียหายให้ แก่ระบบคุณธรรมของกระทรวง มหาดไทย

หรือว่าที่ไม่กล้าแต่ต้องเรื่องนี้ เพราะกลัว “จีกโก” บุรีรัมย์?

ถ้านายมานิตมีสำนึกและตระหนักถึงศักดิ์ศรี ของตนนั้น นายมนิตรุ๊หรือไม่ว่า การ ทุจริตการสอนเข้าโรงเรียนนายอำเภอครั้นนี้ได้ ก่อกรรมทำhexy ให้กับลูกน้อง ของตัวเองกว่า ๑๕๐ คน เพื่อนอกจากบัญชีรายชื่อว่าที่ นายอำเภอต้องถูกยกเลิกแล้ว

คนเหล่านี้ทั้งหมดอาจต้องถูกดำเนินการทั้ง ทางวินัยและอาญาร่วมกับ “บีก” ในกระทรวง มหาดไทยที่ทุจริตการสอนด้วย

สาม การทุจริตโครงการจัดทำระบบให้ บริการประชาชนทางด้านการทะเบียนและ

บัตรประจำตัวประชาชนแบบใหม่ วงเงิน ๓,๔๕๐ ล้านบาท

นอกจากมีการแก้ไขสเปก โดยเฉพาะเครื่อง พิมพ์บัตรซึ่งมีการล็อกให้กับบริษัทตามใบสั่งของ “จีกโก” บุรีรัมย์แล้ว ยังเนาอำนาจสั่งย้าย ข้าราชการรวดเดียว ๑๕ คน โดยอ้างว่าจังหวัด ต่าง ๆ ขอตัวไปช่วยราชการ โดยนายมนิตใน ฐานะลูกพี่ใหญ่ของข้าราชการประจำไม่กล้า ขัดขวางช่วยเหลือ

ที่สำคัญ ถ้าการประมูลครั้งนี้ป้องไสจริง ทำให้นายมานิตไม่กล้าลงนามสั่งเรื่องให้ รัฐมนตรีมหาดไทย

สี่ การทุจริตงบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน โดย เนพะงบภัยหน่วยที่จังหวัดใช้เงินทุกร่องราชการ ได้รังสี ๑ ล้านบาท ปรากฏว่า มีคำสั่งให้ผู้ว่าฯ แต่ละจังหวัด จำนวน ๓๔ จังหวัด ขอใช้งบ เพิ่มเติมเป็นหลายสิบล้านบาท รวมกว่า ๑,๒๐๐ ล้านบาท เพื่อไปซื้อผ้าห่มจากเครือข่าย “จีกโก” บุรีรัมย์คนที่ ๒ บริษัท ซึ่งมีการซื้อผ้าห่มจาก ๒ บริษัทนี้ไปก่อนหน้านี้แล้ว ๒ ล้านตัว

แต่คราวนี้กรมบัญชีกลางรู้ทัน เลยดึงเรื่อง ไม่อนุมัติงบกว่า ๑,๒๐๐ ล้าน จ่ายเข้าหน้าร้อน ทำให้หมดเงื่อนไขในการเข้มมือเงินก้อนนี้ แต่ กอยจับตาดูให้ดีว่า “งบภัยแล้ง” จำนวนหลาย พันล้านบาทจะสั่งให้ผู้ว่าฯซื้อถังน้ำจากบริษัทไหน

๔-๕ ตัวอย่างนี้เป็นเพียงยอดภูเขาน้ำแข็ง ในการแสวงหาผลประโยชน์ของนักการเมือง โดย มิชอบ

ถ้าคณกระดวงมหาดไทยต้องการรักษา ศักดิ์ศรีอย่างที่โลภหน้าลายต้องก่อมาແດลงป่าว จริง จะปล่อยให้ “จีกโก” ๒ พื้นท้องซึ่กอด ตอนหงอกเล่นทุกวันอย่างนี้หรือ

จบเท่านี้ครับ...ผมก็ไม่ทราบว่าตาแป๊ะแก่ และจีกโกบุรีรัมย์ ที่คุณประสงค์พูดถึงนั้นคือใคร แต่อ่านข่าวพบว่า เมื่อวันที่ ๒๐ ก.พ. นาย ศักดิ์สิทธิ์ บุรีรัมย์ ชิดชอบ ประธานคณะทำงาน

โอ้...แสนอนาคต ชาติวันนี้ สิงห์ที่มหิดลไทย กล้ายเป็นสินค้าซื้อ-ขาย ประหนึ่ง “วัว-ควาย” กันไปแล้วหรือเปล่า ?

●●

รวม.มหาดไทย มอบอำนาจให้ท่านนายไปแจ้งความ
ตำรวจ สน.พระราชวัง ให้ดำเนินคดีกับ
นายจารุวิชญ์ อภิชาตบุตร หัวหน้าผู้ตรวจราชการ
กระทรวงมหาดไทย ในข้อหาหมิ่นประมาท

ตามข่าวบอกว่า นายจารุวิชญ์ ปฏิบัติงานล้มมนา
“ธรรมภิบาลในการแต่งตั้งโยกย้าย ศึกษา^ก
กรณีกระทรวงมหาดไทย” ที่รัฐสภา และได้พูดถึง^ก
การซื้อขายตำแหน่งในกระทรวง ระดับอธิบดี^ก
เก้าอี้ ๓๐๐-๔๐๐ ล้านบาท นายจารุวิชญ์ได้เอ่ยถึง^ก
นายศักดิ์สยามด้วย แต่เอ่ยว่าอย่างไรมองไม่ได้^ก
พังเอง เห็นแค่แบบ ๆ จากข่าว

นอกจากแจ้งตำรวจแล้ว เขายังให้ท่านนายไป
ฟ้องศาล เรียกค่าเสียหายตั้ง ๕๐-๑๐๐ ล้านบาท
อีกด้วย!

เอ้า...สู้เข้าคุณจารุวิชญ์ เพื่อศักดิ์ศรีเมืองไทย
ในยุคที่ “สิงห์ลายลบ” แทบไม่เหลือแล้ว!

ที่ผมบอกแต่ต้นว่าจะมี “แตะเอีย” หรือเงิน
ผูกข้างเอวแจกราเบี้ยแก่และปลัดชิก..ชิก..นั้นก็คือ^ก
อยากระบماว่าท่านคู่ควรกับคำว่า “เรียง-วัง-คลัง-^ก
นา” อันเป็นระบบและวิธีการปกครองแผ่นดิน^ก
นับแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ที่เพิ่งมาปรับเปลี่ยนเป็น^ก
“ระบบกระทรวง” ๑๒ กระทรวง ในสมัยรัชกาล
ที่ ๕ นี่ แค่ไหน?

แต่โบราณกาล ผู้ยิ่งใหญ่ในระบบของการ
ปกครองแผ่นดินมีอยู่ ๒ ตำแหน่งเท่านั้น คือ^ก
สมุหนายกกรมมหาดไทย บังคับบัญชาการ
หัวเมืองฝ่ายเหนือทั้งปวง และสมุหกลาโหม^ก
บังคับบัญชาการหัวเมืองปักษ์ใต้ทั้งปวง และการ
ทหารบก นั้นคือ ๒ สมุหนายกฯ ก็คุณทึ่งแผ่นดิน

เหนือ-ใต้-ออก-ตก และเรียก ๒ ผู้ยิ่งใหญ่ใน
ตำแหน่งนี้ว่า “อัครมหาเสนาธิบดี”

กรม ที่เรียกสมัยนั้นก็คือ กระทรวง อย่าง

ทุกวันนี้มี ๔ กระทรวง คือ

- เสนบดีกรมเมือง หรือกรมเวียง บังคับ^ก
บัญชาจักรราษฎร์และความครบาล
- เสนบดีกรมวงศ์ บังคับบัญชาในพระบรม-^ก
มหาราชวัง และความแพ่ง
- เสนบดีกรมคลัง บังคับบัญชากรมท่า กรม^ก
พระคลังต่าง ๆ
- เสนบดีกรมนา บังคับบัญชาการไร่นา^ก
ทั้งปวง

“หน้าที่ราชการทั้ง ๖ ตำแหน่งนี้ ถ้าท่านผู้ใด^ก
ได้เป็นหัวหน้า หรือเสนอبدี อัครมหาเสนาบดี มี^ก
หน้าที่บังคับบัญชาการ ต้องนับว่าเป็นผู้ที่อยู่ใน^ก
ตำแหน่งสำคัญของชาติบ้านเมือง กล่าวคือ ถ้ามี^ก
ราชการศึกษาความเกิดขึ้นครั้งใด ท่านที่อยู่ใน^ก
ตำแหน่งสำคัญดังกล่าวนี้ จะต้องเป็นแม่ทัพ^ก
นายกองค์มุกงหทพออกต่อสู้ราชศัตรู เพื่อป้องกัน^ก
พระราชอาณาจักร และรักษาพระเกียรติของ^ก
พระเจ้าแผ่นดิน.....”

ในเอกสารประวัติศาสตร์ระบุไว้อย่างนั้น!

ฉะนั้น โครงสร้างที่เป็น “หัวหน้ารัฐบาล”^ก
เมื่อจะตั้งคนในระดับน้ำเสนาบดีของประเทศไทย^ก
ควรต้องตระหนักถึงเกียรติชาติจากบรรพชนใน^ก
ประวัติศาสตร์ให้มากเข้าไว้ ทุกวันนี้ คำว่า^ก
“เสนอبدี” ศักดิ์ศรีrebhayไปจากคำว่า “มหาดไทย”^ก
อันเป็น ๑ ใน ๔ เลาหลักแผ่นดิน มีแต่คนระดับ^ก
ชั้นที่เรียกว่า “ตาเบี้ยแก่” บ้าง “จีกโก๋บุรีรัมย์”^ก
บ้าง “ปลักชิก..ชิก..” บ้าง มาňั่งตามระบบโควตา^ก
ที่ใช้กับสินค้าและการนำเข้าลัตว์

โอ้...แสนอนาคต ชาติวันนี้ สิงห์ที่มหิดลไทย
กล้ายเป็นสินค้าซื้อ-ขาย ประหนึ่ง “วัว-ควาย”
กันไปแล้วหรือเปล่า ?

¶

แบ่งปัน สร้างสรรค์

● ทศพล เปี่ยมสมบูรณ์

ทางเลือกใหม่ ในการจัดการวัสดุเหลือใช้*

โรงแยกวัสดุ เพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่

กฎเหล็กสามข้อที่จะทำให้ตลาดรีไซเคิล เกิดความมั่นคง คือ คุณภาพ ปริมาณ และความ สมำเสมอ อุตสาหกรรมที่จะใช้วัสดุเหล่านี้ต้องการ ความมั่นใจว่าพวกเขามีได้รับดูดบ (วัสดุเหลือใช้ ที่รีไซเคิลได้) ที่ไม่เข้าไปก่อปัญหาในสายพานการ ผลิต เช่น เศษเซรามิกส์ในขยะแก้ว พลาสติกรวม ออยในขยะกระดาษ หรือมีพลาสติกชนิดพีวีซี (PVC) ผสมกับพลาสติกแบบพีอีที (PET หรือ Polyethylene) การแยกขยะที่แหล่งกำเนิดจะช่วยแก้ปัญหา เหล่านี้ได้ในระดับหนึ่ง โรงแยกวัสดุเพื่อนำกลับ มาใช้ประโยชน์ใหม่จะช่วยในส่วนที่เหลือ เพราะ โรงแยกนี้ใช้ทั้งแรงงานคน และเครื่องจักรในการ แยกขยะอย่างมีประสิทธิภาพออกเป็นขยะโลหะ กระป๋องอะลูมิเนียม และกระป๋องพลาสติก ปัจจุบันมีการใช้โรงแยกขยะแบบนี้อยู่ทั่วโลก

ปัจจุบันนี้ ลังที่เป็นตัวบ่อนทำลายต่อการ รีไซเคิลขยะคือ การลดต้นทุน แน่นอนว่าจำเป็น ว่าต้องมีการลงทุนที่เป็นตัวเงินจำนวนหนึ่งเพื่อ การนี้ แต่เป็นการลงทุนที่คุ้มค่ามากเมื่อเทียบกับ ค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้ในการเก็บรวบรวมขยะ และ โดยเฉพาะค่าการผู้ผลิตขยะในปริมาณเดียวกัน แต่ในเชิงเปรียบเทียบ แน่นอนว่าการทำป้ายก็เป็น

วิธีการที่นำกลับมาใช้ประโยชน์ กัน คัตตูร์ตัวฉกาจของการ รีไซเคิลคือการผู้ผลิตขยะน้ำเสีย แต่ในระยะ ยาวจะทำลายสภาพแวดล้อมทั้งในท้องถิ่น (คือ การรื้อไหลของสารพิษออกมานเป็นอากาศ และน้ำ) และในระดับโลก (การใช้ทรัพยากรที่มีจำกัด อย่างไม่มีประสิทธิภาพ)

การขาดแคลนตลาดมักเป็นเหตุผลที่ถูก หยิบยกขึ้นมาโดยวิธีการรีไซเคิล อย่างไรก็ตาม การรีไซเคิลมีตลาดที่แน่นอนมั่นคงมากในระดับหนึ่ง และไม่ควรใช้เป็นข้ออ้างในการจัดการขยะด้วยการ สร้างโรงงานขยะซึ่งใช้เงินทุนจำนวนมาก ชุมชน ต่างๆ น่าที่จะได้รับการแนะนำให้เตรียมพื้นที่ที่ยัง ไม่มีมูลค่ามากนักในปัจจุบันสำหรับเก็บขยะ เพื่อ รอไว้ขายในราคาน้ำที่ดีกว่าในอนาคต สำหรับขยะ

จำพวกพลาสติกบางประเภทหรือวัสดุผสมครวตเลือกจัดการด้วยการฝังไว้ในบริเวณจำกัดซึ่งบริเวณที่ฝังวัสดุที่คัดแยกแล้วและไม่เป็นพิษครวตทำเครื่องหมายและบันทึกให้ชัดเจนเพื่อคนรุ่นต่อไปจะได้ชุดขึ้นมาจัดการด้วยวิธีที่เหมาะสมและปลอดภัยกว่า ผสมของยาอีกด้วยที่ว่า การจัดการที่ผสมเสนอนั้นเป็นวิธีง่ายๆ ที่สมเหตุสมผล เป็นการดีกว่าที่เราจะจัดเก็บวัสดุบางประเภทซึ่งยังไม่มีวิธีจัดการที่ดีในปัจจุบันในลักษณะของ การควบคุม ทั้งนี้เพื่อรอการจัดการที่เหมาะสมกว่า ในอนาคต

วิธีการนำวัสดุเหลือใช้มาใช้ใหม่เพื่อทำให้ ชุมชนได้รับประโยชน์สูงสุด คือ การหาทางใช้วัสดุ ทดแทนในท้องถิน เช่น กระดาษหังลือพิมพ์ อาจนำไปใช้แทนฟางเป็นที่นอนสำหรับบคุลัตัว หรือใช้เป็นผนวน ขยายจำพวกแก้วอาจนำไปทำไฟเบอร์กลาสได้ เคเชไม้นำมาทำกระดานไฟเบอร์ เพื่อรักษาไว้หรือพื้นไม้ และพรอมเก่าอาจนำมาทำ เป็นพรมใหม่ เป็นต้น

ความสำเร็จในการทำศูนย์รีไซเคิลเชิงพาณิชย์อาจดูได้จากการวิสัยทัคันของแผน แนวปี แห่ง Urban Ore Envisage Industrial Park หรือ Eco-parks ผู้ซึ่งรวมศูนย์การนำวัสดุกลับมาใช้ช้าและรีไซเคิล รวมทั้งห่วงโซ่อุปทานและขายลินค้า ไว้เป็นจุดเดียวกันในพื้นที่ขนาดใหญ่ (ในประเทศไทย มีพัฒนาการของศูนย์รีไซเคิลเชิงพาณิชย์ที่กำลังเจริญอย่างมาก รวมถึงกลุ่มวงษ์พาณิชย์ที่จังหวัดพิษณุโลก สนับสนุนโดยรัฐบาล ได้ จากรับชมได้ที่ <http://www.wongpanit.com> - บ.ก.)

การรวบรวม การใช้ การเก็บการลดและการกำจัดขยะมีพิษ แม้ว่าลักษณะของขยะพิษจะมีเพียงร้อยละ ๑ ถึง ๒ ของปริมาณขยะจากบ้านเรือนทั้งหมด แต่ขยะเหล่านี้หากที่จะจัดการได้อย่างเหมาะสม ตั้งนี้ เราจึงจำเป็นต้องทราบอย่างชัดเจนว่า ขยะพิษเหล่านี้มีอะไรบ้าง ชุมชนบางแห่งจัดการรวบรวมและแยกเก็บขยะมีพิษตามถังขยะริมถนน เช่น มีการแยกน้ำมันเครื่อง

ออกก่อน (เมืองยัมบูร์ก นิวยอร์ก) และแบบตเตอร์ (เมืองนิวเคอร์เกน ออสเตรีย) หลายชุมชนกำหนดให้มีวันจัดเก็บขยะพิษขึ้น โดยแต่ละบ้านนำขยะประเภทนี้มาร่วมกันที่จุดรวบรวมล่วงกลาง ในขณะที่หลายแห่งสร้างอาคารร่วมรวมขยะพิษไว้บริเวณหลุมฝังกลบขยะ เพื่อร่วบรวม จัดเก็บ และแลกเปลี่ยนขยะพิษบางอย่างที่ยังใช้การได้ เช่น ลีท่าบ้าน โดยเป็นการแลกเปลี่ยนในชุมชน ซึ่งผู้ผลิตสีบางรายเสนอให้มีการร่วบรวมสีเหล่านี้ไปผสมใหม่แล้วนำกลับมาบริจาคมเพื่อใช้ในโครงการสาธารณสุขต่าง ๆ ของชุมชน ผสมนับล้านหนึ่งให้มีการทำโครงการลักษณะนี้ อย่างเช่น การทำในลักษณะของศูนย์ซ้อมแซมและใช้ช้าในระดับชุมชน ซึ่งมีหลักการง่าย ๆ ว่าวัสดุที่จะนำกลับมาใช้ใหม่นั้น ต้องปลอดภัยเพียงพอ (ถ้าไม่ปลอดภัยเพียงพอที่จะนำกลับมาใช้ช้า ก็ไม่อยู่ในข่ายการจัดการเช่นนี้) วัสดุบางอย่างที่แต่ละคนไม่อาจใช้ ก็ควรเป็นการใช้ของชุมชนโดยรวม

สารพิษบางอย่างเช่น **protoซีน** ไม่สามารถจัดการด้วยวิธีเช่นนี้ เราจึงควรคิดว่าจำเป็นต้องใช้หรือไม่ หากการอุดสาหกรรมยังนับว่าจะใช้สารประเภทนี้ในกระบวนการผลิต และได้รับอนุญาตตามกฎหมายแล้ว เป็นหน้าที่ของอุดสาหกรรมเหล่านั้นในการจัดการสารพิษให้เหมาะสม วัสดุมีพิษรวมถึงแบบเตอร์และหลอดฟลูออเรสเซนต์ ที่ใช้กันตามบ้านเช่นเดียวกัน อุดสาหกรรมน้ำมันก็ต้องมีกระบวนการนำน้ำมันเครื่องที่ใช้แล้วกลับไป และอุดสาหกรรมยางต้องนำยางเก่ากลับไปจัดการถือเป็นหน้าที่ของอุดสาหกรรมในการนำผลิตภัณฑ์เจ้าปัญหาเหล่านี้ไปจัดการอย่างเหมาะสม

*จากหนังสือ (ไม่ใช่)ขยะ! พอล คอนเนต เชียน ราชา บัวคำศรี บรรณาธิการ จัดพิมพ์โดย กринพิช เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ : ๒๕๔๕

ในคดีแพ่งนั้นเป็นเรื่องการโต้แย้งสิทธิว่า
ใครมีสิทธิ์กว่า
หรือการต้องการใช้สิทธิ
ตามที่กฎหมายรับรองคุ้มครอง

การยื่นฟ้องคดีแพ่ง

ก การฟ้องคดีแพ่งนั้นต่างกับการฟ้องคดีอาญา เพราะคดีอาญาเน้นจุดมุ่งหมายเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยถ้าผิดก็ต้องลงโทษอาจจะปรับ กักขัง จำคุก หรือถึงขั้นประหารชีวิต เป็นการบังคับแก่ตัวจำเลยหรืออาจจะรับทรัพย์สินเพื่อนำไปทำลายหรือขายทอดตลาดนำเงินส่งกระตรวจ การคลัง แต่ในคดีแพ่งนั้นเป็นเรื่องการโต้แย้งสิทธิว่าใครมีสิทธิ์กว่า หรือการต้องการใช้สิทธิตามที่กฎหมายรับรองคุ้มครอง เป็นการพิสูจน์เรื่องทรัพย์สินหรือค่าเสียหาย เมื่อพิพากษาแล้วถ้าจำเลยหรือผู้แพ้คดีไม่ยอมชำระ หรือล่งมوبทรัพย์สินก็จะต้องยึดทรัพย์นำมายা�กทอดตลาด

นำเงินมาชำระหนี้ให้ฝ่ายที่ชนะคดี เป็นการบังคับ เอกับทรัพย์สินของจำเลย

ลิงแรกในการฟ้องคดีแพ่งที่ต้องพิจารณา ก็คือศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนั้นซึ่งคดีแพ่งทั่วไปต้องฟ้องที่ศาลแขวงหรือศาลจังหวัด ถ้าในกรุงเทพมหานครอาจฟ้องต่อศาลแพ่ง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ หรือศาลแพ่งธนบุรี หรืออาจเป็นศาลจังหวัดมีนบุรี ศาลจังหวัดลิงชันหรือศาลจังหวัดพระโขนงแล้วแต่ว่าคดีอยู่ในเขตอำนาจของศาลใด

การฟ้องคดีแพ่งนั้นต้องฟ้องที่ศาลชั้นต้น เว้นแต่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยชัดเจ้ง เช่น คดีผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือกรรมการป้องกัน

และปราบปรามทุจริตแห่งชาติถูกฟ้องว่าร้ายเรวยิดปกติหรือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ ซึ่งอาจถูกฟ้องดำเนินคดีให้ทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นผิดปกตินั้นตกเป็นของแผ่นดิน คดีเช่นว่านี้จะเริ่มคดีและถึงที่สุดที่ศาลฎีกา แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

นอกจากนี้ในการฟ้องคดีแพ่งที่มีลักษณะเฉพาะคดีของศาลนั้น ๆ ก็อาจจะยื่นฟ้องที่ศาลชั้นนำพิเศษได้ เช่น การฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ หรือการฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงาน และวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ เช่น โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกจ้างวายภัยอကเงินที่มอบหมายให้ไปเก็บเมือขายลินค้าได้ และฟ้องจำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้ค้าประกันจำเลยที่ ๑ ขณะเข้ามาทำงานกับโจทก์ เป็นคดีอยู่ในอำนาจการพิจารณาพิพากษาของศาลแรงงานตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือการฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญา และการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีฟ้องคดีล้มละลายหรือให้พื้นที่กิจการ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลาย และวิธีการพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งคดีจะอยู่ในอำนาจของศาลชั้นนำพิเศษได้ถ้ามีการโต้แย้งกันให้เลนอต่อประธานศาลฎีกาเป็นผู้วินิจฉัย เว้นแต่คดีแรงงานซึ่งต้องวินิจฉัยโดยอธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางว่าคดีอยู่ในอำนาจ ศาลแรงงานกลางหรือแรงงานภาค ๑-๙ หรือไม่

กรณีตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา การยึดหรืออายัดเงินหรือทรัพย์สินของบุคคลที่ให้ เสนอให้ สัญญาว่า

จะให้ เพื่อประโยชน์ในการลงใจให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งลงคะแนนเลือกตั้งให้แก่ผู้สมัครหรือพรรคการเมืองได ๆ ให้คณะกรรมการเลือกตั้งยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดหรือศาลแพ่งที่การยึดหรืออายัดอยู่ในเขตศาลภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่คณะกรรมการเลือกตั้งได้ยึดหรืออายัดไว้

กรณีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๗ การดำเนินการทางศาล เกี่ยวกับทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้นบังคับยื่นต่อศาลแพ่งเท่านั้น จะยื่นต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ศาลแพ่งธนบุรี ศาลจังหวัดหรือศาลแขวงไม่ได้

คดีอยู่ในเขตอำนาจศาลใดในคดีแพ่งทั่ว ๆ ไป นั้น

๑. ต้องพิจารณาว่าจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลอันนั้นหรือไม่ ภูมิลำเนาของบุคคลธรรมดานั้นต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๗ ถึงมาตรา ๔๐ โดยภูมิลำเนาของบุคคลธรรมด้า ได้แก่ ที่นิยมอันบุคคลนั้นมีสถานที่อยู่เป็นแหล่งสำคัญ เช่น จำเลยมีบ้านที่เชียงใหม่และกรุงเทพฯ ขึ้นลงเป็นประจำก็อ่าวทั้งสองแห่งเป็นภูมิลำเนาของจำเลย ส่วนภูมิลำเนาของบริษัทนั้นถือเป็นภูมิลำเนาของกรรมการผู้จัดการบริษัทด้วย เพราะเป็นที่ทำงานสำคัญของกรรมการผู้นั้น กรณีจำเลยแจ้งย้ายทะเบียนบ้านจากบ้านเดิมที่จังหวัดบุรีรัมย์แล้วไม่แจ้งย้ายเข้าที่กรุงเทพตามที่ระบุไว้กรณีดังกล่าวจึงไม่อาจทราบได้ว่าย้ายไปที่ใด ทั้งได้ความว่าจำเลยแจ้งย้ายเฉพาะตนเองไม่ได้แจ้งย้ายครอบครัว ถือว่าภูมิลำเนาจำเลยอยู่ในเขตศาลจังหวัดบุรีรัมย์ตามเดิม การที่ทางราชการแจ้งสำเนาเชือจำเลยออกจากทะเบียนบ้านเดิมแล้วลงชื่อในทะเบียนบ้านกลาง ไม่อาจถือว่าจำเลยเปลี่ยนภูมิลำเนาตามที่อยู่ตามทะเบียนบ้านเดิมได้

๒. ลำหรับภูมิลำเนาของนิติบุคคลนั้นต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๘ และ ๖๙ เช่น สำนักงานสาขาของ

บริษัทเป็นภูมิลำเนาสำหรับกิจการเกี่ยวกับสาขาน้ำ และสาขางบประมาณของบริษัทก็คือส่วนหนึ่งของบริษัท โดยไม่ต้องจดทะเบียนให้เป็นสาขา จำเลยเป็นห้างหุ้นส่วนจำกัดมีสำนักงานใหญ่อยู่จังหวัดสุราษฎร์ธานี แต่โจทก์เคยติดต่อซื้อขายไม่รายพิพาทกับจำเลยที่บ้านจำเลยที่ถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร ถือว่าบ้านดังกล่าวเป็นภูมิลำเนาของจำเลยอีกแห่งหนึ่งในการค้าขายนั้น หรือกรณีจำเลยเป็นบริษัทต่างประเทศได้มอบให้สำนักงานสาขาในประเทศไทยยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ถือว่าบริษัทจำเลยมีภูมิลำเนาในส่วนกิจการนี้ในประเทศไทยด้วย คำร้องของเพิกถอนมติของที่ประชุมหรือที่ประชุมใหญ่ของนิติบุคคล คำร้องขอเลิกนิติบุคคล คำร้องขอตั้งหรือถอนผู้ช่วยบัญชีของนิติบุคคล หรือคำร้องขออื่นใดเกี่ยวกับนิติบุคคลให้เสนอต่อศาลที่นิติบุคคลนั้นมีสำนักงานแห่งใหญ่อยู่ในเขตศาล

๓. กรณีคำฟ้องเกี่ยวด้วยอสังหาริมทรัพย์หรือลิทธิหรือประโยชน์อันเกี่ยวด้วยอสังหาริมทรัพย์นั้นจะเสนอคำฟ้องต่อศาลที่อสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่ในเขตศาลใดหรือจะฟ้องต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาก็ได้

การพิจารณาว่าเป็นคำฟ้องเกี่ยวด้วยอสังหาริมทรัพย์หรือไม่ ต้องดูตามคำฟ้องและคำขอท้ายฟ้องว่าจะต้องบังคับไปถึงตัวอสังหาริมทรัพย์นั้นหรือไม่ เช่น ฟ้องข้อหาล้ออกจากบ้านพิพาท ฟ้องห้ามจำเลยกับบริษัทมิให้เกี่ยวข้องลิทธิครอบครองทำความเสียหายแก่โจทก์ต่อไป ฟ้องว่าจำเลยกระทำการทำละเมิดต่อโจทก์เป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหายต้องสูญเสียที่ดินของโจทก์ไปจำเลยให้การว่าที่พิพาทเป็นที่ล้าชราและไม่ใช่ของโจทก์ และจำเลยไม่ได้กระทำการทำละเมิดต่อโจทก์แม้จะมิได้กล่าวแก้เป็นข้อพิพาทด้วยกรรมลิทธิ์ว่าที่ดินเป็นของจำเลย และตามคำฟ้องของโจทก์มิได้มีคำขอที่จะบังคับแก่ที่พิพาท แต่การที่จะพิจารณาว่าจำเลยกระทำการทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่

ก็ต้องพิจารณาด้วยว่าที่พิพาทเป็นของโจทก์หรือไม่ อันเป็นการพิจารณาถึงความเป็นอยู่ของอสังหาริมทรัพย์จึงเป็นคดีเกี่ยวด้วยอสังหาริมทรัพย์ฟ้องบังคับจำนวนที่ดิน ฟ้องให้ลงมอบที่ดินตามลัญญาชื่อขาย เป็นต้น

กรณีจำเลยไม่มีภูมิลำเนาในราชอาณาจักรไทยให้ดูว่ามูลค่าต้องเกิดขึ้นในเขตของศาลนั้นหรือไม่ สำหรับคดีแพ่งทั่วไปต้องเสนอคำฟ้องต่อศาลที่มูลค่าต้องเกิดขึ้นในเขตศาลนั้น

ส่วนคำร้องขอ ให้เสนอต่อศาลที่มูลค่าต้องเกิดขึ้นในเขตศาลหรือต่อศาลที่ผู้ร้องมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาล

ส่วนคดีร้องขอแต่งตั้งผู้จัดการมรดกให้เสนอต่อศาลที่เจ้ามรดกมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลในขณะถึงแก่ความตาย ในกรณีที่เจ้ามรดกไม่มีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรให้เสนอต่อศาลที่ทรัพย์มรดกอยู่ในเขตศาล

■

๙๖. จ.บริการพยุง:

พัฒกันก์น้ำมันเบลด คุณภาพมาตรฐาน

**จงรู้จัก “เซเวต” ให้ได้กีสุด
แล้วจงใช้ “เซเวต”
ให้มีประโยชน์สูง-ประayahสุด**

● ๒๕ ก.ย. ๒๐ สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เนติมพงษ์
๓๐๖ หมู่ ๔ ถนนเชียง (กม.๒๐๗๙๑๐) บ.พยุหคีรี
จ.นครศรีธรรมราช ๖๐๑๓๐
๐๘๑-๓๔๓๓๓๓ แฟกซ์ ๐๘๑-๓๓๓๑

ศ.ส. - เสียสละ...สร้างสรรค์

อันดำแห่ง	ล.ล.	สูงศรีศักดิ์
ย่อมประจักษ์	แจ่มแจ้ง	ลำแดงชาด
ใจว่าฯ	กagyกรรม	มั่นศิลลัตย์
สื่อสมบัติ	ผู้ดี	มีสกุล
ผู้ทรงเกียรติ	ทรงคั้ดดิ์	อัครฐาน
ใช้โฉดชั่ว	สามานย์	ถ่ายสู่ลุล
พึงเกิดทุน	สถาบันฯ	สรรค์สร้างคุณ
บำรุงสัตย์	เกื้อหนุน	พัฒนาไทย
สมาชิกสภา	ผู้แทน	ราชภูร
ท้าผู้แทน	อาชญากร	คิดการใหญ่
ที่อิงแอบ	ระบอบ	ประชาธิปไตย
แฟงเลศนัย	ล้มล้าง	สถาบันฯ
ขอวิงวอน	ล.ล.	สำนึกผิด
ประชาชน	ใช้สิทธิ์	เลือกตั้งสรร
เพื่อพิทักษ์	ประโยชน์	ไทยทั่วภัณฑ์
เหนือประโยชน์	ผ่านพ้นชั่ว	พวงพ้องตน
ที่หลงผิด	มัวเมะ	โลกธรรมลี
ดิ่งนรก	อเวจี	อกุศล
สำนึกคุณ	ขออภัย	ประชาชน
พัฒนเริ่มต้น	ก่อกรรมตี	พลิกตดแทน.

四